

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

101

Sufi Öykü

H. ZEKÂI YIĞİTLER

101 Sufi Öykü
Derleyen: H. Zekâi Yiğitler
Öyküler
218 sayfa

KAFEKÜLTÜR Yayıncılık © 2013, SUFİ
www. kafekitap. com
iletisim@kafekitap. com

© H. Zekai Yiğitler, 2013
www. hzekaiyigitler.com

KAFEKÜLTÜR Yayıncılık
İslambey Cd. 44/13 34050 Eyüp İstanbul
0212 615 22 99

ISBN 978-605-5237-59-2

Baskı: Net Kirtasiye Tan. ve Matbaa San. Tic. Ltd. Şti.
Taksim Cd. Yoğurtçu Faik Sk. No 3 Taksim Beyoğlu İstanbul

101 SUFİ ÖYKÜ

H. Zekai Yiğitler

Öyküler

H. Zekai Yiğitler 1940 Karaman doğumlu olan Yiğitler eğitim hayatına Akşehir İlköğretmen Okulu'nu bitirdikten sonra Denizli'nin Ahıllı Köyü'nde başöğretmenlikle başladı. 1960 yılında İstanbul Çapa Eğitim Enstitüsü'nünde edebiyat bölümü öğrenimine devam eden H. Zekai Yiğitler 1962'de bu okuldan mezun oldu ve sırasıyla Elbistan, Tarsus, Balıkesir, Edremit, İstanbul ve Ankara'da görev yaptı. 1989'da FRTEM'den emekli oldu.

Yazarlık yaşamına İstanbul'daki öğrenim yılları sırasında Varlık dergisinde başlayan H. Zekai Yiğitler, yaşamı boyunca pek çok şiir kitabına, çocuk romanına ve halk edebiyatı araştırmalarına imza attı, birçok ödül kazandı. Yazarın 70'li yıllarda yazdığı ve ilkokul öğretmeni Keleş Öğretmen'e adadığı "Öğretmenim" adlı çocuk romanı (Milliyet Çocuk Yayınları, 1976) çocuk edebiyatımızın en özgün eserlerinden biri olarak yerini aldı. Yiğitler'in 1978'de yayımlanan "Savaşın Soluğu" adlı şiir kitabı, toplumcu gerçekçi şiirin kendi dönemi içinde önemli eserlerinden birisidir. Yazarın son kitapları "Mevlana ve İnsan", "Mevlana ile Şems", "Sadi" ve "Hayyam Rubailer"dir.

HALİL CİBRAN

Tilki

Tan yeri ağarırken tilki gölgesine bakıp konuştu: "Kahvaltıda bir deve yiyeceğim". Gün boyunca deveyi bulabilmek için koştı durdu, ancak öğle üzeri yeniden gölgesine baktı ve "bir fare bana yeter" dedi.

Göz

Bir gün göz dedi ki: "Bu önümüzdeki ovaların ötesinde lacivert sise bürünmüş bir dağ görüyorum. Ne kadar güzel değil mi? "

Kulak bunları duyduktan sonra bir an için dikkatle dinledi "Ama nerdedir o dağ? Ben hiç bir şey duyamıyorum ki... " dedi.

Biraz sonra da, el konuştu: "dağ falan yok! Onu hissetmiyorum ki... "

Göz onlara sırtını çevirdikten sonra da, tümü birden, gözün o tuhaf hayali nedeniyle dedikoduya başladılar: "Herhalde, gözde bozuk olan bir şey olsa gerek... "

Hırs

Üç erkek bir meyhanede masa başında buluşmuşlardı. İçlerinden biri dokumacı, diğeri doğramacı ve üçüncüsü de mezarcı idi.

Dokumacı dedi ki: "Bugün iki altına çok iyi bir kefen sattım. İstedüğimiz kadar şarap içebiliriz".

Doğramacı ekledi: "Ben de mükemmel bir tabut sattım. Şarabımıza iyi bir ızgara eti katabiliriz."

Mezarcı da konuşmayı sürdürdü: "Bugün tek bir mezar kazdım. Ancak, patronum bana çifte gündelik verdi. Ballı tatlıdan ısmarlayalım".

Ve, tüm o gece süresince, meyhane alışılmamış bir canlılığa şahit oldu. Gerçekten de, o müşteriler birbiri ardına şarap et ve tatlı ısmarlayıp durdular; tümü de, öylesine neşeliydi ki...

Meyhaneciye gelince, karısına gülümseyerek ellerini kavuşturuyordu, çünkü müşterileri parayı çekinmeden sarf etmekteydiler.

Meyhaneden çıktıklarında mehtap iyice yükselmişti ve yol boyunca üçü de şarkı söyleyip gümlemekteydiler.

Meyhaneci ile karısı kapılarının eşiğinde durmuş, arkalarında onları seyrediyorlardı. Kadın dedi ki: "Oh! Bu gençler öylesine neşeli ve cömertler ki! Şayet bize böylesine bir mutluluğu

her gün verebilseler, oğlumuzun meyhaneci olup ağır çalışmasına gerek kalmayacak; kendisinin rahip olabilmesi için tahsilini gerçekleştireceğiz."

Çocuklarınız

Çocuklar, sizin çocuklarınız değil
Onlar kendi yolunu izleyen 'hayat'ın oğulları ve kızları
Sizin aracılığınızla geldiler ama sizden gelmediler
Ve sizinle birlikte olsalar da sizin değiller
Onlara sevginizi verebilirsiniz, düşüncelerinizi değil
Çünkü onların da kendi düşünceleri vardır.
Bedenlerini tutabilirsiniz, ruhlarını değil
Çünkü ruhlar yarındadır
Siz ise yarını düşlerinizde bile göremezsiniz
Siz onlar gibi olmaya çalışabilirsiniz ama sakın onları
Kendiniz gibi olmaya zorlamayın
Çünkü hayat geriye dönmez
Dünle de bir alışverişi yoktur
Siz yaysınız, çocuklarınız ise
Sizden çok ilerilere atılmış oklar
Okçu, sonsuzluk yolundaki hedefi görür
Ve o yüce gücü ile yayı eğerek
Okun uzaklara uçmasını sağlar
Okçunun önünde kıvançla eğilin
Çünkü okçu, uzaklara giden oku sevdiği kadar
Başını dimdik tutarak kalan yayı da sever

MESNEVİ

Çin Sanatı ve Roma Sanatı

Çinliler ve Romalılar arasında en iyi sanatçının kim olduğu üzerine bir tartışma başlar.

Kral "Bu tartışma bir yarışmada sonuçlanacaktır," der

Çinliler isteklerini sıralamaya başlar.

Fakat Romalılar hiç bir şey söylemezler.

Ve giderler.

Çinliler karşılıklı iki çalışma odası isterler ve iki odanın arasına da bir perde gerilmesini şart koşarlar.

Çinliler kraldan değişik tonlarda 100 çeşit boya isterler

Her sabah depoya gelip boyalarını alıp giderler.

Romalılar hiç boya almazlar ve "Bizim eserimiz için gerekli değil. " derler.

Odalarına girip duvarları temizlemeye ve parlatmaya başlarlar. Bütün gün duvarları açık gökyüzü gibi lekesiz bir şekilde parlatmaya çalışırlar.

Bütün renkleri renksizliğe götüren bir yol vardır. Bilmen gerekir ki bulutların ve havanın olağanüstü güzellikte çeşitliliği güneşin ve ayın mutlak sadeliğiyle meydana gelir.

Çinliler eserlerini bitirirler ve mutluluktan uçarlar.

Sevinçlerini dile getirmek için davullar çalarlar. Kral odalarına girdiğinde harika renklere ve ince detaylara hayran kalır.

Daha sonra Romalılar iki odayı ayıran perdeyi kaldırır.

Çin motifleri ve resimleri Romalıların cam gibi temiz parlayan duvarlarına parlayarak yansır.

Duvarda hatta daha da güzel durur.

Ve ışıkla değişirler.

Romalıların sanatı Sufi yoludur.

Felsefe eserleri okumamışlardı.

Sevgilerini temiz, daha temiz, daha temiz parlatmışlardı.

İstek yok, gösteriş yok.

Bu temizlikle resimler her anı içlerine alıp yansıtıyorlardı.

Buradan, yıldızlardan, boşluktan.

Sanki o temizlenmiş duvar, bize görme yetisi veren parlayan ışık kadar açık görebiliyormuş gibi onu içine alıyordu.

Dost

Genç adamın biri, dermiş babasına her gün;
"Benim de dostlarım var, sendeki dost gibi... "

Baba, itiraz eder,
Olmaz öyle çok dost, hakikisi
Belki bir, belki iki,
Fazlasını bulamazsın gerçek, hakiki...

Devam eder durur konuşma...
Aralarında başlar bir tartışma,
Karar verirler bir sınava,
Dostun hakikisini anlamaya...

Bir akşam bir koyun keserler,
Ve koyarlar çuvala.
Baba der ki oğluna,
"Hadi al bu çuvalı, şimdi götür dostuna. "

Çuvaldan kanlar damlamakta,
Sanki öldürmüşler de bir adamı,
Koymuşlar çuvala,
Dıştan böyle sanılmakta.

Delikanlı sırtlar çuvalı,
Gider en iyi bildiği dostuna,
çalar kapıyı.
O dost, bakar ki bir çuvala
hem de kanlı,
Kapar hızla kapıyı delikanlının suratına,
Almaz içeri arkadaşını,

Böylece tek tek dolaşır delikanlı,
Kendince tanıdığı, sevdiği dostlarını.
Ne çare, hepsinde de sonuç aynıdır.

Evlat geriye döner.
Ama içten yıkılır...

Babasına dönerek "Haklıymışsın baba," der.
Dost yokmuş bu dünyada ne sana, ne de bana.

Baba "hayır Evlat" der, "benim bir dostum var
bildiğim.
Hadi, çuvalı al da bir kerede git ona."

Genç adam, çuvalı sırtlar tekrar.
Alnından ter, çuvaldan kanlar damlar...

Gider, baba dostuna. Kabul görür, sevinir.
O dost, delikanlıyı alır hemen içeri.

Geçerler arka bahçeye.
Bir çukur kazarlar birlikte,
Çuvaldaki koyunu gömerler adam diye,

Üzerine de serpiştirirler toprak.
Belli olmasın diye dikerler sarımsak...

Genç adam gelir babasına;
"Baba, işte dost buymuş," diye konuşunca,

Babası "daha erken, o belli olmaz daha
Sen yarın git O'na, çıkart bir kavga,
Atacaksın iki tokat, hiç çekinmeden ona,
işte o zaman anlaşılacak, dostun hakikisi.
Sonra gel olanları anlat bana..."

Genç adam, aynen yapar babasının dediğini,
Maksadı anlamaktır dostun hakikisini,
babasının dostuna istemeden basar iki tokadı!

Der ki tokadı yiyen Dost;
"Git de söyle babana, biz satmayız Sarımsak
tarlasını böyle iki tokada!"

Ruh'a şıfa

Bir adamcağız kötü yoldan para kazanıp bununla kendisine bir inek alır. Neden sonra, yaptıklarından pişman olur ve hiç olmazsa iyi bir şey yapmış olmak için bunu Hacı Bektaş Veli'nin dergahına kurban olarak bağışlamak ister. Durumu Hacı Bektaş Veli'ye anlatır ve Hacı Bektaş Veli “helal değildir” diye bu kurbanı geri çevirir.

Bunun üzerine adam Mevlevi dergahına gider ve aynı durumu Mevlana'ya anlatır. Mevlana ise bu hediyeıi kabul eder. Adam aynı şeyi Hacı Bektaş Veli'ye de anlattığını, ama onun bunu kabul etmemiş olduğunu söyler ve Mevlana'ya bunun sebebini sorar.

Mevlana şöyle der:

- Biz bir karga isek Hacı Bektaş Veli bir şahin gibidir. Öyle her leşe konmaz. O yüzden senin bu hediyeıi biz kabul ederiz, ama o kabul etmeyebilir.

Adam üşenmez kalkar Hacı Bektaş dergahına tekrar gider ve Hacı Bektaş Veli'ye, Mevlana'nın kurbanı kabul ettiğini söyler. Hacı Bektaş da şöyle der:

- Bizim gönlümüz bir su birikintisi ise Mevlana'nın gönlü okyanus gibidir. Bu yüzden, bir damlayla bizim gönlümüz kirlenebilir, ama onun engin gönlü kirlenmez. Bu sebepten dolayı o senin hediyeni kabul etmiştir...

Sağırın hasta ziyareti

Bir gün anlayışlı yol, yordam, hal hatır bilen bir zat bir sağıra:

"Komşun hasta" diye haber verdi.

Bunun üzerine sağır düşündü ve kendi kendine:

"Bu sağır kulaklarla komşumun sözünü anlamam mümkün değil, fakat yine de gitmek lazım gitmezsem olmaz." diye düşündü. Sonra kendi kendine şöyle dedi:

"Hastayı ziyarete giderim ona:

"Ey benim sevgili dostum nasılsın?" derim o zaman elbette ki.

"İyiyim yahut da hoşum şükürler olsun." diye cevap verecek. Ondan sonra:

"Ne çorbası yedin?" diye sorarım. O da:

"Mercimek çorbası." diye cevap verecek o zaman ben de:

"Afiyet olsun, dedikten sonra hekimlerden kim geliyor, seni kim tedavi ediyor?" diye sorarım. O:

"Filan hekim," deyince:

"O hekimin ayağı çok uğurludur, o çok usta bir tabiptir o geldi mi işin yolunda demektir. Biz de onu denedik neye elini sürerse, kimi tedavi ederse onun işi tamam demektir," derim.

Sağır kafasında soruları ve cevapları kurarak komşusunu ziyarete gitti; selam verdi:

"Nasılsın komşun?" diye sordu.

Komşusu inleyerek:

"Ölüyorum," dedi.

Sağır daha önce düşündüğü ve tasarladığı gibi:

"Çok şükür," deyince buna hastanın canı çok sıkıldı.

"Bu ne biçim komşu, galiba benim kötülüğümü düşünüyor." diye düşündü. Tam bu sırada:

Sağır devam etti:

"Ne yedin?" diye sordu.

Hasta kızgınlıkla:

"Zehir!" dedi.

Sağır sükûnetle:

"Afiyet olsun," dedi. Bunun üzerine hasta iyice sinirlendi, fakat sesini çıkarmadı, sağır devam etti.

"Tedavi için hekimlerden kim geliyor?" dedi.

Artık dayanamayan hasta:

"Başımdan defolup git be adam, kim gelecek Azrail geliyor!" diye bağırdı.

Bunun üzerine sağır:

"Ha o mu, onun ayağı çok uğurludur, artık üzüntüyü bırak sevin, neşelen," dedi.

Artık hastanın üzüntüsünün sınırı yoktu, adeta kahrolmuştu.

Sağır, komşuluk hakkını ödedim, hasta komşunun halini hatırlarını sordum diye sevinerek dışarı çıktı.

Hasta bu sırada:

"Bu adam benim düşmanımmış, kötülüğümü istiyormuş, bugüne kadar anlayamamışım." diye düşünüyordu.

Sufi'nin Yeri

Padişahlar meclisinde; sol tarafta yiğitler, bahadırılar, kahramanlar oturur; çünkü kalp vücudun sol tarafında bulunur.

Defterdarlar, hesap memurları, kâtipler, şair ve edipler padişahın sağında yer alırlar, zira yazı yazmak ve iş yapmak sağ elin işidir.

Sufilere padişahlar karşılarında yer verirler. Çünkü onlar can aynasıdır, ayna da insanın karşısında olmalıdır.

AŞK

Can bineği

Leyla sevdasıyla sarhoş olan ve benliğinden geçerek sahralara düşen Mecnun'a bir gün bir haber ulaştı:

"Bu sabah Leyla filan yere gidiyor, acele ederse yetişebilir. "

Delilik çölüne düşmüş olan Kays durur mu haberi alınca... Hemen bir deve buldu ve binerek mahmuzladı. Leyla nerede Mecnun orada olmalıydı.

Onun pervanesiydi çünkü, Leyla'nın ışığına koştu her zamanki gibi.

Devenin yeni doğmuş bir yavrusu vardı. Annesini geriden izliyor, yetişmekte güçlük çekiyordu. Mecnun mahmuzladıkça hayvan hızlanıyor, yuları gevşetince de duraklıyor, yavaşlıyordu.

Birinin akıllı fikri ilerdeki Leyla'daydı, ötekinin gerideki yavrusunda... Mecnun aşkından kendini kaybettiği zaman devenin adımları geri geri gidiyor, kendine geldiği zaman ilerliyordu. Derken tuhaf bir şey oldu, Mecnun kendine gelmişti ama baktı, hala aynı yerdeydi. Deveye "yoldaş" dedi, "ikimiz de aşığız."

Ben Leyla'ya, sen yavruna. Birbirimizin yolunu kesiyoruz. Bu yoldaşlığa sığmıyor. Çünkü sen tene âşıksın, ben cana. Ayrılmamız gerek..."

Sen sana perde

Yaşadığı cezbe halleri, velayeti ve bilgeliğiyle şöhret bulmuş Şibli'ye bir derviş sordu:

“Bu yola nasıl girdin? Tanrı yolunda ilk kılavuzun kimdi?”

Bu soru üzerine, Şibli, uzun yıllar önce yaşadığı bir olayı anlatmaya başladı.

Sıcak bir yaz günü, Şibli bir dere kenarında serinlemeye çalışıyordu. Az sonra, dere kenarına bir köpek geldi. Köpek öyle susamıştı ki, bir zerrecik tahammülü kalmamıştı. Fakat, suya atılmak üzereyken, suda kendi aksini görünce, onu başka bir köpek sanıp irkilmişti. Suda gördüğü köpekle dalaşmamak için su içemiyor, su kıyısından kaçıyordu. Çok susadığı için tekrar suya yaklaşıyor; suda gördüğü köpek yüzünden tekrar geri çekiliyordu.

Birkaç kez bu hal devam etti.

Derken, susuzluktan iyice kararsız hale gelen köpek, gözünü karartıp kendisini suya attı.

O kendisini suya atınca da, öbür köpek görünmez oldu. Susamış köpek, kana kana sudan içti.

Şibli, bu olayı anlattıktan sonra:

“İşte bu hadise bana anlattı ki,” dedi “ben, bana perdayım. Kendimde fani oldum, benlik iddiamdan vazgeçtim, gözümün önündeki perde açıldı.

Yolumda ilk önce bana bir köpek kılavuzluk etti!”

Sarhoş olmadan kendinden geç

Ayyaş bir adam, yoldan geçmekte olan bir tasavvuf büyüğü mürşidi gördü ve kendi halinden utanarak, saygıyla:

“Efendim,” dedi, “tasavvufla iştigal benim gibi bir ayyaşa ne sağlar?”

Mürşid cevap verdi:

“Evladım! Sarhoş olmadan kendinden geçmeni sağlar.”

Arzu

Cüneyd- i Bağdadi şöyle anlatıyor;

Soğuk bir günde kuşlara yem veren bir ateşperest'in yanından geçiyordum. Ona dedim ki;

- İman olmayınca bu yaptığının faydasını göremezsin. Tanrı bu yaptığın iyiliği, ancak iman ile kabul eder.

- Belki kabul etmez, ama bu yaptığımı görmez, bilmez mi?

- Elbette görür ve bilir

- Öyleyse bu bana yeter.

Aradan yıllar geçti. Bir hac mevsimi tavaf sırasında bir zatın:

"Ey Kainatın sahibi! Ey bu Beytin Rabbi! Her şeyi gören, işiten, bilen sensin, diye gözlerinden yaşlar dökerek. Beytullah'ı aşk ve vecd içinde tavaf ettiğini gördüm. Yüzünde iman nuru parlıyordu. Dikkat edince, bu nur yüzlü zatın, birkaç sene önce karlı bir günde kuşlara yem veren ateşperest olduğunu hatırladım. Tavaftan sonra, kendisine yetiştirmişim usulca koluna girdim. Bana: İşte Tanrı gördü ve bildi, dedi. Bire anda aşkla çırpınmaya başladı. Hayretle yüzüme bakarak: "Allahu Ahad, Resulun Ahmed" sayısıyla ruhunu teslim etti.

O anda hafiften bir ses şöyle diyordu:

"Ey Cüneyd! Sen Beyt'imi arzu ettin, Beytimi Buldun. "O, Beni arzu etti, Beni Buldu. "

Kimde böyle bir aşk var

Bir gün veliler sarayının Sultanı Hasan-ı Basri hazretlerinin huzuruna bir adam geldi;

- Ey âlemin şeyhi, dedi, benim bir kızım var gece gündüz ağlamaktan gözleri kör oldu... Buna bir çare bilmez misin?..

Yüce Pir merak etti ve:

- Sen beni ona götür!.. dedi.

Adam önde, sultan arkada yola koyuldular... Az sonra eve geldiler ve kızın odasına girdiler... Kız yine hıçkırıyor, gözyaşı incilerini secdegahına döküyordu. Belli ki gönül iline bir ateş düşmüştü. Hazret ona sordu;

- Kızım neden ağlarsın? Hem öyle ağlarsın ki gözlerinde kör olmuş, sebebini söyle de bir çare düşünelim!..

Ağlamaktan gözlerinin nuru sönen kız:

- Ey Pirilerin Piri, dedi, ağlaya ağlaya gözlerimi iki sebepten kör ettim...

- Nedir onlar?

- Birincisi eğer bu gözler yarın Rabbin Cemalini görebilecekse ona binlerce göz feda olsun, hiç kıymeti yok

- Öbürü nedir?

- Öbürü de; Eğer yarın bu gözler Tanrı'nın cemalini görmeye layık değilse, ben onu ne diye

taşıyayım. Tanrı böyle gözleri dünyada kör etsin
Böyle gözün bana faydası ne?

Bir kız çocuğundan bu sözleri duymak büyük
veliyi hayrete düşürdü:

- Biz dedi buraya nasihatçi ve hekim olarak
geldik, şifa telkin edecektik. Halbuki nasihatçi
ve hekimi bulmuş olarak gidiyoruz. Kimde böyle
bir aşk varsa o gözü neylesin...

Burada yaşıyan insanlar da böyle

Günün birinde köye gelen bir adam, köyün yaşlı bilgesi olan Sufi üstadı görmeye gider. “Buraya taşınmayı düşünüyor ve komşuluk ilişkilerini merak ediyorum. Bana buradaki insanlardan bahseder misiniz?” der. Sufi üstat adama, “Bana geldiğin yerdeki insanların nasıl olduklarını anlat,” karşılığını verir. Ziyaretçi, Ah, onlar soyguncuydu, yalancıydı, eşkiyaydı,” der. Yaşlı Sufi, “Burada yaşıyan insanlar da aynen böyle,” diye cevaplar adamı. Ziyaretçi köyü terk eder ve bir daha hiç gelmez. Yarım saat sonra, başka bir adam köye girer. Sufi üstada giderek “Buraya taşınmayı düşünüyorum. Bana burada yaşıyan insanları anlatır mısınız?” der. Sufi üstat, “Bana senin geldiğin yerdeki insanların nasıl olduğunu anlat,” sorusunu yineler. Ziyaretçi, Ah onlar tanıdığım en nazik, en kibar, en merhametli, en sevgi dolu insanlardı. Onları çok özleyeceğim,” deyince ve Sufi üstat, “Burada yaşıyan insanlar da aynen böyle,” der.

Güzelin aşkı

Bir Pir yaşardı Mısır taraflarında. İlmi nam salmış idi yedi cihanda. Bilgisi ve görgüsü ie örnekti, pek çok talebe okutmuştu yanında. Sofuluğu da vardı. Kuranı ezbere bilirdi. Fıkıh, kelam tahsilinde namı pek iyiydi. Lakin bir rüya gördü. Gördüğü rüyası kâbus oldu. Kâbe içinde bir puta tapıyordu. Kâbe'yi bırakıp puta tavaf ediyordu.

- Fessuppanaallah... diye uyandı. Besmele çekip Abdest aldı. Durdu niyetlenip namaza ama o put onu hiç bırakmadı.

Sohbetlere gitti günlerce. Lakin ne heves ne neşe. Hiçbir şey kalmamıştı birden. Yandı ciğeri, gördüğü rüya yüzünden.

Dedi:

- Duramam artık buralarda, düşüp gitmem lazım gurbet bağrına.

Bindi küheylanına, düştü yollara. Talebeleri baka kaldı ardında. Birkaçı biz de geleceğiz dedi. Yoldaş oldular bu Sofuya..

Aylarca gezdiler alemini, vardılar bir Rum diyarına. Bu Rumeli ne güzel imiş. Dinlenmeye karar kıldılar birkaç hafta..

Öyle gezer iken bizim sofı. Bir güzel gördü fi-
dan boylu. Feleğini şaştı birden. Akı bile gitti
kendinden... Güzelı görünce kaçamaz oldu bir
yere. Ayrılamadı bu Rumeli'nden. Günlerce
kapısını gözledi güzelin. Yandı ciğeri görmek
için. Güzel alay etti bu sofıyla dedi:

- Sen sofıydun ne oldu böyle sana?

Sofı dedi;

- âşık oldum ey dilber. Bırakamadım seni böyle
kader.

Güzel güldü:

- Be hey sofı kılıklı ihtiyar, sofı diye gezersin.
Bir güzel gördün gönül verdin kendine put ettin.
Dön şimdi etrafımda..

Sofunun kanı kurudu. Dudakları kilitlendi. O
güzele tek kelim edemedi..

Bırakmayan talebeleri geldiler sofunun yanına.

- Efendim dediler gidelim biz beraber yine Mı-
sır'a.

Sofı inat etti dedi;

- Olmaz. Bir parçam var burada. Bırakamam o
nu yalnız burada...

Günlerce yalvardılar Sofıye gidelim diye ama
Sofı ikna olmadı gitmeye. Sonunda talebeleri de
döndü Mısır'a Sofı tek kaldı bir güzel uğruna.

Güzel ile karşılaştı bir gün güzel sordu:

- Neden dönmedin?

Sofı acıklı baktı güzele dedi;

- Senin Aşkın etti bana burayı mapushane..

Güzel dedi:

- Peki evlenirim seninle lakin 3 dileğim var benim de.

Birincisi şarap içeceksin, ikincisi kuranı yacaksın, üçüncüsü ise beline zünnar bağlayacaksın...

Sufi'nin gözleri doldu. Dedi;

- Kuranı yakamam. Lakin şarap içerim. Zünnarı da belime bağlarım.

- Tamam, dedi güzel,

- Gidelim Nayko'nun meyhaneye, Orada bir güzel içip eğlenmeye...

Gittiler meyhane, Bir kadeh tutuşturdular Sufi'ye. Sufi içti o kadehi yavaş yavaş. Şenlendi şevke geldi.

Saatlerce içtiler Sufi kendinden geçti.

Talebeleri Mısır'a vardı. Kalanlar ile ağlandı. Her kafadan ses vardı. Talebelerden biri söz aldı.

- Yazık dedi sizin gibilere. Dost hiç bırakılır mı yaban ellere. Nasıl bırakıp geldiniz onu. Terk etmek dostluk mudur dostu.

Ortalık sessiz oldu. Hep beraber ağlandılar. Dostu yeniden bulup ona yardım için yola çıktılar. Yol boyunca dua ettiler. Dost u yine bulmak için. Yine Dostu bulup alıp ta dönmek için. Vardılar rum diyarına buldular Dostu orada. Dost bir kenarda durmaktaydı. Dilenci halinde bir aylakçıydı.

Dediler dost biz geldik. Dost görünce arkadaşlarını gözlerinin içi parladı.

- Hoş geldiniz Canlar, dönmek nasipmiş sizler ile. Türlü hale girdim bir güzel ruyası ile.

Toplanmışlar hep beraber düşmüşler Mısır yoluna. Lakin arkalarındaki güzel alışmış o yaşlı adama. Gece rüyasında görüyormuş sofuyu. Demiş;

- Her şeyinden geçti senin uğruna bırakma bu sevgiliyi.

Arkasından dayanamamış güzel Düşmüş yollara Gitmiş aylarca onu bulmaya. Bulmuş Sufi'yi. Mısır memleketinde. Demiş:

- Ey Sufi kıymet bilemedim, seni layığınla sevedim. Dile ne dilersen benden hazırım her dediğini etmekten.

Sufi demiş:

- Güzel, sen sevgiye aşk geldin. Gel Muhammedi ol. Aşk bir eyleyesin.

Güzel, Müslüman olmuş anında, teslim olmuş her şeyi tüm halıyla.

OSHO

Neden ben?

Bir adam çok acı çekiyormuş ve her gün Tanrı'ya dua edip, “Neden ben? Başka herkes çok mutlu görünüyor, ben neden böyle acı çekiyorum?” diyormuş. Bir gün büyük bir umutsuzlukla Tanrı'ya dua etmiş: “Bana başka herhangi birinin acısını verebilirsin, onu kabul etmeye hazırım ama benim acımı al. Artık dayanamıyorum.”

O gece güzel bir rüya görmüş? güzel ve çok açıklayıcı. O gece rüyasında Tanrı'nın gökyüzünde görünüp herkese, “Bütün acılarınızı tapınağa getirin,” dediğini görmüş. Herkes kendi acısından bıkmış durumdaymış? aslında herkes hayatının bir döneminde, “Herhangi birinin acısını kabul etmeye hazırım ama benimki al; benimki çok fazla, dayanılmaz,” diyormuş.

Böylece herkes kendi acılarını torbalara doldurmuş, tapınağa gitmiş ve herkes çok mutlu görünüyormuş; artık dualarının kabul olduğunu düşünüyorlarmış. Bizim adam da tapınağa koşmuş.

Tanrı, “Torbalarınızı duvar kenarına koyun,” demiş. Bütün torbalar duvar kenarına konmuş

ve Tanrı, “Şimdi seçebilirsiniz,” demiş. “Herkes istediği torbayı alabilir.”

Ve en şaşırtıcı şey şuymuş: bu her zaman dua eden adam, başka herkesten önce kendi torbasını seçebilmek için yanına koşmuş! Ama çok şaşırmış çünkü herkes kendi torbasına koşuyor ve tekrar onu seçmekten mutlu görünüyor. Ne oluyormuş? İlk defa olarak herkes başkalarının sefaletlerini, başkalarının acılarını görüyormuş? onların torbaları da büyükmüş, hatta daha da büyükmüş!

Ve ikinci sorun şuydu ki, insan kendi acılarına alışıyordu. Şimdi başka birininkini seçmek? torbada ne tür acılar olduğunu kim bilebilirdi? Uğraşmak niye? En azından kendi acılarını tanırsın, onlara alışmışsındır, katlanılabilirler. Yıllarca onlara katlanmışsındır? niye bilinmeyenini seçesin?

Herkes evine mutlu bir şekilde dönmüş. Hiçbir şey değişmemiş, aynı acıları geri götürüyorlarmış ama herkes kendi torbasını alabildiği için mutluymuş ve gülümsüyormuş.

Ertesi sabah Tanrı’ya dua etmiş ve “Dua için teşekkür ederim,” demiş. “Bir daha asla böyle bir şey istemeyeceğim. Sen bana her ne verdiysen iyidir, benim için iyi olmalı ki bana verdin.”

Haham

Asırlar önce bir şehirde bir haham yaşıyordu. Şehirde ne zaman bir sorun yaşansa haham ormana gider, bir kurban keser, dua eder, bir ritüeli yerine getirir ve Tanrı'ya, "Bu felaketi başımızdan al. Bizi kurtar," diye yakarırdı. Ve her seferinde şehir kurtulurdu. Bu haham öldü; yerine bir başkası geçti. Şehirde bir sorun yaşandı; halk toplandı. Haham ormana gitti, fakat ibadet yerini bulamadı. Nerede olduğunu bilmiyordu. O da Tanrı'ya, "Eski hahamın sana yakardığı yer neresiydi bilemiyorum, ama bunun önemi yok. Sen nasılsa biliyorsun, ben de duamı burada edeceğim," diye seslendi. Neticede şehir kurtuldu. İnsanlar mutlu oldu. Sonra bu haham öldü; yerine yenisi geçti. Şehrin başına yine bir dert, bir felaket çöktü. İnsanlar toplandılar. Haham ormana gitti, ama Tanrı'ya dedi ki, "İbadet yerini bilmiyorum, ritüeli bilmiyorum. Sadece duayı biliyorum. Yani lütfen, sen her şeyi bilirsin, o yüzden ayrıntılara takılma. Beni dinle..." Ve söylemek istediklerini söyledi. Felaketten kıl payıyla kurtuldular. Sonra o da öldü; başka bir haham geldi. Halk toplandı, başlarında dert vardı, bir hastalık hızla yayılıyordu, ve dediler

ki, "Ormana git, bugüne kadar hep böyle yapıldı. Ta eskiden beri hahamlar oraya giderler. "Haham koltukta oturuyordu. Dedi ki, "Ne diye oraya gidilecekmiş ki? Tanrı bizi buradan da duyabilir. Hem ben o yerin nerede olduğunu bilmiyorum... " Sonra gökyüzüne baktı ve dedi ki, "Dinle. Bu yerin nerede olduğunu bilmiyorum, ritüelden haberim yok - duayı bile bilmiyorum ben. Bütün hikayeyi duydum, hani ilk hahamın ve ondan sonrakinin ve bir sonrakinin ve diğerlerinin nasıl ormana gittiğini... Ben sana onların hikâyesini anlatacağım, çünkü senin hikayelere bayıldığımı biliyorum. Lütfen, hikayeye kulak ver ve bizi felaketten koru. "

Bir ipte iki cambaz

Bir zamanlar, tüm Hasid tarikatı kardeşlik içinde bir arada oturmuşken, elinde piposu ile Haham İsrail aralarına katıldı. Çok dostça davrandığı için ona sordular, "anlat bize, sevgili haham, tanrı'ya nasıl hizmet etmeliyiz?" Haham soruya şaşırdı ve dedi ki, "Ben nereden bileyim?" Ancak sonra da onlara şu hikayeyi anlattı: kralın iki tane dostu vardı ve ikisi de bir suçtan dolayı mahkum edildiler. Dostlarına sevgisinden dolayı kral kendilerine merhametini göstermek istedi, ama onları serbest bırakamazdı çünkü bir kralın isteği bile kanundan üstün olamazdı. O yüzden şu fermanı çıkardı: Derin bir uçurumun üzerine bir ip gerilecekti ve birbiri ardına bu iki adam ipin üzerinde yürüyeceklerdi. Karşı kıyıya hangisi ulaşabilirse onun hayatı bağışlanacaktı. Kralın emri yerine getirildi ve dostlarından ilki sağ salım karşı kıyıya vardı. Hala aynı noktada duran diğeri, ona seslendi: "Söylesene, dostum, karşıya geçmeyi nasıl başardın?" İlk karşıya geçen geri seslendi, "Ben şunun dışında hiçbir şey bilmiyorum: ne zaman bir tarafa düşecek gibi olsam, diğer tarafa abandım."

Zen Ustası ve Hırsız

Bankei haftalar süren meditasyon inzivasını düzenlediğinde Japonya'nın pek çok bölgesinden öğrenciler katılmak için geldi. Bu toplantılardan birinde öğrencilerden biri çalarken yakalandı. Suçlunun kovulması talebi ile konu Bankei'ye iletildi. Bankei, olayı göz ardı etti.

Daha sonra öğrenci benzer bir eylemde daha yakalandı. Ve yine Bankei konuyu önemsemedi. Bu, hırsızın ayrılmasını talep eden, aksi takdirde toplu şekilde orayı terk edeceklerini bildiren bir dilekçe hazırlayan diğer öğrencileri kızdırmıştı.

Bankei dilekçeyi okuduktan sonra herkesi yanına çağırды. "Siz akıllı başında kardeşlerimizsiniz" dedi. "Neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilirsiniz. Siz başka bir yere öğrenmek için arzu ederseniz gidebilirsiniz.

Ama zavallı kardeşiniz neyin doğru neyin yanlış olduğunu bile bilmiyor. Eğer ben öğretmezsem kim öğretecek? Hepiniz ayrılırsanız bile onu burada tutacağım."

Hırsızlık yapan biraderin yüzünden gözyaşları sel gibi aktı. Tüm çalma arzusu yok olmuştu.

İhtiyacımız olan

Büyük bir Sufi dervişi her gün, sabah akşam dua eder ve duasından sonra da Tanrı'ya teşekkür ederdi: “Çok büyüksün, çok güzelsin. Hep beni gözetiyor, her zaman ihtiyaçlarımı karşılıyorsun; neye ihtiyacım olsa veriyorsun.”

Öğrencileri usanmıştı, çünkü işlerin yolunda gitmediğini bildikleri zamanlar vardı ve bu yaşlı adam sabah akşam teşekkür edip duruyordu. Bir keresinde durum iyice kötüye gitti. Kabe'ye gidiyorlardı; hac yolculuğundaydılar ve üç köye girişleri engellenmişti; çünkü onlar asiydiler. Üç köyün de kapıları onlara kapalıydı. Üç gündür aç ve yorgundular; yakıcı güneş ve çöl, yiyecek yok, sığınacak yer yok.

Yaşlı Sufi dua etti: “Tanrım, sen çok büyüksün, çok güzelsin. Akıl almaz bir güzelliğin var! Da-ima ihtiyaçlarımızı karşılırsın ve neye ihtiyacımız olsa hep verirsin.”

Bir öğrenci buna daha fazla dayanamadı: “Bu saçmalığı kes artık! Üç günden beri açız, üç gündür çöldeyiz, su yok, barınak yok sen yine Tanrı'ya teşekkür ediyorsun!”

Yaşlı adam kakhaha attı ve “Evet, çünkü üç gündür ihtiyacımız olan şey buydu. Susuz kalmak, aç kalmak... Her ne oluyorsa bizim ihtiyacımızdı,” dedi.

İNAYET HAN

Musa ve çoban

Bir çiftçinin çocuğu günlerden bir gün babasının davarlarını ormanda güderken, köyünde bir din sahibi hocanın geldiğini öğrenir. Bu hoca Tanrı hakkında insanlara bilgi vermekte ve Tanrının isimlerini övmekte ve yüceltmektedir. Çocuk duyduklarından çok etkilenir ve tekrar ormana koyun gütmeye gittiğinde içine doğal olarak bir ibadet etme, Tanrı'ya yönelme isteği duyar. Ormanda yalnızken yüksek sesle Tanrı'yla konuşmaya başlar. “Tanrım senin hakkında çok şeyler işittim. Sen ne kadar iyiymişsin, ne kadar nazıkmışsin. Şu anda yanımda olmanı çok isterim. O zaman sana büyük saygı ve hürmet gösterirdim. Koyunlarıma dikkat ettiğimden daha çok sana dikkat ederdim. Hatta en sevdiğim tavuklarımdan bile sana daha çok ilgi gösterirdim. Yağmur yağsa seni, benim ahırında korurdum. Soğukta ise sana kendi yorganımı verirdim. Güneşin sıcağında da seni yıkayarak korurdum. Kucağımda seni uyutur ve şapkamla da seni serinletirdim. Daima sana bakar, dikkat eder seni kurtlardan da korurdum. Kuvvet helvası ekmegiinden yedirir, ayran içirirdim. Eğlenmen için şarkı söyler, dans eder ve kavalımla senin

için müzik çalardım. Tanrım ne olur gel, beni ziyaret et. G r ben sana nasıl bakarım.” O sırada Musa, Tanrı'nın elçisi, aynı yerden geçer. Bu genç çocuğın tüm dediklerini duyar ve çok kızar. ocuğ  seslenerek “delikanlı, ne kadar aptal birisin ki, Tanrı'yla böyle bir konuşma içine girebildin. O tanrı ki, bilinmeyen ve g r nmeyendir. G ky z ndedir, onun önünde dayanabilecek hiçbir kuvvet, hiçbir g  yoktur. O en güçlü, en kuvvetli odur. Her türlü şeklin, ismin ve rengin ötesindedir. Her türlü insanın yapabileceği mukayesenin ve düşüncenin üzerindedir o.” Musa peygamberin laflarını duyan genç çok üzülür ve korkar yaptığından dolayı. Y r mesine devam eden Musaya biraz sonra Allahu Tealadan bir vahiy gelir. “biz senin bu işte hiç de hoşnut değiliz. Sen bizi bilmediği halde, yine de bizi çok seven bir kulumuzun kalbini kırdın ve  zd n. Bizden uzaklaştırdın. Belki o bizi senin bildiğin kadar bilmiyordu ama gene de bildiği kadar, anladığı kadar bize yönelmişti. Onun kapasitesi o anda o kadardı. Bizi sevenlerimizin tümü farklı şekillerde ve sevgilerinin farklı kapasitelerine göre bizi resimlendirirler. Ve biz hangi çekil ve kıyafetle olursa olsun bize gönderilen sevgilerini algılarız. Onlar hepsi bizim yarattığımız mahlukattır. ve biz onlar hatta güneşe bile tapsalar gene onların tapması, ibadeti bizedir. Biz kendi çocuklarımız arasında seni, onları birleştiresin diye yolladık. Yoksa bizden uzaklaştırasın diye değil.” şayet

Tanrı'ya ulaşmada ilk adımın ona olan samimi ve doğru aşktan geçeceğini bilsek, onun farkına varsak, bildiklerimizi hemen açığa vurmaktan çok tereddüt ederdik. Ve hiç kimseyi asla kafir ve putperest olarak adlandırmazdık. Ve bu dünyada hiç kimseyi de değersiz olarak tanımlamazdık. Bir kişinin Tanrı'ya nasıl ibadet ettiğini bilmemiz mümkün değildir. Onun kalbindeki samimiyeti bilemeyiz. Ve en önemlisi de gerçekten bu samimiyettir.

Aşk

Bir puta tapan brahmana, ordan geçen biri demiş ki, “ne kadar aptal bir insansın. Halbuki sen yüksek kısımdan bir brahman, dini bir hocasın. Ve yüksek bir kültürden de geliyorsun ama yine de kendi ellerinle yaptığın bir puta tapıyorsun.” Brahman bunun üzerine şu cevabı vermiş, “eğer senin imanın ve inancın sağlamsa, bu taştan Tanrı senin hakiki Tanrın olacak ve sana yardım edecektir. Ama imanın ve inancın yoksa, şekilsiz ve şemalsiz olan gökyüzündeki Tanrı'nın da hiçbir anlamı kalmaz.”

Mutluluk ve tanrı ideali

Bir tarlada müslümanın biri namaz kılarken köylü kızı onun önünden geçip gider. Dini kurallara göre de namaz kılanın önünden kimsenin geçmemesi gerekir. Belirli bir zaman sonra köylü kız aynı yoldan geri döndüğünde, adam onu durdurup der ki, “ey kız ne kadar, ne kadar kötü bir şey yaptın bugün” der. Kız şok olur ve “ne yaptım?” diye sorar. O da “namaz kılarken önümden geçtin. Bu çok büyük bir günahdır. Ben o sırada namaz kılıyordum ve namaz kılarken Tanrı’yı düşünüyordum,” der. Kız da, “Tanrı’yı mı düşünüyordun? Ben ise o anda sevdiğim genç adamı düşünürken, seni bu yüzden görmedim, fark edemedim. Ben bu düşüncemde yok olmuştum. Ama sen Tanrı’yı düşünürken, onunla meşgulken beni nasıl görebildin ki?” der.

Ruhun kendini bilmesi

Ruhu tanımlamak istersek ruh hakkında şunu diyebilirim. Ruh insanın kendisidir. Peki hangi kendisi? Bizim bilmediğimiz kendisi. Hindistanda komik bir hikaye vardır. Bir seyahate çıkmış birkaç köylü hakkında: Bunlar beraber hayatlarında ilk defa bir seyahat yapmaya karar verirler. Bu yüzden de, ilk tecrübeleri olduğu için birbirleri hakkında hep endişe içindirler. Başlarına bir şey gelmesinden korkarlar. Seyahate çıktıktan sonra, ertesi günün sabahı, sayım yapmaya karar verirler. Fakat her sayışta 19 kişi çıkar. Halbuki köyden 20 kişi yola çıkmışlardır. Her köylü bir daha sayar, yine 19 çıkar. Bir türlü kimin eksik olduğunu bulamazlar. Aslında herkes de ordadır. Uzun uğraşmalardan sonra, en sonunda her sayan kişinin kendisini unuttuğunu fark ederler. İşte ruhun durumu da böyledir. O her benliği görür, fakat bir tek kendi benliğini, kendisini göremez. Ancak ruh kendi kendini gördüğü, kendi kendinin farkına vardığı anda yeni bir yaşam başlar. Yeni bir doğum başlar. Bu yeni bir doğuştur. Kendisinin farkına varan ruh büyür ve genişler. Ruh kendinin farkına varamadığı sürece gelişmesi ve

büyümesi durur. Bu yüzden ruh, kendi kendinin farkına vardığı andan itibaren bir insanın bu dünyadaki yaşamı hakikaten başlıyor diyebiliriz. Şunu da çok iyi bilmemiz gerekir. Kendinin farkına varmış ruhun manyetik alanı, tahayyül edebileceğimiz herhangi bir manyetik alandan çok daha büyüktür. O başlı başına bir kuvvet, ilim, barış ve sakinlik, zekadır. Aslında herşeydir. Bu manyetik alan, güç vücutları da, zihin ve hisleri de iyileştirir. Herşeyi o iyileştirir. Ve gene bu manyetik alan insanları düştüğü sıkıntılardan, zorluklardan, acılardan ve üzüntülerden kurtarır. Onu, o kötü durumdan yukarıya çıkarır. Yine bu manyetik güç diğerlerini içinde bulunduğu karanlık ve şaşkınlıktan kurtarır. Ve bu manyetik güç sayesinde ışıklanmış ruhlar sevgilerini saçmışlar, sempatilerini tüm varlıklara yaymışlardır. Bu manyetik güçle Hz. İsa, ‘takip edin beni, sizi insan balıkçıları yapacağım’ demiştir. Ve yine bu manyetik güçle Buda, Musa, İsa ve Muhammed gibi büyük insanlar, insanoğluna gelmişler ve insanoğlunu kendilerine çekmişlerdir. Ve bu sebeple de insanoğlu yüzyıllar geçtiği halde gene de onları unutmamıştır. Ve yine o manyetik güç sayesinde öldükten sonra da milyonlarca insana kardeşlikte, sempatide ve arkadaşlıkta birbirlerine bağlamışlardır. Ruhun manyetik alanının saçtığı bu büyük güç, onun ilahi bir manyetik güç, manyetik bir alan olduğunu gösterir. Ve bu görülebilen dünyanın arkasında bazı şeylerin olduğunun ispatıdır.

Hoca ve talebesi

Heybetli büyük bir aslan günlerden bir gün ormanda gezerken, bir koyun sürüsüyle karşılaşır. Koyun sürüsünün içinde ufak bir aslanında olduğunu ve onlarla oynadığını görür. Ve bu küçük aslan doğuşundan beri koyunlarla beraber kalmıştır bie şekilde. Hiçbir zaman da, ne olduğunu farkına varmamıştır. Büyük aslan şaşırır. Böyle bir yavrunun onlarla beraber koştuğunu görünce. Onların yakınına yaklaşınca küçük aslan koyunlar gibi aslandan korkup kaçmaya başlar. Bu iyice şaşırtır aslanı. Sürünün içine atılan aslan bağırmaya başlar yavruya doğru: “Dur, dur”. Fakat koyunlar kaçtığı gibi küçük aslanda kaçmaya devam eder. Bu sefer aslan koyunlarla hiç ilgilenmeden, sadece onun peşine koşar. Küçük aslanı yakalayıp “ ben sadece seninle konuşmak istiyorum” der. Yavru ise, “ama ben çok korkuyorum ve titriyorum. Senin yanında ayakta kalacak halim kalmadı,” der. “Peki bu koyunlar gibi niye benden kaçıyorsun, korkuyorsun?” Sen aslında bir aslan yavrususun. Benden kaçmana, korkmana sebep yok” der. Küçük aslan “hayır ben bir koyunum. Bırak beni öteki koyunlarla beraber gideyim” diye

yalvarır. “ Öyleyse beni takip et. Sana kendinin ne olduğunu göstereceğim” der. Küçük aslanı yanına alır. Korku ve endişe içinde hiçbir şey yapmadan yavru aslan büyük aslanı bir su birikintisine kadar takip eder. Sakin bir şekilde dümdüz duran su birikintisini gösteren büyük aslan der ki, “bak bakalım, sudaki görüntüme. Bir de kendine bak. Biz birbirimize benziyor muyuz, benzemiyor muyuz? Sen koyun değilsin. Sen aynı benim gibi bir aslansın.”

Hoca ve talebelik

Günlerden bir gün bir Belücistan krallarından biri bir mürşide gider. Onun talebesi olmak, ondan öğrenmek ister. Mürşide, “beni talebeniz olarak kabul eder misiniz? Sizin alçakgönüllü hizmetkarlarınızdan olmak ve artık tahtımda daha fazla kalmak istemiyorum” der. Mürşid denemek şartıyla kabul eder. Yalnız ilk görevin bu evin çöplerini toplamak ve onları kasabanın belirli yerindeki çöplerin toplandığı yere atmak olacaktır” der. Herkes bu yeni talebenin kral olduğunu ve isteyerek tahtından vazgeçtiğini bilmektedir. Kral sürülmemiş ve krallığından atılmamıştır. Kendi isteğiyle onu terketmiştir. Bu yüzden de diğer talebeler kral için büyük sevgi beslerler ve onu bu çöp toplama işinde gördüklerinde üzüntü duyarlar. Günlerden bir gün talebelerin hepsi hocalarına gidip, bu verdiği çöp toplama işinden onu azletmesini isterler. “Uzun zamandır bu işi yapıyor, lütfen artık bu işi bıraksın” diye hocalarına rica ederler. Mürşid ise daha henüz intisap etmek, talebeliğe başlamak için hazır değil der. Talebenin birinin çok ısrar etmesi üzerine onu denemeye karar verir: Ertesi gün çöpleri topladığı sepeti kral

taşıırken gene talebelerden biri yanına gelir ve sepetin içindekileri yere döker. Kral ona doğru bakar ve der ki," eğer hala kral olsaydım, sana bir kralın yapması gerektiği gibi davranırdım. Ama şimdi artık öyle biri değilim, o yüzden dua et ki sana öyle davranmayacağım" der. Çöpleri tekrar toplayarak, yoluna devam eder. Mürşide bu anlatıldığında "size demedim mi, o daha hazır değil diye." Aradan gene belirli bir zaman geçer, talebeler tekrar hocalarına gider ve bu imtihanın bitmesini isterler. Hocaları tekrar denemelerini ister. Yine aynı tecrübeyi yaparlar. Fakat bu sefer kral bir şey söylemez. Sadece çöpü dökene dönüp bir an bakar. Ondan sonra tekrar çöpleri toplar ve yoluna devam eder. Hocaya bu anlatıldığında, mürşid "daha henüz hazır değil" der. Üçüncü denemede ise kral sessiz kalır, çöpü dökene dönüp bakmaz bile. Çöpleri sakın bir şekilde tekrar toplar ve yoluna devam eder. Hocaları bunu öğrendiğinde, artık onun hazır olduğuna karar verir ve eski kralın artık talebelik yoluna girebileceğini, intisap edebileceğini söyler.

Ufuk ve tanrı

Günlerden bir gün bir kayıkta seyahat ederken kayıkçı bana çok ilginç çekici bir tavsiyede bulundu. Deniz tutmasına karşı herhangi bir çare bilip bilmediğini sorduğunda cevabı, ‘hayır insanlar uzun zamandan beri buna çare arıyorlar, ama şu ana kadar henüz bulunamadı. Siz eğer gözlerinizi ufka diker ve oraya konsantre olursanız, bu şekilde ancak deniz tutmasından kendinizi koruyabilirsiniz.

Kalpden dua

Hindistan'da bir dindar müslüman dua ederken önünden geçen bir kızla ilgili meşhur bir hikaye anlatılır. Dini kurallara göre dua eden bir kişinin önünden geçilmez. Fakat yolda giden kız namaz kılan birinin önünden geçer. Adamda ona “ne kadar büyük bir günah işliyorsun. Bilmiyor musun yaptığını?” der. Genç kız adamdan hatasını öğrendiğinde: ‘Sana zarar vermek istemiyordum ve bunu isteyerek yapmadım. Ama bana dua etmekle neyi kastettiğini anlatır mısın?’ der. Müslüman: ‘Benim için dua etmek Tanrı'yı düşünmektir,’ diye cevaplar. Genç kız: ‘Ben de sevgilim olan genç adamı düşünüyordum ve sizin önünüzden geçtiğimde de hala onu düşünmekle meşguldüm. O yüzden sizi göremedim. Ama peki siz Tanrı'yı düşünüürken beni nasıl görebildiniz?’

BİLGELİK

Anlamalı hayat

Bir zamanlar bir dağın yamacında yalnız başına yaşayan bir bilge varmış. Maddi ve manevi dertleri olanlar dünyanın birçok bölgesinden bu yöreye gidip bu bilgini ziyaret ediyor, ona akıl danışıyorlarmış. Bir gün genç bir adam kafasına takılan bir soruyu sormak için buraya gelmiş. Küçük bir kulübe olarak düşündüğü bu yer adeta bir saray yavrusuymuş. İçeride birçok insan soru ve sorunları için uzun bir kuyruk oluşturmuş. Bu genç de sıraya girmiş.

Sıra ona gelince sorusunu sormuş: "Bana yaşamı özetler misin? Nasıl bir hayat en iyi hayattır?"

Bilge cevap vermiş: "Bu soruya vereceğim cevap uzun olacak, sıranın bitmesini beklemelisin ki rahat rahat konuşalım. Sen bu arada benim evimi gez. Bir de sana bir kaşık sıvı yağ veriyorum. Sakın onu dökmeyesin.

Genç, elinde yağ dolu kaşıkla odaları dolaşmış. Uzun bir süre sonra tekrar bilginin karşısına çıkmış. Bilge adam sormuş:

"Evimi dolaştın mı?"

"Evet" cevabını alınca devam etmiş:

"Peki halılarımın desenlerine dikkat ettin mi hangi şekiller var?"

"Hayır dikkat etmedim". "Peki kitaplarım, kitaplığım nasıl, duvar resimlerimi inceledin mi?"

Genç karşılık vermiş:

"Ama ben yağ dökülür endişesiyle onlara dikkat edemedim."

"Pekala, o zaman şimdi git evimin eşyalarını iyi tanı ki beni de tanıyasın. Bu arada yağa dikkat et."

Genç, evi dolaştıktan sonra tekrar gelmiş ve evdeki bütün eşyalar hakkında ayrıntılı bilgiler vermiş.

"Çok güzel gerçekten çok dikkatli incelemişsin, peki ama yağ ne âlemde?Yağa dikkat ettin mi?" diye sormuş bilge adam. Genç şaşkın, kaşığa bakarak

Eyvah .. Evi incelerken yağı unutmuşum, yağ dökülmüş"

Bilgin, gencin ilk sorusunu gülümseyerek cevaplamış:

"Anamlı hayat şudur: Elindeki iki damla yağ dökmeden etrafını inceleyebilmektir."

Gül yaprağı

Uzakdoğu'da bir Budist tapınağı, bilgeliğin gizlerini aramak için gelenleri kabul ediyordu. Burada geçerli olan incelik, anlatmak istediklerini konuşmadan açıklayabilmektir.

Bir gün tapınağın kapısına bir yabancı geldi. Yabancı, kapıda öylece durdu ve bekledi. Burada sezgisel buluşmaya inanılıyordu, o yüzden kapıda herhangi bir tokmak veya çan, zil yoktu. Bir süre sonra kapı açıldı. İçerideki Budist rahip, kapıda duran yabancıya baktı.

Bir selamlaşmadan sonra sözsüz konuşmaları başladı.

Gelen yabancı, tapınağa girmek ve burada kalmak istiyordu. Budist bir süre kayboldu. Sonra elinde ağzına kadar suyla dolu bir kapla döndü ve bu kabı yabancıya uzattı. Bu, yeni bir arayıcıyı kabul edemeyecek kadar doluyuz demektir.

Yabancı, tapınağın bahçesine döndü. Aldığı bir gül yaprağını kabin içindeki suyun üstüne bıraktı. Gül yaprağı suyun üstünde yüzüyordu ve su taşmamıştı içerideki Budist rahip saygıyla eğildi ve kapıyı açarak yabancıyı içeriye aldı. Suyu taşırmayan bir gül yaprağına her zaman yer vardı.

Derviş kaşıkları

Bir gün sormuşlar ermişlerden birine; "Sevginin sadece sözünü edenlerle, onu yaşayanlar arasında ne fark vardır?" "Bakın göstereyim" demiş ermiş. Önce sevgiyi dilden gönüle indirememiş olanları çağırarak onlara bir sofraya hazırlamış. Hepsi oturmuşlar yerlerine. Derken tabaklar içinde sıcak çorbalar gelmiş ve arkasından da derviş kaşıkları denilen bir metre boyunda kaşıklar.

Ermış; "Bu kaşıkların ucundan tutup öyle yiyeceksiniz" diye bir de şart koymuş. "Peki" demişler ve içmeye teşebbüs etmişler. Fakat o da ne? Kaşıklar uzun geldiğinden bir türlü döküp saçmadan götüremiyorlar ağızlarına. En sonunda bakmışlar beceremiyorlar, öylece aç kalkmışlar sofradan.

Bunun üzerine, "Şimdi..." demiş ermiş, "Sevgiyi gerçekten bilenleri çağıralım yemeğe." Yüzleri aydınlık, gözleri sevgi ile gülümseyen, ışıklı insanlar gelmiş oturmuş sofraya bu defa. "Buyurun" deyince her biri uzun boylu kaşığını çorbaya daldırıp, sonra karşısındaki kardeşine uzatarak içmişler çorbalarını. Böylece her biri diğerini doyurmuş ve şükrederek kalkmışlar sofradan.

"İşte" demiş ermiş, "Kim ki hayat sofrasında yalnız kendini görür ve doymayı düşünürse o aç kalacaktır. Ve kim kardeşini düşünür de doyurursa o da kardeşi tarafından doyurulacaktır. Şüphesiz şunu da unutmayın. Hayat pazarında alan değil, veren kazançlıdır her zaman..."

Büyü dükkânı

Uzak diyarlardan birinde bir ülkede, yemyeşil tepelerin arasında, kışın bembeyaz bir kar örtüsü ile baharda rengarenk kır çiçekleri ile kaplanan bir vadi vardı. Ortasından küçük bir ırmağın geçtiği bu vadi "büyülü vadi" olarak anılırdı. Ona bu adı veren ise, vadideki ilginç bir dükkân ile bu dükkânda yaşayanlardı. Ünü ülkenin dört bir yanına yayılmış olan dükkânın adı "büyü dükkânı" idi.

Büyü dükkânının sahibi, ak saçlı, ak sakallı bir ihtiyardı. Burası, aynı zamanda onun yaşadığı yerdı. Bu nedenle dükkânın dışarıdan görüntüsü, tıpkı bir ev gibiydi. Üç tarafında da yeşil çerçeveli pencerelerin olduğu, tamamı ahşaptan yapılmış olan bu binaya, bir verandadan giriliyordu. İçeri girer girmez, ilginç eşyalarla donanmış oldukça geniş bir oda ile karşılaşıyordunuz. Büyük bir kütüphane, üzerlerinde çok sayıda eşyanın bulunduğu raflar, masa ve konsollar, dükkânın dört bir tarafını kaplıyordu.

Ancak bu kalabalık görüntü içinde çok etkileyici bir düzen göze çarpıyordu. Bütün eşyalar, belli bir estetik içinde duruyor ve bu estetik hiçbir zaman bozulmuyordu.

Büyü dükkânını çevreleyen pencereler, içerdeyken bile günün aydınlığına ve vadinin güzelliğine hâkim olmanıza izin veriyordu. Dükkânın içinde, arka taraftaki bölmeye açılan bir kapı vardı. Bu bölmede mutfak, banyo ve yatak odası bulunuyordu. Dükkâna gelen müşteriler, arka tarafa açılan kapıyı daima kapalı görürlerdi.

Her insanın yaşamında çok istediği ancak sahip olamadığı bir şeyler vardır ya da sahip olup kaybettiği şeyler. Bazen de sahip olduğu ancak kurtulmak istediği şeyler. İşte bütün bunlar, o ülkede yaşayan insanların bir kısmı için, büyü dükkânına gelme nedeniydi. Bu dükkânda, isteklerinizi sınırlamak zorunda değildiniz. Müşteriler, hayal edebildikleri her şeyi isteme ve alma hakkına sahiptiler. Tabii bedelini ödedikleri takdirde, her yerde olduğu gibi bu dükkânda da almak istediğiniz şeyin bir bedeli vardı.

Bu bedelin ne olacağı, dükkân sahibiyle yaptığınız pazarlık sonucunda ortaya çıkardı. Ancak, büyü dükkânında yapılan pazarlıklar, günlük yaşamdakilerden biraz farklı olur ve pek çok müşteriyi şaşırtırdı.

Dükkân sahibi yaşlı adam, her sabah gün ağarırken kalkar, kendine büyük bir fincan kahve yapar ve bir insanın isteyebileceği her şeyin var olduğu dükkânıyla gurur duyarak kahvesini yudumlardı. Kahvenin ardından gelen zevkli bir kahvaltıdan sonra da pencerenin perdelerini sonuna kadar açarak, sallanan koltuğuna oturur

ve içeri dolan gün ışığının yardımıyla okumaya başlardı.

Büyü dükkânında satıcı olmak bilgelik isterdi. O güne kadar dükkâna gelen hiçbir müşteriye geri çevirmemişti dükkân sahibi. Herkes, çok istediği bir şeye sahip olmak uğruna onca yolu göze alarak gelir ve mutlaka alabileceği en iyi şeyi almış olarak çıkardı. Ama genellikle aldığı şey, istediği şeyden çok farklı olurdu.

Yaşlı adam ara sıra, okuduğu kitaptan başını kaldırır, yolu gören pencereye bir göz atardı. Sabah dışarı baktığında, yağın karın yolu iyice kapattığını gördü. Bu havada gelen giden olmaz diye düşünüp, hüznünlendi.

Büyü dükkânı, hemen her gün bir müşteri ağırlardı. Ancak, yılda birkaç kere de olsa kimsenin uğramadığı günler olurdu. Yaşlı adam, o günün de bunlardan biri olmasından korktu. Nedense işsizlik içini ürpertmişti. Tam o sırada uzakta bir karartı gördü. Kar beyazının kamaştırdığı gözlerini kırıştırıp tekrar baktığında, bunun yaklaşmakta olan bir insan olduğunu anladı.

İçini bir sevinç kapladı. Gidip sobasına bir odun attı ve tam pencerenin karşısındaki sallanan koltuğa oturup, müşterisini beklemeye koyuldu.

Kış mevsiminin bu soğuk gününde epeyce üşümüş, yorgun düşmüş olmalıydı. Kapının önüne gelinceye kadar, gözlerini hiç ayırmadan izledi onu. İyice kulak kabarttı. Üç basamakla çıkılan, ahşap zeminli verandadaki ayak seslerini ve onlara eşlik eden gıcırtıyı duymaktan çok hoşla-

nırdı. Beklediği kişinin ayak sesleri, ikinci basamakta kesilirdi. Müşteri çalmadan, kapıyı açmamayı prensip edinmişti yaşlı adam. Çünkü hemen herkes o kapının önünde durup, bir kez daha düşünürdü.

Kapıyı çalmaktan vazgeçip dönenler, az da olsa olmuştu. O gün de aynı şeyi yaptı. Sonunda kapı çalındı. Açtığında, karşısında soğuktan kızarmış elleriyle atkısını çıkarmaya çalışan bir erkek gördü. "İyi sabahlar, girebilir miyim?" diye sordu müşteri.

Dükkân sahibi, müşterisini içeri aldıktan sonra, ısınması için ona bir kahve ikram etti. Sessizce kahvesini içerken etrafı seyreden adam, karşısında oturan yaşlı satıcının ikna edilmesi pek güç olmayan biri olduğunu düşündü. Herhalde o da müşterisini anlar, onun haklı isteğini geri çevirmek istemezdi. Acaba büyü dükkânından çıkarken istediği gibi bir alışveriş yapmış olacak mıydı?

Bir süre söze nasıl başlayacağını bilemedi. Belki de dükkân sahibinin bir şeyler söylemesi gerekirdi. Ancak karşısında sabırlı bir ifade ile müşterisinin gözlerinin içine bakarak oturan satıcının, alışverişi başlatmaya niyetli olmadığını anladı. Bu sabırlı bekleyiş, onda hem cesaret hem de yumuşak bir etki oluşturdu. Anlaşılan, başlangıç sözleri kendisinden bekleniyordu.

Sonunda, fazla düşünmeden aklından ilk geçeni söyleyiverdi;

"Ününüzü duyunca çok uzaklardan kalkıp geldim buraya. İstedğim şeyi, bir tek sizin dükkânınızda bulabileceğimi söylediler. Karşılığında ne isterseniz vermeye hazırım."

"İstedığınız şeyin ne olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Bakın, ben elli beş yaşındayım. Yani yolun yarısını geçeli çok oldu. Söylemeye dilim varmıyor ama yolun sonuna yaklaştım galiba. Bu gerçeğe tahammülüm yok. Ben bugüne kadar ki hayatımı geri istiyorum. Mümkün mü?"

"Elbette mümkün. Biliyorsunuz, dükkânımda her şey mevcut. Ancak tam olarak ne istediğinizi anlayabilmem için, bana geri istediğiniz hayatınızı biraz anlatabilir misiniz?"

Dükkân sahibinin sorduğu soru, müşteriye iç dünyasına döndürmüştü. Gözünün önünden geçen sahnelerin kendi yaşamına ait olduğunu kabul etmek için kendini zorluyordu. Bütün görüntüler, bir kargaşa ve telaş içinde birbirlerine karışarak geçip gittiler ve geride yalnızca ıssız bir hüznü bıraktılar.

Hüznünün yüzüne yansımasına engel olamayan müşteri, yaşlı satıcının sorusu karşısında ancak şunları söyleyebildi;

"Geçmiş yaşamımda birçok hata yaptım. Bunlar için pişmanlık duyuyorum. Yanlış kararlar verdim, kayıplara uğradım. Zamanı hovardaca harcadım. Bir gün bir de baktım ki, hayat yanımdan geçip gidiyor. Paniğe kapıldım ve bir çare aramaya başladım. Dostlarımla konuşmayı dene-

dim. Beni teselli edip derdimi unutturmaya çalışanlar da oldu, yardım etmeye çalışanlar da. Ama hiçbirisi kâr etmedi. Kendimi çok mutsuz hissediyordum. Derken, bir gün birisi bana sizden ve büyü dükkânından söz etti. Bunu duyar duymaz sanki içimde bir ışık yandı. Büyük bir umutla hemen yollara düşüp size geldim. Kendimi çok çaresiz hissediyorum. Lütfen elli beş yılımı bana geri verin."

"Yani, siz pişmanlık duyduğunuz hayatınızı yeniden yaşamak mı istiyorsunuz?"

"Elbette hayır. Söylemek istediğim bu değil. Ben yalnızca kaybettiğim yıllarımı geri istiyorum. Eğer bir şansım daha olursa aynı hataları tekrarlamayacağım."

"Herhalde bunu çok istiyorsunuz."

"Evet, hem de her şeyimi verecek kadar."

"Peki, benim size vereceğim elli beş yılın karşılığında siz bana ne verebilirsiniz?"

"Ne isterseniz?"

"Sanki bunun için her şeyden vazgeçmeye hazır gibisiniz."

"Hiç kuşkunuz olmasın. Şu anda sahip olduğum her şeyden vazgeçebilirim. Yeter ki geride bıraktığım yıllarımı bana geri verin."

Yaşlı adam, ellerini sakallarında dolaştırırken, kendini sallanan koltuğunun devinimlerine bırakmıştı. Bir süre düşündü. Müşterisinin, sabırsızlıkla, pazarlığın bitmesini beklediğinden emindi. Büyü dükkânına gelen kişiler, genellikle bir an önce istediklerini alıp gitmek için acele

ederlerdi. Bu nedenle, yaşlı adam pazarlığın başındaki düşünce yolculuklarında yalnız kalırdı. Şu anda da, sessizliğin yalnızca kendi işine yaradığını biliyordu.

Koltuğu ile birlikte öne doğru eğilerek müşterisinin gözlerinin içine baktı ve ağır ağır konuşmaya başladı;

"Beyefendi, her ne kadar siz elli beş yıl karşılığında bana her şeyinizi vermeye hazır olsanız da, ben sizden bir tek şey isteyeceğim."

"Dileyin benden ne dilerseniz."

"Belleğinizi..."

"Anlamadım?"

"Belleğinizi dedim. Elli beş yılın yaşantısını içinde barındıran belleğinizi istiyorum."

"Ah evet anladım, ilginç bir bedel. Kabul ediyorum, tamam alın belleğimi."

"Emin misiniz?"

"Neden olmayayım? Elli beş yıl kazanacağım."

"Belleğinizi, içindeki her şeyle birlikte bu dükkânda bırakıp gideceksiniz. Elli beş yılın tek bir anını hatırlamayacaksınız, buraya neden geldiğinizi bile."

"Daha iyi ya.. Her şeye yeniden başlayacağım. Zaten geçmişî hatırlamak istemiyorum ki."

"O halde, korkarım elli beş yıl sonra buraya tekrar gelirsiniz. Tabii o zaman benim yerime bir başkası size yardımcı olur."

"Hayır hayır..Emin olun ki, şu dakika belleğimi size bırakıp elli beş yılımı geri alacağım ve dük-

kânınızı bir daha dönmemek üzere terk edeceğim. Ve yine söz veriyorum, şu ana kadar yaptığım hataların hiçbirini tekrar etmeyeceğim."

"İsterseniz başka sözler vermeyin. Çünkü az sonra, belleğinizle birlikte bütün hepsini burada bırakıp gideceksiniz."

Yaşlı adamın son sözleri, müşterinin duraklamasına neden olmuştu. Bu sözlerin anlamını kavrayabilmek için birkaç saniye düşünmek zorunda kaldı.

"Nasıl yani? Buradan çıktığımda hiçbir şey hatırlamayacak mıyım? Sizinle konuştuklarımızı bile, öyle mi?"

"Yani hiçbir şeyi mi? Buraya neden geldiğimi, sizin kim olduğunuzu ve hatta..."

"Ne yazık ki!"

Yaşlı adam, şu anda pazarlığın sonuna geldiklerini hissediyordu. Karşısında oturan müşterinin yüzünde gördüğü aydınlanma, pazarlık sahnelelerinin en hoşlandığı görüntüsüydü. Son sözleri müşterisinin söylemesini istediği için bir süre sessiz kaldı ve bekledi. Bu seferki sessizliğin, müşterisinin işine yaradığından emindi. Onun aydınlanan yüzünün ortasında parlayan gözbebekleri, yaşlı satıcı için, sessizliğin içinden çıkacak sesli bir coşkunun habercisi gibiydi.

Gerçekten de, konuşmaya başlayan müşterisi onu yanıltmadı;

"Sanırım ne demek istediğinizi şimdi anlıyorum. Eğer elli beş yılın bedeli bu ise, pes ediyorum. Belleğimden vazgeçemem. Bu neye benziyor biliyor musunuz? Bir kadının, çok istediği bir tokayı, saçları karşılığında satın almasına. Çok ilginç bir insansınız. Bana, büyü dükkanından almak istediğimden çok farklı bir şeyle çıkacağımı söylemişlerdi de inanmamıştım. Ben, bugüne kadar ki yaşamımı almak için gelmiştim, ancak bugünden sonraki yaşamımı alıp gidiyorum. Size teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Güzel bir pazarlıktı. Hoşça kalın."

Beyaz at ve hükümdar

Hükümdarın birinin beyaz bir atı varmış. Hükümdar, bu atını çok severmiş. Bir gün bütün maiyetinin hazır bulunduğu bir sırada:

- Bu beyaz atımın ölüm haberini getirenin kafasını uçurabilirim. Çok dikkatli olun. Çünkü bu beyaz atı canım kadar seviyorum. Onun ölüm haberi bende kriz geçirtebilir, demiş.

Günün birinde, her şeyin eceli gibi beyaz atın da eceli gelir. Ve beyaz at ölür. Hükümdarın adamlarında bir telaştır kopar. Kimse cesaret edemez ki, beyaz atın ölümünü hükümdara haber versinler. Seyis başı, düşünür taşınır, olacak gibi değil. Ben gidip hükümdara haber vereceğim. Öyle olsa da, böyle olsa da bizim kafa gidecek, der. Ve Seyis başı, hükümdarın huzuruna çıkar:

- Hükümdarım, der. Sizin beyaz at var ya!

- Evet der, Hükümdar. Seyis başı:

- O, yatmış, ayaklarını dikmiş, gözlerini yummuş, karnı şişmiş, hiç nefes almıyor, der. Hükümdar :

- Seyis başı, seyis başı! Desene, bizim beyaz at öldü!

Seyis başı:

- Aman hükümdarım! Ben demedim, siz dediniz hükümdarım, siz dediniz der ve kafayı kurtarır.

İncil ve sigara

Bir rahibe sormuşlar; “İncil okurken sigara içilir mi?” diye

-Hayır, içilmez, demiş.

-Peki, sigara içerken İncil okunur mu? Demişler.

Rahip, evet tabi ki okunur, demiş.

Söyleme şeklimiz birçok şeyi değiştirir.

Eğitim mi cibilliyet mi?

Padişah vezire sormuş:

Vezir, demiş cibilliyet mi eğitim mi?

-Eğitim mi önemli cibilliyet (soy-sop-mezhep) mi?

Vezir düşünmeden cevap vermiş:

-Cibilliyet padişahım.

Padişah memleketin her yerine tellallar çağırtmış.

-Duyduk duymadık demeyin en iyi hayvan eğiticisine yüz kese altın... En iyi hayvan eğiticisi padişahın huzuruna çıkarılmış. Padişah hayvan eğiticisine sormuş:

-Bir kediye tepsiyle servis yapmayı ne kadar zamanda öğretebilirsin?

-Altı ayda öğretirim padişahım.

Altı ay dolmuş, huzura alınmış. Padişah:

-Öğrettin mi?

-Öğrettim padişahım.

Saray erkânı toplanmış, kedi elinde tepsi servis yapmaya başlamış, tam vezirin önüne gelmiş; padişah yine vezire sormuş:

Vezir! Demiş. -eğitim mi önemlidir cibilliyet mi?

Vezir padişahın sorusuna cevap vermeden önce cebinde hazır tuttuğu fareyi yere bırakmış. Kedi tepsiyi attığı gibi farenin peşinde koşmaya başlamış. Tabi altı aylık eğitimde boşa gitmiş.

Vezir cevap vermiş.

-Cibilliyet padişahım.

Önüne bir fare düştüğünde, eline bir fırsat geçtiğinde, çıkarı için vatanını satmaktan, halkını harcamaktan tereddüt etmeyecek yüksek eğitimli kedilerden Tanrı bizi ve Vatanımızı korusun.

Kuyumcu

Vaktiyle bir bilge hoca, yıllarca yanında yetiştirdiği öğrencisinin seviyesini öğrenmek ister. Onun eline çok parlak ve gizemli görüntüye sahip iri bir nesne verip: “Oğlum” der, “Bunu al, önüne gelen esnafa göster, kaç para verdiklerini sor, en sonra da kuyumcuya göster. Hiç kimseye satmadan sadece fiyatlarını ve ne dediklerini öğren, gel bana bildir.

Öğrenci elindeki ile çevresindeki esnafı gezmeye başlar. İlk önce bir bakkal dükkanına girer ve “Şunu kaç para alırsınız?” diye sorar. Bakkal parlak bir boncuğa benzettiği nesneyi eline alır; evirir çevirir; sonra: “Buna bir tek lira veririm. Bizim çocuk oynasın” der.

İkinci olarak bir manifaturacıya gider. O da parlak bir taşa benzettiği nesneye ancak bir beş lira vermeye razı olur.

Üçüncü defa bir semerciye gider: Semerci nesneye şöyle bir bakar, “Bu benim semerlere iyi süs olur.” Der. Bundan “kaş dediğimiz süslerden yaparım. Buna bir on lira veririm.”

En son olarak bir kuyumcuya gider. Kuyumcu öğrencinin elindekini görünce yerinden fırlar. “Bu kadar değerli bir pırlantayı, mücevheri ne-

reden buldun?” diye hayretle bağıırır ve hemen ilave eder. “Buna kaç lira istiyorsun?” Öğrenci sorar: Siz ne veriyorsunuz?” “Ne istiyorsan veririm.” Öğrenci, “Hayır veremem.” diye taşı almak için uzanınca kuyumcu yalvarmaya başlar: “Ne olur bunu bana satın. Dükkânımı, evimi, hatta arsalarımı vereyim.” Öğrenci emanet olduğunu, satmaya yetkili olmadığını, ancak fiyat öğrenmesini istediklerini anlatıncaya kadar bir hayli dil döker.

Mücevheri alıp kuyumcudan çıkan öğrencinin kafası karma karışıktır. Böylesi karışık düşünceler içinde geriye dönmeye başlar. Bir tarafta elindeki nesneye yüzünü buruşturarak 1 lira verip onu oyuncak olarak görenler, diğer tarafta da mücevher diye isimlendirip buna sahip olmak için her şeyini vermeye hazır olan ve hatta yalvaran kişiler..

Bilge hocasının yanına dönen öğrenci, büyük bir şaşkınlık içinde başından

Geçen macerasını anlatır.

Bilge sorar: “Bu karşılaştığın durumları izah edebilir misin?”

Öğrenci: “Çok şaşkınım efendim, ne diyeceğimi bilemiyorum, kafam karmakarışık” diye cevap verir.

Bilge hoca çok kısa cevap verir: “Bir şeyin kıymetini ancak onun değerini

Bileni anlar ve onun değeri bileninin yanında kıymetlidir.”

Her insanın hayatında varlığını ve değerini bi-
len, hissededen, fark eden
kuyumcular mutlaka vardır.
Mesele kuyumcuyu bulmaktır...

Yanlış ve değer

11 yaşındaydı ve New Hampshire gölünün ortasındaki adadaki evlerinde ne zaman eline bir fırsat geçse hemen balığa giderdi.

Levrek avı yasağının kalkmasından bir gün önce, babasıyla akşamın ilk saatlerinde küçük güneş balıklarından yakaladı. Sonra oltasına yem takıp, oltayı fırlatma talimi yaptı. Yem suya değdiği zaman gün batımında suda altın haleler oluşturmuş, daha sonra gölün üzerinde ay doğmuştu. Oltasının hızla çekildiğini hissedince, oltaya büyük bir balık geldiğini anladı. Babası oğlunun balığı çekişini hayranlıkla izledi. Çocuk sonunda yorgun düşen balığı sudan çıkardı. Bu o güne kadar gördüğü en büyük balıktı, bir levrek; ama av yasağının kalkmasına sadece saatler kalmıştı.

Baba-oğul güzelim balığa baktılar, pulları ay ışığında ıslıl ıslıl parlıyordu. Babası bir kibrit yakıp saatine baktı. Saat 22.00 olmuştu. Av yasağının bitmesine daha iki saat vardı. Önce balığa, sonra oğluna baktı.

‘Suya geri bırakman gerekiyor, oğlum,’ dedi.

‘Baba!’ diye itiraz etti çocuk ağlamaklı bir sesle.

‘Başka balıklar da var,’ dedi babası.

‘Ama hiçbirisi bunun kadar büyük değil!’ dedi çocuk.

Göle şöyle bir göz attı. Gölde hiçbir balıkçı teknesi yoktu. Babasının yüzüne baktı bu kez. Kendilerini hiç kimsenin görmemiş olmasına, kimsenin ne balığı yakaladıklarını bilmesinin olanaksız olmasına karşın, babasının sesinde n bu konuda hiçbir ödün vermeyeceğini anlamıştı. Oltanın ucunu balığın ağzından çekti ve balığı gölün karanlık sularına bıraktı. Balık suya düşer düşmez, şöyle bir çırpındı ve gözden kayboldu. Çocuk bir daha bu kadar büyük bir balık tutamayacağından emindi...

Bu olay bundan tam 34 yıl önce oldu. Bugün o çocuk New York City’nin ünlü mimarlarından-
dır.

Babasının küçük evi hala o adadadır. Oğlunu ve kızlarını hala o adadaki küçük eve balık tutmaya götürür.

Çocuk haklıydı. Bir daha o kadar büyük bir balık tutamadı. Fakat ‘değerler’ konusunda bir ikilem yaşadığı zaman hep o balığı gözünün önüne getirir. Babasından öğrendiği gibi ‘değerler’, doğru ile yanlışın ne olduğu konusunda çok basit bir konudur. Güç olan yalnızca değerlerin uygulanabilmesidir.

Birileri görmediği zaman da doğru olanı yapabiliyor muyuz? Evet, küçüklüğümüzde bizlere balığı suya geri bırakmak öğretilseydi, doğru olanı yapabilirdik. Çünkü gerçeğin ve doğrunun ne olduğunu öğrenmiş olurduk.

Doğru olanı yapma kararı belleklerimizdeki canlılığını hiçbir zaman yitirmez. Bu anıyı dostlarımıza ve torunlarımıza göğsümüz kabara kabara anlatırız. Fırsatlardan yararlanmak değil, doğru olanı yapmaktır önemli olan.

Çocuk ve annesi

Kapıyı sinirle açtı, sertçe kapattı.

Okul çantasını ayakkabılığa doğru fırlattı.

Ayakkabılar yere düştü, boş ver diye düşündü nasıl olsa annem toplar.

Odasına gitti, sabah okula giderken dağınık bıraktığı odasını tertemiz ve toparlanmış olarak buldu.

Keyfi yerine gelmişti, annesinin mutfaktan sesi geliyordu.

Yanına gitti, annesi çocuğunun gelip sarılmasını bekledi.

Tüm gün onun okuldan gelmesini bekliyordu.

Oysa çocuk, anne karnım çok aç yemek yiyip hemen dışarı çıkacağım.

Annesi; oğlum daha yeni geldin, yemeğini ye, ödevlerini yap, biraz dinlen, ondan sonra çıkar-sın.

Çocuk annesinin söylediklerini duymazdan ge-
rek ayaküstü bir şeyler atıstırdı.

Dur oğlum, yemek hazırlayayım bari demeye kalmadan çocuk koşarak odasına gitti.

Formalarını aramaya koyuldu.

Keyifliydi kafasında atacağı gollerin hesabını yapıyordu.

Ama formalarını bir türlü bulamıyordu.

Çekmecelerde yoktu dolabına baktı orada da yoktu.

Peki neredeydi bu formalar?

Zaten eskimişti, sinirlenmeye başlamıştı koşarak odasından çıktı, mutfığa gidecekken annesini ayakkabıları düzeltirken gördü.

Sinirle; anne benim formalarım nerede diye çıkıştı.

Niye ben aradığımı bulamıyorum kaç kere dedim benim eşyalarımı kurcalama diye.

Oysa biraz önce odasına ilk girdiğinde, etrafın toparlanmış olduğunu görünce nasıl sevinmişti.

Bu düşünceyi hemen aklından uzaklaştırdı.

Oğlum çok dağınıktı odan dedi annesi.

Nerede benim formalarım diye çıkıştı, çocuk yine.

Annesi yıkadım deyince of anne of diye kükredi çocuk.

Bana sormadan niye yıkıyorsun ki?

Of anne of ya, diye söylenerek odasına gitti.

Annesinin ne bileyim oğlum bugün top oynayacağını dediğini duymadı.

Çocuk sinirden yerdeki topa bütün gücüyle vurdu, sandalye yere düştü.

Annesi kapıyı açıp odaya girerken, oğlum dedi, ben sana yeni cümlesini tamamlamadan çocuk annesini yüzüne kapıyı kapatıp, kilitledi yatağına girdi.

Ağlıyordu arkadaşlarım şimdi ne güzel top oynayacak, diye düşündü.

Annesine kızılıyordu, üstünü örttü, gözlerini tavana dikti, uyukluyordu.

Tüm gün okulda koşuşturmaktan yorgun düşmüştü narin bedeni.

Gözlerini kapadı farkında olmadan rüyalar alemine yolculuk etmeye başladı.

Beyaz bir bulutun üzerinde oturmuş, diğer bulutların arasında yolculuk ediyordu.

Yeryüzündeki insanlar karınca gibi görünüyordu.

Gülerek şarkı mırıldanıyordu.

Hava açıldı ama tam karşıdan büyük kapkara bir bulutun geldiğini gördü.

Korkmaya başladı, siyah bulut yaklaştıkça, ortasından etrafa ışıklar yayılıyordu.

Çocuk ne yapsam diye düşünürken, gördüğü şeyin ışık değil bir kelime olduğunu fark etti.

ONLARA..sözcüğünü okudu, artık hem korkuyor hem de bu üzerine doğru yaklaşan bulutun üzerinde ne yazdığını merak ediyordu.

SAKIN..sözcüğünü gördü, artık siyah bulut iyice yaklaşmıştı, neredeyse üzerinde oturduğu buluta çarpacaktı.

OF BİLE DEME..cümlesini okudu.

ONLARA SAKIN OF BİLE DEME..Siyah bulut büyük bir gürültüyle çocuğun yanından geçip gitti.

Ter içinde uyandı, Saate baktı, yaklaşık iki saat uyumuştı oysa her şey bir kaç saniye sürmüş gibiydi.

Alnında biriken terleri sildi, geçen gün babasının kendisine anlattığı hikayeyi hatırladı.

Koşarak odasından çıktı, hiç bir şey söylemeden oturma odasındaki annesine koştu.

Boynuna sarıldı özür dilerim annecim dedi, öptü.

Çocuğun kokusunu duyumsamak ne güzeldi anne için.

Annesi yastığın altından bir takım forma çıkardı. Bak dedi bunlar senin bugün aldım sana vercektim ama...

Çocuk yeniden annesine sarıldı, ağlıyordu..!

Miras

Zengin bir adam ve üç oğlu varmış.

Bir gün baba oğullarına der ki;

Evlatlarım ben ölürsem eğer sizden isteğim benim sandıkta duran o yırtık çorabı giydirin ve o şekilde gömün der.

Çocukları hemen söze girer Allah geçinden versin baba ama olmaz biz çok zenginiz yırtık çorabı sana giydiremeyiz.

Gerekirse altın tozundan gerekirse Hint kumaşından çorap yaptırır onu giydiririz.

Baba ısrarlıdır illaki o yırtık çorap diye.

Baba devam eder çorabı mutlaka giydirin ve bizim avukattan mal paylaşımıyla ilgili zarfı alın der.

Günün birinde baba ölür.

Çocukları vasiyeti yerine getirmek ister ama imam karşı çıkar.

Hayır dinimiz gereği ölen insanı çırılçıplak ve kefene sararak defnedilmelidir der.

Çocuklar ısrar etse de imam giydirmez, baba defnedilir .

Çocuklar babasının vasiyetini yerine getiremediğinden üzgündür.

Ama yapacak bir şey de yoktur.

Avukata giderler ve babalarının bıraktığı zarfı alırlar ve okurlar.

Zarfta aynen şunlar yazıyordu:

Gördünüz mü evlatlarım bir yırtık çorabı bile götüremedim öbür dünyaya.

Bu dünyada mal mülk hepsi boş unutmayın.

Penisilin

İskoçya'da yoksul mu yoksul bir çift yaşırdı. Fleming'di adı. Günlerden bir gün tarlada çalışırken bir çığlık duydu. Hemen sesin geldiği yere koştu. Bir de baktı ki beline kadar bataklığa batmış bir çocuk, kurtulmak için çırpınıp duruyor. Çocukcağz bir yandan da avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Çiftçi çocuğu bataklıktan çıkardı ve acılı bir ölümden kurtardı. Ertesi gün Fleming'in evinin önüne gelen gösterişli arabadan şık giyimli bir aristokrat indi. Çiftçinin kurtardığı çocuğun babası olarak tanıttı kendini. “Oğlumu kurtardınız, size bunun karşılığını vermek istiyorum” dedi. Yoksul ve onurlu Fleming “Kabul edemem!” diyerek ödüllü geri çevirdi. Tam bu sırada kapıdan çiftçinin küçük oğlu göründü. “Bu senin oğlun mu?” diye sordu aristokrat. Çiftçi gururla “Evet!” dedi. Aristokrat devam etti: “Gel seninle bir anlaşma yapalım. Oğlunu bana ver iyi bir eğitim almasını sağlayayım. Eğer karakteri babasına benziyorsa ilerde gurur duyacağın bir kişi olur.

“ Bu konuşmalar sonunda Fleming'in oğlu aristokratın desteğinde eğitim gördü.

Aradan yıllar geçti. Çiftçi Fleming'in oğlu Londra'daki St. Mari's Hospital Tıp Fakültesi'nden mezun oldu ve tüm dünyaya adını penisilini bulan Sir Alexander Fleming olarak duyurdu. Bir süre sonra aristokratın oğlu zatürreeye yakalandı. Onu ne mi kurtardı? Penisilin!

Aristokratın adı: Lord Randolp Churchill.

Oğlunun adı: Sir Winston Churchill.

Kurtaran Doktor: Çiftçinin oğlu Sir Alexander Fleming.

Haccacı zalim

Bir gün Ülkesinin kralı olan Haccacı Zalim Sarayından bakmış ki;

Tüm halk elinde kazma kürek yerleri kazıyor. Merak etmiş gitmiş yanlarına. Demiş ne yapıyorsunuz.

Halkın ileri gelenleri öne çıkmış Hz. Ömer'in Adaletini arıyoruz diye cevap vermişler.

Haccacı Zalim hiç ses çıkartmadan kendine kazma kürek getirtirmiş. Kendi de başlamış kazmaya.

Bu sefer halk şaşırılmış sen ne yapıyorsun demişler.

Haccacı Zalim cevap vermiş Hz. Ömer'in Halkını arıyorum.

Kader

Deniz kıyısında ihtiyar bir taşçı kayayı yontmaktadır.

Güneş onu yakıp kavurur.

O da Tanrı'ya yakarır "Keşke güneş olsaydım" diye.

"Ol" der Tanrı. Güneş oluverir.

Fakat bulutlar gelir örter güneşi, hükmü kalmaz.

Bulut olmak ister. "Ol" der Tanrı. Bulut olur.

Rüzgâr alır götürür bulutu, rüzgârın oyuncağı olur.

Rüzgâr olmak ister bu kez. Ona da "Ol" der Tanrı.

Rüzgâr her yere egemen olur, fırtına olur, kasırga olur.

Her şey karşısında eğilir.

Tam keyfi yerindeyken koca bir kayaya rastlar.

Ordan eser burdan eser, kaya bana mısın demez!

Bildiniz, Tanrı kaya olmasına da izin verir.

Dimdik ve güçlü durmaktadır artık dünyaya karşı...

Sırtında bir acı ile uyanır....

Bir ihtiyar taşçı kayayı yontmaktadır!

Kurtlar

Cherokee kabilesinin yaşlılarından biri torunlarına eğitim veriyordu. Onlara dedi ki:

'İçimde bir savaş var.

Korkunç bir savaş.

İki kurt arasında..

Bu kurtlardan birisi; korkuyu, öfkeyi, kıskançlığı, üzüntüyü, pişmanlığı, açgözlülüğü, kibri, kendine acımayı, suçluluğu, küskünlüğü, aşağılık duygusunu, yalanları, yapmacık gururu, üstünlük taslamayı ve egoyu temsil ediyor.

Diğeri ise; zevki, huzuru, sevgiyi, umudu paylaşmayı, cömertliği, dinginliği, alçakgönüllülüğü, nezaketi, yardımseverliliği, dostluğu, anlayışı, merhameti ve inancı temsil ediyor.

Aynı savaş sizin içinizde de sürüyor ve diğer tüm insanların içinde de.'

Çocuklar anlatılanları anlamak için bir dakika düşündüler ve içlerinden biri büyükbabasına, 'Hangi kurt kazanacak?' diye sordu.

Yaşlı Cherokee kısaca cevapladı:

'Beslediğiniz.'

Thales'den bir öğüt

Bir gün Thales'e sorarlar,

“Sana göre dünyada biricik olan şey nedir?”

“Ümit” diye cevap verir düşünür.

“Peki o zaman en kolay şey ne ?” diye sorulduğunda,

“Başkasına nasihat vermek ” diye karşılık verir.

İnsan kim ve nasıl insan oluruz?

Bir bilgeye, “Nasıl insan oluruz ?” diye sormuşlar.

“Üç adım atmakla” diye cevap vermiş bilge.

“Önce, sana kötülük yapanlara kötülük düşünmemen gelir; insanlığa attığın ilk adım budur...

Sana kötülük yapanlara iyilik yapabildiğin anda ise, ikinci büyük adımı atar ve hakiki insan olmaya başlarsın.

Nihayet, sana iyilik yapanla kötülük yapan arasında bir fark hissetmeyecek hale geldiğin zaman insansın ve insan olursun...”

Eflatun'a iki soru

Hiçbir zaman kahkaha ile güldüğü görülmemiş, toplumun kötülüklerinden ve nahoş hallerinden kaçmayı kendine ilke edinmiş olan Eflatun'a iki soru sormuşlar.

Birincisi; “İnsanoğlunun sizi en çok şaşırtan iki davranışı nedir?”

Eflatun tek tek sıralamış:

“Çocukluktan sıkılırlar ve büyümek için acele ederler. Ne var ki sonra çocukluklarını özlerler. Para kazanmak için sağlıklarını yitirirler. Ama sağlıklarını geri almak için de para öderler. Yarınlarından endişe ederken bugünlerini unutturlar. Sonuçta ne bugünü, ne de yarınları yaşarlar. Hiç ölmeyecekmiş gibi yaşarlar. Ancak hiç yaşamamış gibi ölürler...”

Sıra gelmiş ikinci soruya; “Peki sen ne öneriyorsun?”

Eflatun yine sıralamış:

“Kimseye kendinizi sevdirmeye kalkmayın! Yapılması gereken tek şey, sadece kendinizi sevmeye bırakmaktır. Ve önemli olan; hayatta en çok şeye sahip olmak değil, en az şeye ihtiyaç duymaktır...”

Cesaretin bittiği yerde esaret başlar

Bir Hint masalına göre, kedi korkusuyla devamlı endişe içinde yaşayan bir fare vardır. Büyücünün biri farenin bu durumu karşısında ona acır ve onu bir kediye dönüştürür. Fare, kedi olduğu için çok mutlu olacağı yerde, bu sefer de köpektен korkmaya başlar. Büyücü bu kez de onu bir kaplana dönüştürür. Kaplan olan fare bu sefer de avcıdan korkmaya başlar. Büyücü bakar ki ne yaparsa yapsın farenin korkusunu yenmesine imkân yok. Onu eski haline dönüştürür ve der ki;

“Sen cesaretsiz ve korkak birisin. Sende sadece bir farenin yüreği var. Bu yüzden ben sana yardım edemem.”

Shakespeare ise bu konuda şöyle der:

“İnsanların çoğu kaybetmekten korktukları için sevmekten korkuyor.

Düşünmekten korkuyor, sorumluluk getireceği için.

Konuşmaktan korkuyor, eleştirilmekten korktuğu için.

Yaşlanmaktan korkuyor, gençliğin kıymetini bilmediği için.

Unutulmaktan korkuyor, dünyada kalıcı bir eser bırakmadığı için.

Ve ölmekten korkuyor, ölüme hiçbir hazırlığı olmadığı için.”

Avucunuzdaki kelebek

Zamanın birinde çok akıllı iki kardeş yaşarmış. Etrafındaki ve okuldaki bilgiler kendilerine yetmediğinden, annesi onları bulundukları bel-
denin bilgeye götürmüŝ.

Kardeşler, bilgeye pek çok sorular sormuşlar ve her defasında da tatmin edici cevaplar almışlar. Bundan çok memnun olan iki kardeş, bilgeden daha çok şey öğrenebilmek için annelerinden izin alarak, bilgenin yanında kalmışlar.

Çocuklar, bilgeye sordukları sorulara aldıkları cevaplardan bir süre sonra sıkılmaya başlamışlar ve “bilgenin bilemeyeceğı bir soru bulmamız lazım” diyerek düşünmeye başlamışlar.

Kardeşlerden birisi “Buldum” demiş. “İki elimin arasına bir kelebek koyacağım ve bilgeye soracağım: Avucumun içinde bir kelebek var, canlı mı ölü mü? Ölü derse kelebeğı bırakacağım, canlı derse avucumu hafifçe bastıracağım. Sonuçta her ne derse, cevabını bilemeyecek.”

Kelebeğı ellerinde tutan kardeş, kapalı tuttuğı eli bilgeye doğru uzatır ve sorar:

“Avucumun içinde bir kelebek var, canlı mı, ölü mü?”

Bilge uzun uzun çocuğun gözlerinin içine bakmış ve cevaplamış:

“Aşkıınız...
Geleceğiniz...
Gençliğiniz...
Hayatınız...
Her şeyiniz...
Huzurunuz...
Mutluluğunuz...
Sizin ellerinizde...”

Asıl fakirlik

Günün birinde hali vakti yerinde bir adam çocuğunu bir köye götürür. Bu yolculukta tek amacı vardır; insanların ne kadar fakir olabileceğini çocuğuna göstermek. Bunun için de çok fakir bir ailenin yanında bir gün ve bir gece geçirirler.

Yolculuk dönüşü baba oğluna sorar:

-İnsanların ne kadar fakir olabildiklerini gördün mü?

- Evet.

- Ne öğrendin peki?

Oğlu cevap verir:

- Şunları gördüm: Bizim evde bir köpeğimiz var, onların dört. Bizim bahçenin ortasına kadar uzanan bir havuzumuz var, onlarınsa sonu olmayan bir dereleri. Bizim bahçemizde ithal lambalarımız var, onlarınsa yıldızları. Bizim görüş alanımız ön avluya kadar, onlarsa bütün bir ufku görüyor.

Oğlunun sözleri sonrasında baba diyecek bir şey bulamaz ve oğlu ekler:

- Teşekkür ederim baba, ne kadar fakir olduğumu gösterdiğin için.

Apaçık şeyler

Bazı kişiler, ilminin genişliği ve derinliğiyle meşhur olan bir bilgeye sormak üzere sorular hazırlamışlardı. Sorularını sırasıyla sordular ve bilge de cevapladı:

- En akıllı kişi kimdir?
- Her zaman başkalarından öğrenecek şeyler bulan kişidir.
- En güçlü kişi kimdir?
- Öfkesine hâkim olan kişidir.
- En zengin kişi kimdir?
- Elindeki hazinenin, yani yaşadığı günün ve saatinin kıymetini bilen kişidir.
- Saygıya kim layıktır?
- Kendisine ve dostlarına saygı gösteren kişi..

Bu cevaplar üzerine birisi dayanamayıp tekrar sorar:

- Ama efendim, bu söyledikleriniz o kadar açık ve belli şeyler ki!

Zaten çok açık olduklarından, insanoğlu onları bu kadar çabuk unutabiliyor.

Dertsiz çoban

Adamın birisi, bir gün, durup dururken kör olmuş. Çaresiz bir şekilde doktor doktor dolaşmaya başlamış. Ancak gittiği tüm doktorlar adamın neden kör olduğunu “Gözlerinde bir hastalık yok ama görmüyorsun, biz senin durumundan bir şey anlayamadık ” diyerek cevap verip adamı tedavi edememişler...

Doktorlardan umudunu kesen adam, derdine çare aramak için dünyayı dolaşmaya başlamış... Gittiği bir dergahta kör adama; “bak efendi, sen bu derdinden kurtulmak istersen, hayatta hiçbir derdi olmayan bir adam bulacaksın, onun üzerindeki gömleği gözlerini süreceksin, böylece gözlerin tekrar görmeye başlayacak” denmiş.

Bu söz üzerine adam yine yollara düşüp koca dünyada dertsiz birini aramış durmuş...

Günün birinde, bir dağda bir çoban olduğunu ve onunda hiçbir derdinin olmadığını öğrenmiş. Ve hemen söylenen o dağa doğru yol almış. Denildiği gibi dağda çobanı bulmuş, derdini anlatmış, demiş ki: Ey çoban; duydum ki senin bu dünyada hiçbir derdin yokmuş, doğru mu? Çoban mahcup bir sesle ‘yoktur’ diyerek yanıtlamış adamı. ‘Tanrı’ya şükür benim hiçbir derdim

yoktur.’ Kör adam sevincinden ne yapacağını şaşırmış, onca zamandır beklediği an gelmiş çatmış, gözlerinin görmesini artık çok az bir zaman kalmış... Kör adam konuşmasına devam etmiş: Çobanım, canım çobanım, gömleğini hele bir çıkarda, çıkarda gömleğini gözlerime süreyim, gözlerime güreyim ki bende görebileyim... Çoban cevap vermiş; iyi ama benim gömleğim yok ki! Çoban dertsiz olmasına dersizmiş ama bir gömleği de yokmuş...

Bir olmak

Birbirlerine delice âşık olan bir Prenses ve Prens dillere destan bir düğünle evlenirler. Ancak aradan daha bir ay geçmeden aşkın yerini fırtına alır. Karı koca sık sık kavga etmeye başlarlar! Kral ise bu durumun araştırmasını yapar ama durumun öyle olması için hiçbir sebep bulamaz, işin sırrını çözemez...

Bu arada Prens ile Prenses bu sırrın düşmanlar tarafından fark edilmemesi için resmi davetlerde mutlu karı koca rolü oynarlar. Baş başa kaldıklarında ise birbirlerine nefretle konuşup davranmaya devam ederler.

Sonunda Kral sarayın akıllı kadınlarını görevlendirerek o büyük aşkın nasıl yok olduğunu öğrenmek ister.

Kadınlardan birisi derki; bunun için araştırma yapmaya gerek yok Kralım. İkisi de aslında başkasına âşık! Kral şaşkın gözlerle bakınırken, kadın açıklamasına devam eder; onlar toy ve samimiydiler. Birbirlerini delice sevdiklerini sanıyorlardı, oysa her biri sadece kendisini seviyor. Bu yüzden ‘birlikte oldular’ ama asla “bir” olamadılar...

Üç heykel

İki komşu ülkenin hükümdarları birbirleriyle savaşımazlar ama her fırsatta birbirlerini rahatsız ederlermiş: Doğum günlerinde, kutlamalarda, bayramlarda ilginç hediyeler göndererek birbirlerinin zekalarını ölçerlermiş.

Günün birinde hükümdarlardan biri, ülkesinin en önemli heykeltıraşını huzuruna çağırır. İstedigi; birer karış yüksekliğinde, altından yapılmış ve birbirinin tıpatıp aynısı üç insan heykeli yapılmasıydı. Ancak bu üç heykel arasında bir fark olacaktı ve bu farkı sadece heykeltıraş ile hükümdar bilecekti.

Üç heykel hazırlanır ve doğum gününde komşu ülkenin hükümdarına bir mektupla gönderilir.

Mektupta şöyle der heykeli yaptıran hükümdar; “Doğum gününü bu üç heykelle kutluyorum. Bu üç heykel birbirinin tıpatıp aynısı gibi gözüксе de, içlerinden biri diğer ikisinden çok daha değerlidir. O heykeli bulunca bana haber ver.”

Hediyeyi alan hükümdar önce heykelcikleri tarttırır. Ama üç altın heykel de gramına kadar birbirine eşittir. Bunun üzerine ülkesinde sanatçı anlayan ne kadar insan varsa çağırır. Hepsini

de heykelleri büyük bir dikkatle incelerler ama aralarında bir fark göremezler!

Günler geçer... Bütün ülke hükümdarın sıkıntısını duymuştur ve kimse çözüm bulamıyordur. Sonunda hükümdara fazla isyankâr olduğu için zindana atılmış bir genç haber gönderir. İyi okumuş, akıllı ve zeki olan bu genç heykellerdeki farkı bulacağını iddia etmektedir.

Başka çaresi olmayan hükümdar bu genci çağırır. Genç heykelleri önce sıkı sıkıya inceler. Sonra çok ince bir tel ister... Teli birinci heykelciğin kulağından sokar, tel heykelin ağzından çıkar. İkinci heykelde de aynısını yapar ve bu sefer tel diğer kulaktan çıkar. Üçüncü heykelde ise tel dışarıya çıkmaz. Bu durum karşısında genç, telin bir kanaldan kalp hizasına kadar indiğini, oradan da öteye gitmediğini söyler.

Hükümdar heykelleri gönderen komşu hükümdara cevaben şu mektubu gönderir;

“Kulağından gireni ağzından çıkartan insan makbul değildir! Bir kulağından gireni, diğer kulağından çıkartan insan da makbul değildir! En değerli insan; kulağından gireni yüreğine gömebilendir.”

Çatlak kova

Köyün birinde bir sucu, boynuna astığı uzun bir sopanın uçlarına taktığı iki büyük kova ile su taşırmış.

Ama iki kovasından biri çatlakmış. Sağlam olan kova, her seferinde, ırmaktan patronun evine ulaşan uzun yolu dolu olarak tamamlarken, çatlak olan kova, içine konan suyun sadece yarısını eve ulaştırabilirmiş.

Bu durum, iki yıl boyunca, her gün böyle devam etmiş. Sucu, her seferinde patronunun evine sadece 1,5 kova su götürebilirmiş. Sağlam kova, başarısından gurur duyarken, zavallı çatlak kova, görevinin sadece yarısını yerine getiriyor olmaktan dolayı utanç duyuyormuş.

İki yılın sonunda, bir gün çatlak kova dayanamayıp ırmağın kıyısında sucuya seslenmiş:

-Kendimden utanıyorum ve senden özür dilemek istiyorum!

-Neden, diye sormuş sucu.

-Niye utanç duyuyorsun?

Kova cevap vermiş:

-Çünkü iki yıldır çatlağımdan su sızdığı için, taşıma görevimin sadece yarısını yerine getirebi-

liyorum. Benim kusurumdan dolayı, bu kadar çalışmana rağmen, emeklerinin tam karşılığını alamıyorsun.

Sucu şöyle cevap vermiş:

-Patronun evine dönerken, yolun kenarındaki çiçekleri fark etmeni istiyorum.

Gerçekten de tepeyi tırmanırken çatlak kova, patikanın bir yanındaki yabani çiçekleri ısıtan güneşi görmüş. Fakat yolun sonunda yine suyunun yarısını kaybettiği için kendini kötü hissetmiş ve yine sucudan özür dilemiş. Sucu kovaya sormuş:

-Yolun sadece senin tarafında çiçekler olduğunu ve diğer kovanın tarafında hiç çiçek olmadığını fark ettin mi? Bunun sebebi, benim senin kusurunu bilmem ve ondan yararlanmamdır. Yolun senin bulunduğun tarafına çiçek tohumları ek-tim ve her günırmaktan dönerken, sen onları suladın. İki yıldır ben bu güzel çiçekleri topla-yıp, onlarla patronumun sofrasını süsleyebildim. Sen böyle olmasaydın, O, evinde, bu güzellikleri yaşayamayacaktı.

Acının miktarı

Yaşlı bir usta, çırağının sürekli her şeyden şikayet etmesinden bıkmıştır. Ve bir gün çırağını tuz almaya gönderir.

Hayatındaki her şeyden mutsuz olan çırak döndüğünde, yaşlı usta ona, bir avuç tuzu, bir bardak suya atıp içmesini söyler. Çırak, yaşlı adamın söylediğini yapar ama içer içmez ağzındaki-leri tükürmeye başlar

"Tadı nasıl?" diye soran yaşlı adama öfkeyle; "acı" diye cevap verir.

Usta kıkırdayarak çırağını kolundan tutar ve dışarı çıkarır. Sessizce az ilerdeki gölün kıyısına götürür ve çırağına bu kez de bir avuç tuzu gole atıp, golden su içmesini söyler.

Söyleneni yapan çırak, ağzının kenarlarından akan suyu koluyla silerken, usta aynı soruyu sorar: "Tadı nasıl?" "Ferahlatıcı" diye cevap verir genç çırak.

Tuzun tadını aldın mı?" diye sorar yaşlı adam. "Hayır" diye cevaplar çırağı. Bunun üzerine yaşlı adam, suyun yanına diz çökmüş olan çırağının yanına oturur ve şöyle der: "Yasamdaki acılar tuz gibidir, ne azdır, ne de çok. Acının

miktarı hep aynıdır. Ancak bu acının şiddeti neyin içine konulduğuna bağlıdır. Acın olduğunda yapman gereken tek şey acı veren şeyle ilgili hislerini genişletmektir. Onun için sen de artık bardak olmayı bırak, göl olmaya çalış."

Asanga

Asanga, en ünlü Budist azizlerden biridir. Dördüncü yüzyılda yaşamıştır. Tüm meditasyon eksersizini Maitreya Buda üzerine yoğunlaştırarak, bu Budanın görüşüyle kutsanmak ve ondan eğitim alabilmek coşkun umuduyla, inzivaya çekilmek için dağlara çıktı.

Altı yıl boyunca üst düzeyde zorluk çekerek meditasyon yapmasına karşın Asanga bir tek kutsal düş bile göremedi.

Cesareti kırıldı ve Meitreya Buda ile tanışabilme tutkusunu asla gerçekleştiremeyeceğini düşündü; böylece inzivasını yarıda keserek dağlardan ayrıldı. Henüz çok yol almamıştı ki, karsısında devasa bir demir çubuğu bir parça ipekle ovalayan bir adam gördü.

Asanga adamın yanına yaklaştı ve ona ne yaptığını sordu: "iğnem yok" diye yanıtladı adam, "ben de bu demir çubuktan bir iğne yapacağım" Asanca hayretler içinde adama bakakaldı; "Eğer adam bunu yüzyıl uğraşarak basarsa bile, ne anlamı vardı," diye düşündü; "insanların saçma sapan şeyler için kendilerine verdikleri sıkıntılara bak. Sen manevi eğitim gibi çok değerli bir şey yapıyorsun ve bu kadar bile adamıyorsun

kendini," dedi. Arkasını döndü ve inziva yerine geri gitti.

Üç yıl daha geçti ve Maitreya Buda'dan hala en küçük bir iz bile yoktu. "Artık eminim," diye düşündü. "Asla başaramayacağım." Böylece tekrar inzivadan ayrıldı, biraz yürüdükten sonra yolun ortasında neredeyse gökyüzüne değecekmiş gibi duran dev bir kaya gördü. Kayanın hemen dibinde, suya batırılmış bir tüyle kayayı ovamazla meşgul bir adam duruyordu.

"Ne yapıyorsun," diye sordu Asanga.

"Bu kaya o kadar büyük ki, evime güneş gelmesini engelliyor, bu yüzden ondan kurtulmaya çalışıyorum," diye yanıtladı adam. Asanga adamın inatçı, tükenmek bilmeyen enerjisi karşısında büyülendi ve kendisinin bir işe adanmışlık konusundaki başarısızlığından utanıp inzivasına tekrar dondu.

Üç yıl daha geçmişti ve hala tek bir güzel düşün bile görmemişti. Bu sefer artık durumun gerçekten umutsuz olduğuna karar verdi ve dönmemesine inzivasından ayrıldı. Gün ilerledi ve öğle saatlerinde yolun kenarında yatan bir köpekle karşılaştı. Köpeğin sadece on bacakları vardı ve bedeninin alt kısmının tamamı çürümüş ve kurtlanmıştı. Acınacak durumuna karşın köpek geçip gidenlere atlıyor ve iyi durumda olan on bacaklarıyla kendini sürüyerek zavallı bir biçimde onları ısırmaya çalışıyordu.

Asanga çok güçlü ve dayanılmaz bir sevecenlik hissiyle doldu taşı.

Kendi bedeninden bir parça et kopardı ve yemesi için köpeğe uzattı. Sonra hayvanın bedenini kemiren kurtları temizlemek için yere eğildi. Fakat bir anda, kurtları eliyle çekip çıkarmaya çalışırsa onları incitebileceğini düşündü ve tek yolun dilini kullanmak olduğunu fark etti.

Asanga yere diz çöktü, önündeki korkunç, iltihaplı kıvranan yığına gözlerini kapatarak daha da yanaştı ve dilini dışarı çıkardı. Sonra anımsadığı tek şey dilinin yere değdiğiydi.

Gözlerini açıp baktı. Köpek gitmişti..Onun yerinde Meitreye Buda duruyordu, etrafı parılda-yan bir aura ile çevrilmişti.

"Sonunda," dedi Asanga; "neden bana daha önce görünmedin?"

Maitreye yumuşak bir sesle yanıt verdi: "Sana daha önce görünmediğim doğru değil. Daima seninle bildikteydim, ama senin olumsuz karma ve karanlığın beni görmene engel oldu. On iki yıllık egzersizin bunları biraz dağıtabildi ve en sonunda köpeği görebildin. Sonrasında, kalpten gelen eşsiz sevecenliğin sayesinde tüm o karanlıkların silindi ve iste şimdi, beni kendi gözlerinle görebiliyorsun. Bunun böyle olduğuna inanmıyorsan eğer, beni omzuna koy ve bak bakalım başkası beni görebilecek mi?"

Asanga, Maitreya'yı omzunun üstüne koydu ve pazar yerine giderek herkese sormaya başladı: "Omzumda ne var?"

"Hiçbir şey yok," diye yanıt verdi birçok insan ve aceleyle uzaklaştı. Yalnızca karması biraz

olsun arınmış yaşlı bir kadın şöyle yanıt verdi:
"Omzunda yaşlı bir köpeğin çürümekte olan
bedenini taşıyorsun, hepsi bu."
Asanga nihayet sevecenliğin karmasını arındı-
ran ve değiştiren sınırsız gücünü anladı ve
Maitreya Buda, Asanga'yı cennet boyutuna gö-
türdü ve burada ona Budizm'in en önemlileri
arasında yer alan birçok yüce öğretiyi aktardı.

Sevgi

Çok eskilerde, bir fakir adam yaşarmış. Bu fakir adamın birde güzel mi güzel bir atı varmış.

Atını taylığından beri yetiştirmiş büyütmüş, tüm dünyasını ona vermiş... Atını öyle bir yetiştirmiş büyükmüş ki, gün gelmiş, atı dünyanın en hızlı koşan atı olmuş. Ünü yayıldıkça yayılmış... Fakir adam ile atının birde gizli şifresi varmış. Fakir adam atının kulağının arkasını usulca ne zaman okşasa, atı bir şimşek gibi koşmaya başlar gözden kaybolurmuş...

Atın bu ününü duyan krallar, atın karşılığında fakir adama valililer, zenginler ise hanlar hamamlar teklif etmiş. Fakir adamın atına olan sevgisi o kadar çokmuş ki, bunların hiçbirisini kabul etmemiş.

Günlerde bir gece, bir hırsız kaldıkları çadıra usulca yanaşmış! Fakir adamın çadırında çalışacak bir şey bulamayınca, çadırın önünde duran atı almış, binmiş ve sürmeye başlamış.

Seslere uyanan fakir adam, atının çalındığını görünce hemen başka bir ata binerek hırsızı takip etmeye başlamış. Bindığı atı hınçla sürerek hırsıza yaklaşmış yaklaşmış.. Ve tam onları yakalayacakken aklına; 'sıradan bir at ile dünyalara ün salmış bir atı yakaladıktan sonra, dün-

yalardan çok sevdiği atının onurunun, gururunun ne olacağı' aklına gelmiş! Ve hırsıza bağırmış: “Kulağının arkasını okşa!” Hırsız hiçbir şey anlayamamış. Fakir adam tekrar bağırmış; “kulağının arkasını okşa, kulağının arkasını okşa..!” Hırsızın atın kulağının arkasını okşaması ile gözden kaybolması bir olmuş. Fakir adam ise dünyalardan çok sevdiği atını bir daha hiç görememiş.

Mutluluğun gizi

Bir tüccar mutluluğun gizini öğrenmesi için oğlunu, insanların en bilgesinin yanına yollamış. Delikanlı bir çölde kırk gün yürüdükten sonra, bir tepenin üzerinde bulunan güzel bir şatoya varmış. Söz konusu bilge burada yaşıyormuş bir ermişle karşılaşmayı bekleyen bizim kahraman, girdiği salonda hummalı bir manzarayla karşılaşmış: Tüccarlar girip çıkıyor, insanlar bir köşede sohbet ediyor, bir orkestra tatlı ezgiler çalıyormuş; Dünyanın dört bir yanından gelen lezzetli yemeklerle dolu bir masa varmış. Bilge sırayla bu insanlarla konuşuyormuş ve bizim delikanlı kendi sırasının gelmesi için iki saat beklemek zorunda kalmış. Delikanlının ziyaret sebebini açıklamasını, dikkatle dinlemiş bilge ama mutluluğun gizini açıklayacak zamanı olmadığını söylemiş ona. Gidip sarayda dolaşmasını, kendisini iki saat sonra görmeye gelmesini söylemiş. "Ama Sizden bir ricada bulunacağım" diye eklemiş bilge. Delikanlının eline bir kaşık verip, sonra bu kaşığın içine iki damla yağ koymuş ve eklemiş: "Sarayda dolaşırken bu kaşığı elinizde tutacak ve yağı dökmeyeceksiniz." Delikanlı, sarayın merdivenlerini inip, çıkmaya

başlamış, tüm sarayı dolaşmış ama gözünü kaşıktan ayırmıyormuş. İki saat sonra bilgenin karşısına çıkmış. "Güzel" demiş bilge. "Peki yemek salonumdaki Acem halılarını gördünüz mü? Bahçıvanın yaratmak için bir yıl uğraştığı bahçeyi gördünüz mü? Kütüphanemdeki parşömenleri fark ettiniz mi? Utanan delikanlı hiçbir şey görmediğini itiraf etmiş. Çünkü bilgenin kendisine verdiği iki damla yağı dökmemeye çalışmış, başka bir şeye dikkat etmemiş.

"Öyleyse git evrenin harikalarını tanı" demiş bilge. "Oturduğu evi tanımadan bir insana güvenemezsin" İçi rahatlayan delikanlı, kaşığı alıp sarayı gezmeye başlamış. Bu kez, duvarlara asılmış, tavanları süsleyen sanat yapıtlarına dikkat ediyormuş. Bahçeleri, çevredeki dağları, çiçeklerin güzelliğini görmüş. Bilgenin yanına döndüğünde, gördüklerini bütün ayrıntılarıyla anlatmış.

"Peki sana emanet ettiğim iki damla yağ nerede?" diye sormuş bilge. Kaşığa bakan delikanlı, iki damla yağın dökülmüş olduğunu görmüş. "Peki," demiş bunun üzerine bilgeler bilgesi. "Sana verebileceğim tek bir öğüt var: Mutluluğun gizi, dünyanın bütün harikalarını görmektir, ama kaşıktaki iki damla yağı unutmadan..."

Kavanozdaki taşlar

Zamanın iyi ve üretken olarak kullanımı konusunda zaman zaman kurslar düzenleniyor. İşte bu kurslardan birinde zaman kullanma uzmanı öğretmen, çoğu hızlı mesleklerde çalışan öğrencilerine, "Haydi, küçük bir deney yapalım" demiş. Masanın üzerine kocaman bir kavanoz koymuş. Sonra bir torbadan irice kaya parçaları çıkarmış, dikkatle üst üste koyarak kavanozun içine yerleştirmiş.

Kavanozda taş parçası için yer kalmayınca sormuş; "Kavanoz doldu mu?" Sınıftaki herkes, "Evet, doldu" yanıtını vermiş. "Demek doldu ha" demiş hoca. Hemen eğilip bir kova küçük çakıl taşı çıkartmış, kavanozun tepesine dökmüş.

Kavanozu eline alıp sallamış, küçük parçalar büyük taşların sağına soluna yerleşmişler. Yeniden sormuş öğrencilerine; "Kavanoz doldu mu?" İşin sanıldığı kadar basit olmadığını sezmiş olan öğrenciler; "Hayır, tam da dolmuş sayılmaz" demişler.

"Aferin," demiş zaman kullanım hocası. Masanın altından bu kez de bir kova dolusu kum çıkartmış. Kumı kaya parçaları ve küçük taşların arasındaki bölgeler tümüyle doluncaya kadar

dökmüş. Ve sormuş yeniden; "Kavanoz doldu mu?" "Hayır dolmadı" diye bağırmiş öğrenciler. Yine "Aferin" demiş hoca. Bir sürahi su çıkarıp kavanozun içine dökmeye başlamış. Sormuş sonra; "Bu gördüklerinizden nasıl bir ders çıkardınız?"

Atılğan bir öğrenci hemen fırlamış; "Şu dersi çıkarttık. Günlük iş programınız ne kadar dolu olursa olsun, her zaman yeni işler için zaman bulabilirsiniz."

"O da doğru ama" demiş zaman kullanma hoca-sı; "çıkartılması gereken asıl ders şu: eğer büyük taş parçalarını baştan kavanoza koymazsanız daha sonra asla koyamazsınız."

Ve ardından herkesin kendi kendisine sorması gereken soruyu sormuş; "Hayatınızdaki büyük taş parçaları hangileri, onları ilk iş olarak kavanoza koyuyor musunuz? Yoksa kavanozu kumlarla ve suyla doldurup büyük parçaları dışarıda mı bırakıyorsunuz."

Küçük istavrit

Küçük istavrit, yiyecek bir şey sanıp hızla atıldı çapariye. Önce müthiş bir acı duydu dudağında, gümbür gümbür oldu yüreği. Sonra hızla çekildi yukarıya. Aslında hep merak etmişti denizlerin üstünü, neye benzerdi acep gökyüzü

Bir yanda büyük bir merak, bir yanda ölüm korkusu. "Dudağı yarıklar," denir, şanslıdır onlar, hani görüp de gökyüzünü, insanı, oltadan son anda kurtulanlar.

Ne çare balıkçının parmakları hoyratça kavradı onu; küçük istavrit anladı yolun sonu; koca denizlere sığmazdı yüreği, oysa şimdi yüzerken küçücük yeşil leğende, cansız uzanıvermiş dostlarına değiyordu minik yüzgeci.

İnsanlar gelip geçtiler önünden; bir kedi yalanaarak baktı gözünün içine; yavaşça karardı dünya başı da dönüyordu. Son bir kez düşündü derin maviyi, beyaz mercanı bir de yeşil yosunu.

İşte tam o anda eğilip aldım onu; yürüdüm deniz kenarına; bir öpücük kondurdum başına. İki damla gözyaşından ibaret sade bir törenle saldım denizin sularına. Bir an öylece bakakaldı; sonra sevinçle dibe daldı gitti, tüm kederimi

söküp atarak teşekkürü de ihmal etmemiştir; birkaç değerli pulunu elime, avuçlarıma bırakarak.

Balıkçı ve kedi şaşkın baktılar yüzüme; sorar gibiydiler neden yaptın bunu niye?

"Bir gün," dedim, "bulursam kendimi yeşil leğendeki küçük istavrit kadar çaresiz, son ana kadar hep bir umudum olsun diye..."

Başarı zenginlik ve sevgi

Alışverişe gitmek üzere evden çıkan bir kadın, kapısının karşısındaki kaldırımda oturan bembeyaz sakallı üç yaşlıyı görünce önce duraksadı, sonra onları, tüm içtenliğiyle evine davet etti; "Burada böyle oturduğunuza göre, üçünüz de kesinlikle acıkmış olmalısınız," dedi. "Lütfen içeri gelin, size yiyecek bir şeyler hazırlayayım." Üç yaşlıdan biri, kadına, eşinin evde olup olmadığını sordu. Kadın, eşinin biraz önce çıktığını, şu anda evde olmadığını söyledi. Yaşlı adam, başını iki yana salladı; "Eşiniz evde değilse, biz de davetinizi kabul edemeyiz," dedi.

Akşam eşi geldiğinde, kadın karşı kaldırımdaki yaşlı adamlarla arasında geçen konuşmayı anlattı. "Senin evde olmadığını öğrenince, içeri girmek istemediler" dedi. Yaşlı adamların bu davranışlarını öğrenince, kadının eşi üzüldü. "Bir bakıversene dışarı," dedi. "Hâla oradaysalar şimdi davet edebilirsin eve."

Kadın kapıyı açar açmaz, karşı kaldırımdaki bembeyaz sakallı üç yaşlıyla yeniden karşılaştı. "Eşim geldi, şimdi evde" dedi ve onlara davetini yineledi; "Yemeğimizi birlikte yemek için sizi şimdi davet edebilir miyim evimize?"

Kadının davetine yaşlılardan biri yanıt verdi; "Biz hiçbir eve üçümüz birlikte gitmeyiz," dedi ve kısa bir duraksamadan sonra, bir açıklama yaptı; "Sağ yanımdaki bu arkadaşımın adı, zenginliktir. Bu yanımda oturan arkadaşımın adı başarı, benim adım ise sevgidir.

Kendini ve arkadaşlarını tanıttıktan sonra sevgi, kadına ilginç bir öneride bulundu "Şimdi evinize gidin ve eşinizle baş başa verip, bir karara varın," dedi. "İçimizden sadece birimizi davet edebilirsiniz evinize. Hangimizi davet etmek istediğinize karar verin, sonra gelin, kararınızı bize bildirin."

Kadın, sevginin önerisini eşine anlattığında, adam sevinçten göklere fırladı. "Aman ne güzel, ne güzel," dedi. "Hangisini davet edeceğimizi bize bıraktıklarına göre, biz de içlerinden zenginliği davet ederiz ve evimiz de bir anda zenginliğe kavuşmuş olur."

Eşinin kararı, kadının hiç de hoşuna gitmedi. "Başarıyı davet etsek, daha mantıklı bir karar vermiş olmaz mıyız, kocacığım?" dedi.

Kayınvalidesiyle, kayınpederinin bu konuşmasına, içerideki odada bulunan gelinleri de kulak misafiri olmuştu. Koşarak içeri girdi ve o da kendi önerisini söyledi; "En doğru karar, sevgiyi davet etmek değil midir?" dedi. "Düşünsenize, evimiz bir anda sevgiye kavuşacak."

Gelinin bu önerisi, kayınpederin de, kayınvalidenin de çok hoşlarına gitti. "Tamam, en doğru karar bu olacak" dediler. Sevgiyi davet edelim..."

Kadın kapıyı açtı ve üç yaşlıya birden sordu; "İçinizde hanginiz sevgiydi? Onu davet etmeye karar verdik. Lütfen buyursun..."

Sevgi ayağa kalktı, eve doğru yürümeye başladı. Arkadaşları da ayağa kalktılar ve sevginin arkasından, onlar da eve doğru yürümeye başladılar. Kadın, büyük bir şaşkınlık ve heyecan içinde, zenginlikle başarıya sordu: "Siz niçin geliyorsunuz? Ben yalnız sevgiyi davet etmiştim."

Kadının bu sorusuna, üç yaşlı birlikte yanıt verdiler: "Eğer içimizden yalnız zenginliği ya da başarıyı davet etmiş olsaydınız, davet edilmeyen ikimiz dışarıda bekleyecektik. Fakat siz sevgiyi davet ettiniz. Bu durumda üçümüz birden gelmek zorundayız evinize."

Ve kadının "Niçin?" diye sormasını beklemeden, zenginlik ve başarı sözlerini şöyle sürdürdüler: "Çünkü sevginin olduğu her yerde, biz zenginlik ve başarı da her zaman, onun yanında oluruz."

İyi haber

Arjantinli ünlü golfçü Robert de Vincenzo, yine bir turnuvayı kazanmış, ödülünü alıp kameralara poz vermiş ve kulüp binasına gidip oradan ayrılmak üzere hazırlanmıştı.

Bir süre sonra binadan çıkıp otoparktaki arabasına yürürken yanına bir kadın yaklaştı. Kadın, başarısını kutladıktan sonra ona çocuğunun çok hasta ve ölmek üzere olduğunu anlattı. Zavallı kadının hastane masraflarını ödemesi olanaksızdı.

Kadının anlattığı öykü de Vincenzo'yu çok etkilemişti, hemen cebinden bir kalem çıkarttı ve turnuvadan kazandığı paranın bir miktarını yazdı çek defterine. Çeki kadının eline sıkıştırırken de ona: "Umarım bebeğinin iyi günleri için harcarsın," dedi.

Ertesi hafta kulüpte öğle yemeği yerken, profesyonel golf derneğinin bir görevlisi yanına gelerek: "Otoparktaki görevli çocuklar geçen hafta turnuvayı kazandıktan sonra yanınıza bir kadının geldiğini ve onunla konuştuğunuzu söylediler bana," dedi. De Vincenzo, evet anlamında başını salladı. "Evet" dedi.

Görevli, "Size bir haberim var. O kadın bir sahtekârdır. Üstelik hasta bir çocuğu da yok. Sizi fena halde kandırmış arkadaşım."

De Vincenzo: "Yani ortada ölümü bekleyen bir bebek yok mu?" dedi. "Hayır, yok," dedi görevli. "İşte bu, bu hafta duyduğum en iyi haber," dedi, De Vincenzo.

Gül yaprağı

Uzakdoğu'da bir Budist tapınağı, bilgeliğin gizlerini aramak için gelenleri kabul ediyordu. Burada geçerli olan incelik, anlatmak istediklerini konuşmadan açıklayabilmektir.

Bir gün tapınağın kapısına bir yabancı geldi. Yabancı, kapıda öylece durdu ve bekledi. Burada sezgisel buluşmaya inanılıyordu, o yüzden kapıda herhangi bir tokmak veya çan, zil yoktu. Bir süre sonra kapı açıldı. İçerideki Budist rahip, kapıda duran yabancıya baktı. Bir selamlaşmadan sonra sözsüz konuşmaları başladı.

Gelen yabancı, tapınağa girmek ve burada kalmak istiyordu. Budist bir süre kayboldu. Sonra elinde ağzına kadar suyla dolu bir kapla döndü ve bu kabı yabancıya uzattı. Bu, yeni bir arayıcıyı kabul edemeyecek kadar doluyuz demektir.

Yabancı, tapınağın bahçesine döndü. Aldığı bir gül yaprağını kabin içindeki suyun üstüne bıraktı. Gül yaprağı suyun üstünde yüzüyordu ve su taşmamıştı içerideki Budist rahip saygıyla eğildi ve kapıyı açarak yabancıyı içeriye aldı. Suyu taşırmayan bir gül yaprağına her zaman yer vardı.

İnanıyor musun?

Adamın biri, her zaman yaptığı gibi saç ve sakal tıraşı olmak için berbere gider ve kendisiyle ilgilenen berberle koyu bir sohbete başlarlar. Pek çok konu üzerinde konuştuktan sonra, birden Tanrı ile ilgili bir konu açılır.

Berber:

- Bak beyefendi! Ben senin bahsettiğin Tanrı'nın varlığına inanmıyorum.

Adam:

- Peki, neden böyle diyorsun?

Berber:

Bunu açıklamak çok kolay. Bunu görmek için dışarı çıkmalısın. Lütfen bana söyler misin? Tanrı var olsaydı; bu kadar çok sorunlu, sıkıntılı, hasta insan olur muydu? Terk edilmiş çocuklar olur muydu? Eğer Tanrı olsaydı, kimse acı çekmez, birbirini üzemezdi. Tanrı var olsaydı, böylesi şeylere fırsat vermezdi.

Adam bir an durdu ve düşündü, ama gereksiz bir tartışmaya girmek istemediği için cevap vermedi. Berber işini bitirdikten sonra, adam ücretini ödeyip dışarıya çıktı. Tam o esnada, caddede uzun saçlı ve sakallı bir adam gördü.

Adam bu kadar dağınık göründüğüne göre, belli ki tıraş olmayalı uzun zaman geçmişti. Adam berber dükkânına geri döndü.

Adam:

- Biliyor musun ne var? Bence berber diye bir şey yok.

Berber:

- Bu nasıl olabilir ki? Ben buradayım ve ben bir berberim.

Adam:

- Hayır, yok. Çünkü olsaydı caddede yürüyen uzun saçlı ve sakallı adamlar olmazdı.

Berber:

- Hımmm... Berber diye bir şey var, ama insanlar bana gelmiyorlarsa, ben ne yapabilirim ki?

Adam:

- Kesinlikle doğru. İşin püf noktası burası. Tanrı var, ama insanlar ona yönelmiyorsa, bu ona yönelmeyenlerin tercihi. İşte dünyada bu kadar çok acı ve keder olmasının sebebi.

Mutluluğun yolu

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde birbirlerini çok seven iki genç varmış. Bunlar evlenmek istiyorlarmış ve sonunda evlenmişler. Evliliğin ilk günleri çok mutlu geçmiş. İstemişler ki yaşamları mutlu geçsin. Ya bu mutlulukları bir gün bozulursa diye çok korkmuşlar.

- Nasıl hep mutlu kalabiliriz, diye birbirlerine sormuşlar. Ancak evli gençler bir çözüm bulamamışlar.

- Bilgeye gidelim, o bize bir yol gösterir, demişler. Hemen bilgeye gitmişler.

- Efendim bize mutluluğun yolunu gösterir misiniz, diye sormuşlar.

Bilge düşünmüş. İki gence bakmış. İkisinin de iyi insan olduğu nu anlamış.

- Hiç sıkıntıları olmayan bir evli çift arayın. Bulduğunuzda onların giydiği ketenden bir parça alın. Bu parça yanınızda olduğu surece mutlu olacaksınız, demiş bilge Genç evliler yola düşmüşler. Önce Kral ile kraliçenin kapısını çalmışlar. Niye geldiklerini anlatmışlar.

- Mutlu musunuz, diye sormuşlar. - Aslında bir sıkıntımız yok, demiş kral. Sonra derin bir ahhh çekmiş.

- Ama bizim çocuğumuz olmuyor. Zaman zaman buna üzülüyoruz, demiş kral. Genç evliler, kral ve eşinin mutlu olmadığını anlamışlar. Tekrar yola düşmüşler. Bu kez ülkenin en zengin adamının kapısını çalmışlar. Zengin adama neden geldiklerini anlatmışlar. Sonra da;

- Mutlu musunuz, diye sormuşlar. - İşlerim iyi. Çok para kazanıyorum doğrusu. Ama çocuklarım çok. Onların sorunları ile uğraşmak beni zaman zaman üzüyor, demiş zengin adam. Zengin adamın da mutlu olmadığını anlamışlar. Tekrar yola düşmüş evliler. Bütün dünyayı gezip dolaşmışlar. Hiç sıkıntısı olmayan bir aileyle karşılaşmamışlar. Umutsuzluğa kapılmaya başlamışlar. Mutluluğun yolunu öğrenemedikleri için üzgünlermiş. Eve dönüyorlarmış. Bir yerde önlerine bir çoban çıkmış. Yanında karısı varmış. İki çocukları ve bir de köpekleri varmış. Çoban elindeki ekmeği çocuğuna ve köpeğine yediriyormuş. Hepsinin yüzü gülüyormuş. Mutlu görünüyorlarmış. Çoban ve ailesinin yanına gitmişler. Onlara:

- Mutlu musunuz, diye sormuşlar.

- Mutluyuz. Bir sıkıntımız yok, demişler. Genç evliler sevinmişler.

- Bize keten gömleğinizden bir parça koparıp verir misiniz, diye sormuşlar.

- Veremeyiz. Çünkü bizim keten gömleğimiz yok, demiş çoban. Genç evliler üzgün ve öfkeli evlerine dönmüşler. Hemen bilgenin yanına gitmişler. Başlarından geçenleri anlatmışlar.
- Bizi niye kandırdın? Dünyayı dolaştık. Hiç mutlu birini bulamadık, demişler.
- Yaptığınız geziden bir şey öğrenmediniz mi? Yaşadıklarınız size deneyim kazandırmadı mı, diye sormuş bilge onlara.
- Öğrendik. Paranın, çocuğun, eşyanın tek başına mutluluk getirmediğini öğrendik. Mutlu olmanın yollarını bulamadık. Mutlu olmak için insana kalbinin yeterli olduğunu öğrendik. Mutluluğun bir şeye bağlı olmadığını öğrendik, demişler.
- Mutlu olmak için başka bir nedene gerek yok. Bunu bilmek mutlu olmak için yeterlidir. Yaşamınız boyunca mutlu kalın, demiş bilge.

Korkma dal derinlere

İki komşu ülkenin hükümdarları birbirleriyle savaşırmazlar ama her fırsatta birbirlerini rahatsız ederlerdi. Doğum günleri, bayramlarda ilginç armağanlar göndererek, karşısındakine zekâ gösterisi yaparlardı... Hükümdarlardan biri günün birinde ülkesinin en önemli heykeltıraşını huzuruna çağırdı. İstedığı, birer karış yüksekliğinde, altından, birbirinin tıpatıp aynısı üç insan heykeli yapmasıydı. Aralarında bir fark olacak ama bu farkı sadece ikisi bilecekti. Heykeller hazırlandı ve doğum gününde komşu ülke hükümdarına gönderildi. Heykellerin yanına bir de mektup konmuştu. Şöyle diyordu heykelleri yaptıran hükümdar: "Doğum gününü bu üç altın heykelle kutluyorum. Bu üç heykel birbirinin tıpatıp aynısı gibi görünebilir ama içlerinden biri diğer ikisinden çok daha değerlidir. O heykeli bulunca bana haber ver." Hediye alan hükümdar önce heykelleri tarttırdı. Üç altın heykel gramına kadar eşitti. Ülkesinde sanattan anlayan ne kadar insan varsa çağırttı. Hepsi de heykelleri büyük bir dikkatle incelediler ama aralarında bir fark göremediler. Günler geçti. Bütün ülke hükümdarın sıkıntısını duymuştu ve

kimse çözüm bulamıyordu. Sonunda, hükümdarın fazla isyankar olduğu için zindana attırdığı bir genç haber gönderdi. Heykeller arasındaki farkı çözebileceğini, yeter ki incelemesine izin verilmesini istedi. İyi okumuş, akıllı ve zeki olan bu genç, hükümdarın bazı isteklerine karşı çıktığı için zindana atılmıştı. Başka çaresi olmayan hükümdar bu genci çağırttı. Genç önce heykelleri sıkı sıkıya inceledi sonra çok ince bir tel getirilmesini istedi. Teli birinci heykelin kulağından soktu, tel heykelin ağzından çıktı. İkinci heykele de aynı işlemi yaptı. Tel bu kez diğer kulaktan çıktı. Üçüncü heykelde tel kulaktan girdi ama bir yerden dışarı çıkmadı. Ancak telin sığabileceği bir kanal kalp hizasına kadar iniyor, oradan öteye gitmiyordu "Yüce kralım, bu bilmecenin cevabının açık bir kitap gibi karşınızda durduğunu düşünüyorum. Bizim sadece bu kitabı okumaya çalışmamız gerekiyor. Gördüğünüz gibi, her insanın birbirinden farklı olması gibi, bu üç heykel de farklı. Birinci heykel, bize hemen dışarı fırlayıp duyduklarını söyleyen insanları hatırlatıyor. İkinci heykel, söylenenler bir kulağından girip, diğerinden çıkanlara benziyor. Üçüncü heykel ise duyduklarını kendisine saklayan ve ona göre davranan kimseler gibi.. Hükümdarım, bu özellikleri göz önünde bulundurarak heykellerin değerine karar verebilirsiniz. Hangisini sırdaş olarak istersiniz? Hiçbir şeyi kendisine saklamayanı mı? Sözlerinize sabun köpüğü kadar değer vermeyeni mi? Yoksa sözlerinizi güvenilir biçimde saklayanı mı?."

Bu da geçer

Dervişin biri, uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra bir köye ulaşır. Karşısına çıkanlara, kendisine yardım edecek, yemek ve yatak verecek biri olup olmadığını sorar. Köylüler, kendilerinin de fakir olduklarını, evlerinin küçük olduğunu söyler ve Şakir diye birinin çiftliğini tarif edip, oraya gitmesini salık verirler. Derviş yola koyulur, birkaç köylüye daha rastlar. Onların anlattıklarından Şakir'in bölgenin en zengin kişilerinden biri olduğunu anlar. Bölgedeki ikinci zengin ise Haddad adında başka bir çiftlik sahibidir. Derviş, Şakir'in çiftliğine varır. Çok iyi karşılanır, iyi misafir edilir, yer, içer, dinlenir. Şakir de, ailesi de hem misafirperver, hem gönlü geniş insanlardır. Yola koyulma zamanı gelip, derviş Şakir'e teşekkür ederken, "Böyle zengin olduğun için hep şükret," der. Şakir ise şöyle cevap verir: "Hiçbir şey olduğu gibi kalmaz. Bazen görünen, gerçeğin kendisi değildir. Bu da geçer..." Derviş Şakir'in çiftliğinden ayrıldıktan sonra, bu söz üzerine uzun uzun düşünür. Birkaç yıl sonra, dervişin yolu yine aynı bölgeye düşer. Şakir'i hatırlar, bir uğramaya karar verir. Yolda rastladığı köylülerle

sohbet ederken Şakir'den söz eder. "Haa o Şakir mi? O iyice fakirledi; şimdi Haddad'ın yanında çalışıyor" der köylüler. Derviş hemen Haddad'ın çiftliğine gider, Şakir'i bulur. Eski dostu yaşlanmıştır, üzerinde eski püskü giysiler vardır.Üç yıl önceki bir sel felaketinde bütün sığırları telef olmuş,evi yıkılmıştır.Topraklar da işlenemez hale geldiği için tek çare olarak,selden hiç zarar görmemiş ve biraz daha zenginleşmiş olan Haddad'ın yanında çalışmak zorunda kalmıştır. Şakir ve ailesi üç yıldır Haddad'ın hizmetkârıdır. Şakir bu kez derviş son derece mütevazı olan evinde misafir eder. Kıt kanaat yemeğini onunla paylaşır.. Derviş vedalaşırken Şakir'e olup bitenlerden ötürü ne kadar üzgün olduğunu söyler ve Şakir'den şu cevabı alır: "Üzülme.. Unutma, bu da geçer..." Derviş gezmeye devam eder ve yedi yıl sonra yolu yine o bölgeye düşer. Şaşkınlık içinde olan biteni öğrenir. Haddad birkaç yıl önce ölmüş, ailesi olmadığı için de bütün varını yoğunu en sadık hizmetkârı ve eski dostu Şakir'e bırakmıştır. Şakir Haddad'ın konağında oturmaktadır, kocaman arazileri ve binlerce hayvanı ile yine yörenin en zengin insanıdır. Dereki dostunu iyi gördüğü için ne kadar sevindiğini söyler ve aynı cevabı alır: "Bu da geçer..." Bir zaman sonra derviş yine Şakir'i arar. Ona bir tepeyi işaret ederler. Tepede Şakir'in mezarı vardır ve taşında şu yazılıdır. "Bu da geçer." Derviş, ölümün nesi geçecek," diye düşünür ve gider. Ertesi yıl Şakir'in mezarını ziyaret etmek

için geri döner ama ortada ne tepe vardır ne de mezar. Büyük bir sel gelmiş, tepeyi önüne katmış, şakir'den geriye bir iz dahi kalmamıştır. O aralar ülkenin sultanı, kendisi için çok değişik bir yüzük yapılmasını ister. Öyle bir yüzük ki, mutsuz olduğunda umudunu tazelesin, mutlu olduğunda ise kendisini mutluluğun tembelliğine kaptırmaması gerektiğini hatırlatsın... Hiç kimse sultanı tatmin edecek böyle bir yüzüğü yapamaz. Sultanın adamları da bilge dervişi bulup, yardım isterler. Derviş, sultanın kuyumcusuna hitaben bir mektup yazıp verir. Kısa bir süre sonra yüzük sultana sunulur. Sultan önce bir şey anlamaz; çünkü son derece sade bir yzktr bu. Sonra zerindeki yazıya gözü takılır, biraz düşünür ve yüzüne büyük bir mutluluk ışığı yayılır: "BU DA GEÇER..." yazmaktadır.

Öpücük

Çoğu zaman pek çok şeyi çocuklardan öğreniriz. Bir süre önce, bir arkadaşım 3 yaşındaki kızını, bir rulo altın renkli kaplama kâğıdını ziyan ettiği için cezalandırmıştı. Durumları iyi değildi ve kızının kâğıtları, bir kutuyu süslemeye harcaması onu çok sinirlendirmişti. Buna rağmen, küçük kız, ertesi sabah hediye babasına getirdi ve "Bu senin için babacığım" dedi. Arkadaşım, gösterdiği tepki için kendini suçlu hissetti, ama kutunun boş olduğunu görünce için için sinirlenmekten de kendini alamadı. Kızına bağırdı: "Birine bir hediye verdiğin zaman içinin dolu olması gerektiğini bilmiyor musun?". Küçük kız babasına yaşlı gözlerle baktı ve şöyle dedi: "Ama babacığım, kutu boş değil ki.. Ben kutunun içine öpücüklerimi üflemiştim. Hepsi senin için babacığım." Babanın içi paramparça olmuştu. Kızını kucakladı ve onu affetmesi için yalvardı. Arkadaşım bu altın renkli kutuyu yatağının başucunda yıllarca sakladığını anlattı bana. Ne zaman cesaretini kaybetse, kutunun içinden hayali bir öpücük çıkarıyor ve onu oraya koyan çocuğunun sevgisini hatırlıyordu. Gerçek anlamda bakmak gerekirse, her birimiz arkadaşla-

rımız ve ailelerimiz tarafından bize sunulan karşılıksız sevgi ve öpücüklerle dolu altın renkli kutulara sahibiz. Dünyada sahip olacağımız daha değerli bir şey olamaz.

Samuray

Bir zamanlar, Uzakdoğu'da büyük bir savaşçı yaşırdı. Artık yaşlanan bu samuray, vaktini gençlere manevi dersler vererek geçiriyordu. İlerlemiş yaşına rağmen, insanlar onu kimsenin mağlup edemediğine inanıyordu... Bir gün, yaşlı samurayın kasabasına, vicdansızlığıyla tanınan bir savaşçı geldi. Adam, rakibini kışkırtma teknikleriyle tanınıyordu. Değişmez şekilde, kışkırttığı ve kızdırdığı rakibine ilk hareketi yaptırır, sonra da en küçük bir hatayı affetmeden adeta bir rüzgâr hızıyla karşı hücumla geçerek, mücadeleyi kazanırdı. Bu genç ve sabırsız savaşçı, hiç kimseye yenilmemişti. Samurayın adını duyarak buraya gelmişti ve onu da yenerek şöhretini büyültmeyi amaçlıyordu. Bütün öğrencileri böyle bir müsabakaya karşı çıktıysa da, yaşlı savaşçı onun kavgaya davetini kabul etti. Herkes, kasaba meydanında toplandı. Genç savaşçı rakibine hakaretler yağdırmaya başladı. Ona doğru taşlar attı, yüzüne tükürdü, akla gelebilecek her türlü aşağılamada bulundu. Yaşlı savaşçının, atalarına bile dil uzattı. Onu kızdırıp

ilk hareketi yaptırmak için, saatlerce uğraştı. Fakat yaşlı adam hep sessiz ve hareketsiz kaldı. İkinciye geldiğinde durum değişmişti. Artık yorgun düşmüş, kibri kırılmış aceleci savaşçı, dayanamayıp müsabaka meydanını terk etti. Öğrencileri, hocalarının bu kadar hakarete karşı tek kelime etmemesiyle hayal kırıklığına uğramışlardı. Dayanamayıp sordular:

"Böylesi bir aşağılamaya nasıl dayanabildiniz? Neden kaybedeceğinizi bilseniz de kılıcınızı kullanmadınız? Onun yerine, hepimizi utandırarak korkaklığı seçtiniz?"

" Yaşlı samuray sükunetle şöyle dedi: "Birisi size bir hediye getirse ve siz de kabul etmezseniz, o hediye kime ait olur?", "Hediyeyi vermeye çalışana" diye cevap verdi öğrencilerden birisi.

"Aynı şey kıskançlık, öke ve hakaretler için de geçerlidir" diyerek, son noktayı koydu samuray.

"Eğer kabul edilmezlerse, onlar taşıyana ait olmaya devam ederler."

Kızılderili sözleri

Ölüler güç ve bilgilerini beraberinde götürmez, yaşayanlara ilave eder.

Gözün ile değil, yüreğin ile hüküm ver.

Ağlamaktan korkma, zihindeki ıstırap veren düşünceler gözyaşı ile temizlenir.

Şeytan hakkında konuşmayın, gençlerin kalbinde merak uyandırır.

Su gibi olmalıyız. Her şeyden aşağıda ama kayadan bile kuvvetli.

Bilge kadının taşı

Dağlarda seyahat eden bilge bir kadın, bir dere kenarında değerli bir taş bulmuştu. Ertesi gün kadın başka bir gezginle karşılaştı. Adamın karnı çok açtı. Bilge kadından yiyecek bir şeyler istedi.

Kadın ona bir şeyler vermek için çantasını açtığı anda değerli taşı gören adam, kadından onu da kendisine vermesini rica etti. Tereddütsüz:

“Olur” dedi kadın.

Aç gezgin, talihin nihayet kendisine yaver gittiğini düşünerek, sevinç içinde ayrıldı oradan. Ancak, birkaç gün sonra o civarlara geri geldi ve bilge kadını bularak, taşı kendisine iade etti.

“Bana verdiğin taşın ne kadar değerli olduğunun farkındayım” dedi adam. “Ama düşündüm ki, sen de bu taştan daha değerli bir şey var. Bu mücevheri verebilmeni mümkün kılan şeyi bana verir misin?”

Yaşlı adam ve çocuklar

Yaşlı bir adam emekliye ayrılır ve kendine bir lisenin yanında küçük bir ev alır. Emekliliğinin ilk bir kaç haftasını huzur içinde geçirir ama sonra ders yılı başlar.

Okulların açıldığı ilk gün, dersten çıkan öğrenciler yollarının üzerindeki her çöp bidonunu tekmelerler, bağırıp, çağırarak...

Bu çekilmez gürültü günler sürer ve yaşlı adam bir önlem almaya karar verir.

Ertesi gün, çocuklar gürültüyle evine doğru yaklaşırken, kapısının önüne çıkar, onları durdurur ve “Çok tatlı çocuklarsınız, çok da eğleniyorsunuz. Bu neşenizi sürdürmenizi istiyorum sizden. Ben de sizlerin yaşındayken aynı şekilde gürültüler çıkarmaktan hoşlanırdım, bana gençliğimi hatırlatıyorsunuz. Eğer her gün buradan geçer ve gürültü yaparsanız size her gün 1 dolar vereceğim” der.

Bu teklif çocukların çok hoşuna gider ve gürültüyü sürdürürler. Birkaç gün sonra yaşlı adam yine çocukların önüne çıkar ve onlara şöyle der, “Çocuklar enflasyon beni de etkilemeye başladı, bundan böyle size sadece 50 sent verebilirim.” Çocuklar pek hoşlanmazlar ama yine devam

ederler gürültüye. Aradan bir kaç gün daha geçer ve yaşlı adam yine karşılar onları.

“Bakın” der, “Henüz maaşımı alamadım bu yüzden size günde ancak 25 sent verebilirim, tamam mı?”

“Olanaksız bayım” der içlerinden biri, “Günde 25 sent için bu işi yapacağımızı sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Biz işi bırakıyoruz.”

Ya bardak olacaksın ya da göl

Ustaların çıraklarına sadece edindikleri mesleği, zanaatı değil hayatı da öğrettikleri, en geniş ve gerçek anlamıyla öğretmen oldukları dönemde Hintli bir ahşap ustası yaşıyordu.

Bu ustanın çırağı büyüdü, ahşap işlemeyi ve hayatı öğrendi, kendi işini kurup başlattı.

Bir süre sonra dostlarından biri oğlunu getirdi, ustadan onu yanına çırak almasını istedi.

Fakat bu çırak sürekli yakınıp duran, her şeye bozulan bir çocuk çıktı.

Tahta getirmeye gidiyor, döndüğünde ellerine kıymık battığından uzun uzun yakınıyordu. Bir iş teslim etmeye gidiyor, döndüğünde yoldan, sıcaktan, müşterinin tavrından yakınıyordu.

Usta çocuğa bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama sözlerinin hiçbir etkisi olmuyordu.

Bir gün usta çırağını köye tuz almaya gönderdi.

Çırak ustasının söylediği gibi, tuzu alıp döndü.

Usta bir bardak su getirmesini söyledi. Çırak bir bardak suyu getirdi.

Usta, "şimdi o tuzu suyun içine at" dedi. Çırak ustasının söylediğini yaptı.

Sonra usta "şimdi o suyu iç" dedi. Çırak suyu içti ve tabii ki içer içmez de tükürdü. Öfkeyle

ustasına bakarken, usta "Nasıldı tadı" diye sordu.

Çırak nefretle, "çok acı" dedi.

Usta çocuğa "Tuzu yanına al gel, gidiyoruz" dedi. Çırak ustasının peşine takıldı. Bir süre sonra civardaki gölün kıyısına geldiler.

Usta çırağa "Bütün tuzu göle dök" dedi. Çırak söyleneni yaptı.

Usta "Şimdi gölün suyundan iç" dedi. Çırak içti. "Suyun tadı nasıldı" diye sordu usta. Çırak, "çok güzeldi" dedi.

"Peki tuzun acısını hissettin mi" diye sordu bu kez usta.

Usta çırağı karşısına oturtup anlattı:

"Hayattaki bütün olumsuzluklar işte bu bir avuç tuz gibidir. Eğer sen küçük bir bardak su isen, nasıl tuzun bütün acısını tattıysan, hayatın bütün olumsuzluklarından da öyle etkilenirsin.

Eğer sen kişiliğinle ve gönlünle bu önümüzdeki göl gibi isen, hayatta karşılaşılabileceğin bütün olumsuzluklar seni, o bir avuç tuz gölün suyunu nasıl etkilediyse öyle etkiler, bir bardak suda tattığın acıyı vermez sana.

Seçim senindir:

Ya bardak olacaksın ya da göl..."

Her zaman bir iz bırak

Kalemin hikâyesi çocuk, büyükbabasının mektup yazışını izliyordu. Birden sordu: “Bizim başımızdan geçen bir olayı mı yazıyorsun? Benimle ilgili bir hikâye olma ihtimali var mı?” Büyükbaba yazmayı kesti, gülümsedi ve torununa şöyle dedi: “Doğru, senin hakkında yazıyorum. Ama kullandığım kurşun kalem yazdığım kelimelerden çok daha önemli. Umarım büyüdüğünde bu kalemi sen de seversin.” Çocuk kaleme merakla baktı ama özel bir şey göremedi.

“İyi ama bu kalem benim hayatımda gördüğüm diğer kalemlerden hiç farklı değil ki!”

“Bu tamamen nesnelere nasıl baktığınla ilgili.. Bu kalemin beş önemli özelliği var ve sen de bu özellikleri kendinde benimseyebilirsen hep dünyayla barışık bir insan olursun.

“Birinci özellik: Harika şeyler yapabilirsin ama attığın adımları yönlendiren bir el olduğunu asla unutma. Bizim için bu el "Tanrı"dır ve her zaman kendi kudretiyle bizi o yönlendirir.

“İkinci özellik: Zaman zaman her ne yazıyorsam durmam ve kalemimin ucunu açmam gerekir. Bu kaleme biraz acı çektirse de sonuçta daha

sivri olmasını sağlar. Bu yüzden bazı acılara göğüs germeyi öğrenmelisin, bu acılar seni daha iyi bir insan yapar.

“Üçüncü özellik: Kurşun kalem, yanlış bir şey yazdığında bunu bir silgiyle silmene her zaman olanak tanır. Yaptığımız bir şeyi sonradan düzeltmenin kötü bir şey olmadığını anlamalısın, aksine bu bizi adalet yolunda tutmaya yarayan en önemli şeylerden biridir.”

“Dördüncü özellik: Kurşun kalemin en önemli kısmı, kalemin yapıldığı ahşabı ya da dışarı yansıyan şekli değil, içerisinde yer alan kurşunudur. O yüzden her zaman kendi içine bakmalı, en çok onu korumalısın.”

“Beşinci ve son özelliği ise her zaman bir iz bırakmasıdır. Aynı şekilde sen de hayatta yaptığın her şeyin bir iz bırakacağını bilmeli ve her hareketinin farkında olmalısın.

Kırlangıç ve adam

Kırlangıcın biri bir gün bir adama âşık olmuş.
Her gün pencerenin önüne gelir onu izlemiş.
Bir gün bütün cesaretini toplamış ve adama:

-Hey adam ben seni seviyorum uzun zamandır
seni izliyorum, demiş.

Adam saçmalama sen bir kuşsun ben ise bir
insan durduk yere sende nereden çıktın diye
bunu içeri almamış pencerenin önünden kova-
lamış kırlangıç yine gelmiş

Tamam, seni hiç rahatsız etmeyeceğim, demiş.

Sadece çok iyi dost olalım demiş adam yine
kabul etmemiş ve kovalamış kırlangıç tekrar
gelmiş bak demiş hava çok soğuk seninle çok iyi
arkadaş olalım beni içeri al soğukta donacağım,
demiş.

Sıcak ülkelere göç etmek zorunda kalacağım
lütfen beni içeri al, demiş.

Adam yine almamış kırlangıç çok üzgün bir şe-
kilde başını önüne eğmiş ve gitmiş aradan çok
zaman geçmiş adam pişman olmuş yaz gelmiş
diğer kırlangıçlara sormaya başlamış ama gören
olmamış sonunda danışma ve bilgi almak için
bilge bir kişiye gitmiş olanları anlatmış. Bilge
kişi demiş ki,

- Kırlangıçların ömrü altı aydır, hayatta bazı fırsatlar vardır sadece bir kez elinize geçer,değerlendiremezseniz uçup gider.Hayatta bazı insanlar vardır sadece bir kez karşınıza çıkar, değerini bilmezseniz kaçıp gider ve asla geri gelmez dikkatli olun farkında olun ve bir düşün bakalım acaba sen farkında olmadan bugüne kadar kaç kırlangıç kovaladın.

Sevgiyi göstermek

Sevginin sadece sözünü edenlerle, onu yasayanlar arasında ne fark vardır?

"Bakin göstereyim" demiş, ermiş.

Önce sevgiyi dilden gönüle indirememiş olanları çağırarak onlara bir sofraya hazırlamış. Hepsi oturmuşlar yerlerine. Derken tabaklar içinde sıcak çorbalar gelmiş ve arkasındanda derviş kasıkları denilen bir metre boyunda kasıklar. Ermiş bu kasıkların ucundan tutup öyle yiyeceksiniz diye birde şart koymuş. Peki demişler ve içmeye teşebbüs etmişler. Fakat o da ne? Kasıklar uzun geldiğinden bir türlü döküp saçmadan götüremiyorlar ağızlarına. En sonunda bakmışlar beceremiyorlar, öylece aç kalkmışlar sofradan.

Bunun üzerine şimdi demiş ermiş, sevgiyi gerçekten bilenleri çağırırım yemeğe. Yüzleri aydınlık, gözleri sevgi ile gülümseyen ışıklı insanlar gelmiş oturmuş sofraya bu defa. Buyurun deyince, her biri uzun boylu kasığını çorbaya daldırıp, sonra karsısındaki kardeşine uzatarak içirmiş. Böylece her biri diğerini doyurmuş ve şükrederek kalkmışlar sofradan iste demiş ermiş,

'Kim ki gerçek sofrasında yalnız kendini görür ve doymayı, düşünürse, o aç kalacaktır. Ve kim kardeşini düşünür de doyurursa o da kardeşi tarafından doyurulacaktır şüphesiz.

Şunu da unutmayın, gerçek pazarında alan değil, veren kazançtır daima..

Denizyıldızının öyküsü

Bir adam okyanus sahilinde yürüyüş yaparken, denize telaşla bir şeyler atan birine rastlar.

Biraz daha yaklaşınca bu Kişinin, sahile vurmuş denizyıldızlarını denize attığını fark eder ve

"Niçin bu denizyıldızlarını denize atıyorsun ?"

diye sorar. Topladıklarını hızla denize

atmaya devam eden kişi, "Yaşamaları İçin" yanıtını verince, adama şaşkınlıkla:

"İyi ama burada binlerce denizyıldızı var. Hepsinin atmanıza imkan Yok. Sizin bunları denize atmanız neyi değiştirecek ki ?" der.

Yerden bir denizyıldızı daha alıp denize atan kişi,

"Bak Onun İçin Çok Şey Değişti," karşılığını verir.

Azim

Japon çocuğun tek hayali çok ünlü bir karateci olmaktı. Fakat ailesi buna izin vermezdi. Bir gün talihsiz bir kaza sonucu çocuk sol kolunu kaybetti. Ailesi çocuğun moralinin çok kötü olduğunu görünce ona bir karate hocası tuttu. Hoca ilk dersinde çocuğa karşısındakini sağ koluyla tutup üstünden savurmayı gösterdi. Hatta ikinci, üçüncü ve sonraki bütün derslerde hep aynı hareketi yapıyorlardı.

Çocuk bir gün hocasına "hocam ben çok sıkıldım, artık başka hareketlere geçsek" dedi. Hoca ise bunu kabul etmeyerek dünyada bu işi en hızlı yapan kişi olmadıkça bitirmeyeceğini söyledi. Çocuk o kadar hızlanmıştı ki, hocasını bile göz açıp kapayıncaya kadar yerden yere vuruyordu. Bir gün hoca elinde bir kağıtla geldi kağıtta çocuğun gençler karate şampiyonasına katılabileceği yazıyordu. Çocuk çok şaşırdı. Ertesi gün salonda ilk rakibinin karşısına çıkacakken heyecanla hocasına sordu, "hocam bu iş nasıl olur? Ben sadece tek hareket biliyorum kesin kaybederim". Hocası ise "sen sadece hareketi yap" cevabını verdi. Çocuk ringe çıktı ve hareketiyle rakibinieledi. Hatta tek hareketle

finale kadar çıktı. Finalde karşısında kendisinin iki katı birisi vardı. Önce çok korktu ama gene bildiği hareketi yaparak son rakibini de yendi ve şampiyon oldu.

Sevinçle hocasının yanına koştu ve sordu "hocam nasıl olur, anlamıyorum, sadece bir hareket biliyorum, tek kolluyum ve şampiyon oldum".

Hocası çocuğa baktı ve dedi ki, "senin yaptığın hareket karatedeki en zor hareketlerden biridir.

..

Ve bir tek savunması vardır o da, rakibin sol kolunu tutmak".

Yolumuzdaki engeller

Eski zamanlarda bir kral, saraya gelen yolun üzerine kocaman bir kaya koydurmuş, kendisi de pencereye oturmuştu. Bakalım neler olacak? Ülkenin en zengin tüccarları, en güçlü kervancıları, saray görevlileri birer birer geldiler, sabah-tan öğlene kadar. Hepsi kayanın etrafından dolaşıp saraya girdiler. Pek çoğu kralı yüksek sesle eleştirdi. Halkından bu kadar vergi alıyor, ama yolları temiz tutamıyordu. Sonunda bir köylü çıkageldi. Saraya meyve ve sebze getiriyordu. Sırtındaki küfeyi yere indirdi, iki eli ile kayaya sarıldı ve ıkına sıkına itmeye başladı. Sonunda kan ter içinde kaldı ama kayayı da yolun kenarına çekti. Tam küfesini yeniden sırtına almak üzereydi ki, kayanın eski yerinde bir kesenin durduğunu gördü. Açtı. Kese altın doluydu. Bir de kralın notu vardı içinde. "Bu altınlar kayayı yoldan çeken kişiye aittir" diyordu kral. Köylü, bugün dahi pek çoğumuzun farkında olmadığı bir ders almıştı. "Her engel, yaşam koşullarınızı daha iyileştirecek bir fırsattır."

FERİDÜDDİN ATTAR

Behlül ve Köprü

Behlül bir köprüde durmuş, korkuluklara tutunup akan nehri seyrediyormuş. Kral onu görmüş ve onu hemen tutuklatmış.

“Köprü, bir yerden diğerine geçmek içindir. Üzerinde durmak için değil!” demiş Kral.

Behlül hemen Kral’a cevabını yapıştırmış, “Bence siz önce kendinize bakın. Nasıl da hayatta tutunmuşsunuz.”

Sufileri sevmeyen adam ve Dhu Nun

Genç bir adam sürekli Sufiler hakkında kötü konuşuyormuş. Bir gün Dhu Nun elindeki yüzüğü çıkarmış ve bu adama vermiş.

"Şimdi pazara git ve bunu 1 dolardan sat," demiş.

Genç adam pazara gitmiş ve satmaya çalışmış, ama kimse 10 sentten fazlasını vermemiş. Genç adam dönüp Dhu Nun'a haberleri vermiş.

"Şimdi bu yüzüğü kuyumcuya götür ve kaç para eder diye sor," demiş Dhu Nun.

Kuyumcu yüzüğe 1000 dolar fiyat biçmiş.

Geri geldiğinde Dhu Nun, "Pazardaki kişiler bu yüzüğün değerini ne kadar bildilerse, sen de Sufiler hakkında o kadar bilgiye sahipsin," demiş.

Genç adam ne demek istediğini anlamış ve bir daha Sufiler hakkında kötü tek kelime etmemiş.

Rabi'a ve Bilgin

Basra'nın ünlü bilginlerinden biri hastayken Rabi`a al-Adawiyya'yı ziyaret eder. Yastığının başında oturur ve dünyanın ne kadar kötüye gittiğinden bahseder.

Rabi`a ona şöyle cevap verir:

"Dünyayı çok seviyorsunuz. Eğer sevmiyor olsaydınız, ondan bu kadar çok bahsetmezsiniz. Alıcı, almak istediği malı önce kötüler. Eğer bu dünya ile işiniz bitmiş olsaydı, ne iyi ne de kötü olarak bahsetmezsiniz. Ama bu durumda siz sürekli bahsettiğinize göre, atasözümüzün dediği gibi, seven kişi sürekli o şeyden konuşur."

Rabi`a'nın Basra'lı Hasan'a hediyesi

Bir gün Rabi`a al-Adawiyya, Basra'lı Hasan'a üç şey yollar-bir parça mum, bir iğne ve bir saç teli.

"Mum gibi ol," der. "Dünyayı aydınlat, ve kendin yan. İğne gibi ol, hem çıplak olarak çalış. Bu iki şeyi yaptığında, aynı saç gibi 1000 yıl yaşarsın." Hasan Rabi'a'ya sorar, "Bizim evlenmemizi istiyor musunuz?".

"Evlilik bağı insan olanlar içindir," der Rabi`a. "Buradaki insan yok oldu, ben kendimi buldum ve sadece O'nunla varım. Tamamen O'na aitim. O'nun gölgesinin kontrolü ile yaşıyorum. Benim elimi O'ndan istemelisin, benden değil."

"Bu sırrı nasıl öğrendin, Rabi'a?" diye sorar Hasan.

"Bulduğum herşeyi O'nda kaybettim," der Rabi`a.

"O'nu nasıl öğrendin?" diye sorar Hasan.

"Sen, 'Nasıl'ı biliyorsun; ben 'Nasılsızlığı' biliyorum," der Rabi`a.

Bayazid al-Bistami'den alçakgönüllülük dersi

Bestam'ın büyük evliyalarından biri olan bir sofu varmış. Kendisinin müritleri ve hayranları da mevcutmuş. Ama her zaman Bayazid al-Bistami (ya da Abu Yazid al-Bistami)'nin cemaatinde de yer alıyormuş. Tüm sohbetlerini dinler ve oradaki arkadaşları ile otururmuş.

Bir gün Abu Yazid'a, "Üstadım, otuz yıldır sürekli oruç tutuyorum. Geceleri de dua ettiğim için hiç uyumuyorum. Ama konuştuğunuz konular hakkında yeterli bilgim olmadığını anladım. Ama ben bu bilgilerin ışığına inanıyorum ve ibadetimi yapıyorum," der.

"Üç yüz yıl her gün oruç tutsan ve geceleri de namaz kılsan bile bu bilimin bir noktasını bile anlamazsın," demiş Abu Yazid.

"Neden?" diye sormuş mürit.

"Çünkü sen kendinle kendini gizliyorsun," demiş Abu Yazid.

"Bunu çaresi ne?" diye sormuş adam.

"Asla kabul etmezsın," diye cevaplamış Abu Yazid.

"Ederim," demiş adam. "Söyleyin, söyleyin ki uygulayabileyim."

"Pekala," demiş Abu Yazid. "şimdi hemen eve git ve saçıını sakalını kes. Giydiğin kıyafetleri çıkar ve beline keçi yününden hazırlanmış bir peştamal tak. Boynuna fındık dolu bir torba geçir ve sonra Pazar yerine git. Toplayabildiğin kadar çocuğu etrafına topla ve onlara, 'Beni tokatlayan herkese fındık vereceğim,' de. şehrin her yerini aynı şekilde dolaş. Özellikle de tanıdıklarının olduğu yerlere git. İşte senin çaren bu. "

Bu sözleri duyan mürit, "Ulu Tanrım! Tanrı'dan başka İlah yoktur," diye bağırmış.

"Eğer inançsız biri şu söylediklerini söyleseydi, artık inançlı biri olurdu," demiş Abu Yazid. "Ama sen bunları söyleyerek, sen müşrik oldun."

"Bu nasıl olur?" diye sormuş mürit.

"Çünkü kendini, dediklerimi yapmayacak kadar büyük gördün," diye cevap verir Abu Yazid. "Ve böylece müşrik oldun. Kullandığın sözleri Tanrı'nın ululuğunun ifadesi olarak değil, kendi önemini vurgulamak için söyledin."

"Ama bunları yapamam," diye itiraz etmiş adam.

"Bana başka yollar önerin."

"Çare sadece bu dediklerimde," demiş Ebu Yazid.

"Bunu yapamam," diye tekrar etmiş adam.

"Sana yapamayacağını ve asla bana boyun eğmeyeceğini söylememiş miydim?" demiş Abu Yazid.

Yüzük

Pers Kralı'nın çok değerli bir taşı olan bir yüzüğü vardır. Bir gün Şiraz yakınlarındaki Musalla Camiisine gider. Kral adamlarından yüzüğü kubbeye asmalarını ister. Ve sonra da açıklamasını yapar, “her kim okunu bu yüzüğün ortasından geçirirse, yüzüğün sahibi olacak,” der.

Kısa bir süre sonra 400'den fazla okçu sıraya girer ve oklarını atar. Hiçbiri isabet ettiremez. Binanın yakınlarındaki çatılardan birinde, genç bir çocuk ok atışı alıştırılmaları yapmaktadır. Bir denemesinde bir rüzgâr eser şansına oku yüzüğün içinden geçer.

Kral yüzüğü çocuğa verir, adamları da bür sürü hediye takdim eder. Hepsini aldıktan sonra çocuk okunu ve yayını yakar. Kral nedenini sorar. Aldığı cevap şudur, “İlk zaferimin yok olmaması için yaktım.”

Bir tepsi tatlının hikâyesi

Kasabanın birinde tüccarlık yapan ve Mevlana tarikatine üye olan biri Mekke'ye hacca gider. Haccın son günü, evde kalan eşi tatlılar hazırlar ve hacda olan kocasının adına fakirlere ve akrabalara dağıtır. Tatlıların bir bölümü Mevlana'ya gider ve o da müritlerini birlikte yemek üzere çağırır. Müritler olabildiğince tatlıdan yerler ama tatlı bir türlü bitmez.

Mevlana eline bir tabak alır ve dergâhın çatısına çıakrak görünmeyen birine, “Buyur, bu da senin payın,” der.

Daha sonra müritlerinin olduğu yere döner ve, “Mekke'deki tüccara da payını gönderdim,” der. Müritler bu sözlere çok şaşırır.

Hac görevini bitirip gelen tüccar, Mevlana'ya ziyarete gelir. Daha sonra kocasının bavulunu boşaltırken tepsiyi orada bulan kadın, tepsinin bavuluna nasıl girdiğini tüccara sorar.

Tüccar anlatır. “Mekke dışında kamptayken, çadırımın dışından perdenin altından uzatılan bir tepsi tatlı buldum. Hizmetliler bu tepsinin sahibini bulmak için dışarıya koştu. Ama kimseyi bulamadılar.”

Mevlana'nın öğretilerine can-ı yürekten bağlı karı koca, sadakatlerini bildirmek üzere hemen üstatlarının yanına koşar. Mevlana, ona olan gerçek bağlılıklarından dolayı Allah'ın izniyle bunun gerçekleştiğini onlara söyler.

Bilge'nin hikâyesi

Himalaya Dağlarının en tepesinde, insanlardan uzakta yaşayan Sedat adında bir bilge varmış. Basit bir yaşamı tercih etmiş ve zamanının çoğunu meditasyon yaparak geçiriyormuş. Dünyanın her yerinden insanlar günlerce seyahat ediyor ve onu görüp akıl danışıyorlarmış.

Bilge Sedat'ın yanına gelen gruplardan bir tanesinde kavga çıkmış. Çünkü her biri ilk önce konuşmak istiyormuş. Barışçıl bilge önce susmuş ama sonra yüksek sesle, "Sessiz olun," diye bağırmış.

Şaşırان insanlar anında susmuşlar. Bilge Sedat, "Şimdi yerde daire şeklinde oturun ve gelmemi bekleyin," demiş.

Küçük evine girmiş ve daha sonra elinde kâğıtlar, kalemler ve bir hasır sepet ile dönmüş. Kalem ve kâğıtları dağıtmış ve hasır sepeti de ortaya koymuş. Sonra herkese en önemli sorunlarından sadece bir tanesini yazıp sepete atmalarını istemiş.

Herkes bitirdikten sonra, sepeti almış ve elinle karıştırdıktan sonra, "Şimdi sırayla en üstte olan bir kâğıdı alın. Sorunu okuyun ve beğenirseniz

kendi sorununuz yapın, beğenmezseniz kendi eski sorununuzu bulun,” demiş.

İnsanlar teker teker kâğıtlarını alıp sorunları okumuşlar ve çok şaşırmışlar. Sonunda, kendi problemleri ne kadar kötü olursa olsun, bir başkasının sorunu kadar kötü olmadığına karar vermişler. Birkaç dakika içinde hemen kâğıtlar değiştirilmiş ve herkes kendi sorununu yazdığı kâğıdı almış. Hepsi Bilge Sedat’a teşekkür etmiş ve yollarına gitmiş.

İki keşişin hikâyesi

Zamanın birinde iki keşiş ormanın içinden yürüyormuş. Genç keşişin adı Anjan, daha yaşlı keşişin adı Nanda imiş.

Yolları bir çaya çıkmış. Orada kıyıda duran çok güzel bir kadın görmüşler. Kadın çok üzgünmüş, çünkü karşıya geçmek istiyor ama elbisesi ıslanmadan nasıl geçeceğini bilemiyormuş.

Nanda hiç düşünmeden kadını kucaklamış, çayı geçmiş ve onu kuru bir yere bırakmış. Kadın teşekkür etmiş ve yoluna gitmiş. İki keşiş de yine sessizliklerini koruyarak yürümeye devam etmiş.

Anjan biraz endişeliymiş ve biraz da kafası karışmış. Artık sonunda dayanamamış ve sonunda konuşmuş.

“Nanda kardeşim. İşi içinde çıkamadım. Biliyorsun ki bir kadınla konuşmamız yasaktır ve bu katı bir emirdir. Ama.. ama... sen o kadını gördün, kucağına aldın, çaydan geçirdin ve buna rağmen hiç bir şey olmamış gibi yürümeye devam ettin!”

“Bu çok basit,” demiş Nanda. “Ben onu çayın karşısına bıraktım, ama sen Anjan Kardeşim, kadını hala taşıyorsun!”

Hekim'in hikâyesi

Adamın biri ciddi bir hastalıktan dolayı yatağa mahkûm olmuş ve ölümünü yaklaştığı düşünülmeğe başlanmış. Bu korkuyla karısı bir hekim çağırılmış.

Hekim, hastanın bedenini yarım saatten fazla dinlemiş. Nabzını kontrol etmiş, başını adamın göğsüne dayamış, karnının üzerine yatırmış, daha sonra sağa sola çevirmiş. Bacaklarını kaldırmış, sonra bedenini kaldırmış, gözlerini açmış ve ağzına bakmış. Sonunda hekim kendine güvenen bir sesle, “Hanım efendi, çok üzgünüm ama kötü haber vereceğim. Kocanız iki gün önce ölmüş,” demiş.

O an yatan adam hemen ayağa fırlamış ve yüksek bir sesle, “Hayır canım, ben hala hayattayım!” demiş.

Karısı hemen yastığını düzeltip adamı geri yatağa yatırmış ve cevaplamış, “Sessiz ol! Hekimler bu konuda uzman. Ondan iyi mi bileceksin!”.

Üç yolcunun hikâyesi

Uzun ve yorucu bir yolculuğa çıkan üç yolcu arkadaş olur. Yolculuk sırasında birlikte eğlenir, yer ve içerler. Ama bir süre sonra sadece bir parça ekmek ve bir tas sularının kaldığını fark ederler. Bunların kimin olacağına dair tartışır-
lar, olmaz. Bölmeye çalışırlar ama yine becere-
mezler. Sonunda bir karara varamazlar.

Karanlık çökerken uyumaya karar verirler. Uyandıklarında kimin rüyası en güzel ise, ye-
meği ve suyu o tüketecektir.

Ertesi sabah güneş doğar doğmaz uyanırlar. İlk yolcu anlatır. “Rüyam şöyle: Anlatamayacağım güzellikte ve sakinlikte bir yere götürüldüm. Orada bir bilge ile karşılaştım. Ve bana yiyeceği benim hak ettiğimi çünkü geçmiş ve gelecek yaşamlarımda çok iyi olduğumu söyledi.”

“Çok garip,” der ikinci yolcu. “Ben de rüyamda tüm geçmiş ve gelecek yaşamlarımı gördüm. Geleceğimde bir ermiş ile karşılaştım. O da bana yemeği sizlerden daha fazla hak ettiğimi, çünkü benim daha sabırlı ve bilgili olduğumu söyledi. Ben iyi beslenmeliymişim, çünkü lider olacak adammışım.”

Üçüncü yolcu şöyle der. “Ben rüya görmedim, duymadım, konuşmadım. Ama içimden bir ses kalk, ekmeği ve suyu ye, iç dedi ve ben de onu dinledim.”

İkili çok kızar ve içine doğan gizemli sesi duyduğunda neden onlara haber vermediğini sorarlar.

“Ama buradan çok uzaktaydınız! Biriniz uzaklara götürülmüşsünüz, diğersiniz ise başka bir zamana! Benim sesimi nasıl duyacaktınız?”

Tekkeye gelen sarhoş

Ebu Said-i Mihne tekkede dervişleriyle oturuyordu. Birden içeriye perişan bir halde bir giriverdi. Yapılmayacak şeyle yapmaya, ağlamaya dövünmeye başladı. Şeyh onu yanına gelmiş, yerlere yıkılmış olarak görünce acıdı, kalkıp yanına gitti.

- Ey sarhoş, kendine gel. Burada öyle gürültü yapıp durma, neden ağlıyorsun? Ver elini bana, ayağa kalk, dedi.

Sarhoş ise dedi ki:

- Ey şeyh, Tanrı sana yardım etsin El tutmak senin harcın mı? Sen başını al da git. Yıkılmak bneim payıma düştü, bırak beni. Eğer herkes düşkünlerin elinden tutabilseydi, karınca yiğitlik meclisinin baş köşesine otururdu. Bu iş senin yapabileceğin bir şey değil, çekil başımdan! Bu sözleri duyan şeyh yere yıkıldı, sapsarı yüzü kanlı gözyaşlarıyla kızıla boyandı.

Ey kendisinden başka var olmayan, ey herkesin feryadına yetişen, benim imdadıma sen yetiş. Düştüm ben, elimi sen tut.

DİN

Hırsız evliya

Ortaköy Rumlarının gönüllerini İslam'a çelip çaldığı için Hırsız Aziz, (Hırsız Evliya) derlermiş Rumlar Yahya Efendi'ye.

Kosta adında bir Rum Kaptan varmış, şarapçılık yaparmış, çok da içtiği için ayık anı olmazmış. Ama Yahya Efendi'yi nerde görse, eline kaparmış. Yahya Efendi de sırtını sıvazlıyarak.

-Kastın ne Kosta? Niye harap ediyorsun kendini bu kadar? der gönüllermiş.

Bir böyle, iki böyle derken bir gün Marmara Adalarının birinden Ortaköy'e şarap taşırken deniz kabarmaya, dalgalar teknesini tokatlamaya başlamış. Derken fırtına kasırgaya, kasırga kıyamete dönüşmeye başlayınca, kaban, köpüren, taşan rahmet deryasında sıırıslık olan Kosta, rıyasız bir gönülle, içten içe, dıştan dışa, resmen de alenen de hep sevip saydığı Yahya Efendi'ye yönelerek:

- Elimden tut Aziz Yahya, çek sahile beni, sana bir küp şarabım var, hepsi feda olsun sana ... diye içten içe yana göynüye Ortaköy'e ulaşınca, Kosta'yı sevenlerden birisi:

- Geçmiş olsun Kosta. bu berbat fırtınayı nasıl aştın sen?

Biraz da meczub bir adam olan Kosta, saçını başını eliyle taraklayarak:

-Ben aşmadım, aşırılar aşırıdılar. Yine bağışlandı bize canımız. Köyde (Ortaköy) ne var, ne yok?

-Hırsız var.

-Hırsız.

-Hırsız Aziz adamlarıyla birlikte seni mahzeninde bekliyor.

-Ne zaman geldiler?

-Az evvel. Onlar gönderdiler beni seni bulmaya.

- Pekala hadi gidelim

-Ben gelmesem, bir mahzuru var mı?

- Hayır, hiç bir mahzuru yok ama, sen de gel.

- Peki, demiş arkadaşşı, gitmişler varmışlar ki, Yahya Efendi ve yaranı Kosta'nın mahzeninde onları bekliyorlar.

Kosta ve arkadaşşı, loş mahzenin kapısından içeriye girerken, Yahya Efendi:

-Gel bakalım Kosta. Bir söz attın deryaya, biz de geldik buraya. Tut bakalım sözünü.

Bu durum karşısında ne diyeceğini, ne edeceğini şaşırarak Kosta, Yahya Efendi'nin ellerine kapılarak:

-Aziz Baba, mahzenim feda size, şeref verdiniz bize, siz emredin yeter.

Yahya Efendi:

-En keskini hangi küpte?

Kosta, kovuklardaki bir küpü göstererek:

-Aha şuracıkta işte.

Yahya Efendi:

-Onu için hep birlikte.

Kosta, elpençe, mahviriyyet içre:

-Siz?

Yahya Efendi.

-Biz de içeriz, merak etme, deyince, Kosta, yıllanmış şarap küplerini açarak, bardak bardak dağıtmaya başlamış. Yahya Efendi de öyle bir sohbet açmış ki orada, ilm-i ledün göklerini oraya boşaltmış. Saatlerce içtikleri halde hiç kimsede en basit bir sarhoşluk alameti görülmeyince, Kosta, arkadaşı ve mahzende çalışan diğer Rumlar birbirlerine bakışmaya başlamışlar.

Kosta, arkadaşının kulağına usulca:

-Bu işte bir iş var. Bir de biz bakalım şu şarabın tadına, diyerek birer bardak da kendileri içince, gözleri fal taşı gibi parlamış, zira, bakmışlar görmüşler ki Kosta'nın mahzende yıllanmış şarabı taze nar şerbetinde dönüşmüş.

İşte Kosta da, arkadaşları da, o günden sonra, mabedlerini de, işlerini de değiştirerek iyi bir Müslüman olmuşlar.

Evliyaların işi, bizim bilemediğimiz, akıl erdiremediğimiz bir planda cereyan ediyor. Hani ilim için henüz çözülemeyen bazı gerçekler var ya...

Her şeyi bilmek iyi mi?

Adamın biri Musa Aleyhisselam'a:

- Ya Musa, ben bütün hayvanların dilinden anlamak istiyorum. Tur'u Sina'ya gittiğin zaman Tanrı'dan iste de benim duamı kabul etsin, diyordu.

Musa Peygamber:

- Her şeyi bilmek iyi olmaz. Senin hayvanların dilinden anlamaman daha iyidir. Bu sevdadan vazgeç, dediyse de, adam illa öğrenmek istiyordu.

Bir gün Musa Aleyhisselam Tur'a çıktığı zaman Cenab-ı Allah Musa Aleyhisselam'a:

- Ya Musa! O kulumun duasını kabul ettim, bundan sonra bütün hayvanların dilinden anlayacak. Yalnız her şeye ehemmiyet vermesin, sonra onun için iyi olmaz, buyurmuştu.

Musa Aleyhisselam, Tur'u Sina'dan geldikten sonra durumu bildirip her şeyle fazla ilgilenmemesini söyledi. Kendisine selahiyet verilen adam, akşam ahıra hayvanlarını yemlemeye girmişti. Orada eşekle öküzün konuşmalarına şahid oldu.

Onlar aralarında şöyle konuşuyorlardı:

Öküz:

- Yahu eşek kardeş, senin işin ne iyi, bana yazın rahat yok, kışın rahat yok. Sabah olacak çiftte koşacaklar, ama sense akşama kadar rahat gezeceksin, diyordu.

Eşeğin öküze nasihati şöyle oldu:

- Bunlar hep senin ahmaklığından... Sen sabah olunca hasta numarası yaparsın, akşamdan sahibimizin döktüğü yemi bile yemezsin. O da sabahleyin seni bu haliyle görünce çiftte koşmaktan vazgeçer ve birkaç gün olsun istirahat etmiş olursun, dedi.

Bu sözler öküzün hoşuna gitmişti. Hakikaten yem yemedi ve öyle aç karnına sabaha kadar yattı. Eşek ise öküzün yemlerini bile kendisi yemişti. Tabii bunların bu konuşmalarını sahibi duymuş ve gülerek ahırdan çıkmıştı.

Sabah oldu, adam ahıra girdi ki, öküz aç. Kalkması için birkaç tekme vurdu ise de öküz hastalanmıştı.

Adam:

- Bu sefer de onun yerine eşiği koşalım, diyerek aldı tarlaya götürdü

Akşama kadar eşekle çift sürdü. Eşeğin emdiği süt burnundan gelmişti. Akşam eve geldiği zaman öküz rahat rahat geviş getiriyor kendi kendine hakikaten bu iyi bir numara oldu diyordu. Eşek bu işin çekilemeyecek gibi olduğunu görünce öküze başka yoldan akıl verip kurtulmak istedi:

-Öküz kardeş, sen böyle yatarsan sahibimiz seni satacak. Bu gün tarlada beni gören köylüler sordular. O da, zaten tembel bir öküzdü, şimdi de hasta oldu. Yarın kasaba vereceğim, dedi. Eğer yarın' da böyle yaparsan kendini bıçağın altında bil, diyerek sabahleyin çifte gitmekten kurtuldu.

Adam bunların bu konuşmalarını dinledikçe kendi kendine gülüyor ve:

- Gördün mü ne kadar iyi bir şeymiş hayvanların dilinden anlamak, diyordu.

Ertesi sabah horozla köpeğin konuşmalarına şahit oldu.

Horoz:

-Yarın efendinin, öküzü ölecek. Sana müjdem var. İyi bir ziyafet olacak senin için, diyordu.

Adam bunu duyar duymaz hemen pazara götürüp öküzünü sattı ve zarardan kurtuldu.

İkinci gün oldu, köpek horoza:

- Niye yalan söyledin? Hani ziyafet? Adam öküzü sattı kurtuldu, dediğinde, bu sefer horoz:

-Hiç merak etme! Öküzü sattı ama, yarın kölesi ölecek ve onun hayrına mutlaka bir yemek yedirirler. Sen de artıklarından istifade etsen yeter, dedi.

Adam bunu da duymuştu. Hemen pazara çıkarıp kölesini de sattı.

Köpek gene ziyafete erişememişti. Horoza:

-Beni ne kandırıp duruyorsun? diye çıkıştı.

Horoz:

-Ben yalan söylemem... Ziyafet var dediysem vardır. Efendimiz öküz ve köleyi satarak zarardan kurtuldu ama, yarın kendisi ölecek, işte o zaman ziyafetin büyüğü olacak, dedi.

Adam horozdan bunları duyunca etekleri tutuştu. Ne yapacağını şaşırdı ve doğru Hazreti Musa'nın huzuruna çıkıp durumu anlattı:

-Hakikaten ben yarın ölecek miyim? Bunun bir çaresi yok mu? diye yalvarmaya başladı.

Musa Aleyhisselam:

-Ben sana demedim mi? Her şeye ehemmiyet vermeyeceksin diye... Eğer sen öküzü satmasaydın, o ölecek ve bela atlatılmış olacaktı. Ama sen onları satmakla başkalarının zarar etmesini istedin. Kendi menfaatini düşünüp başkalarını kendisi gibi hesap etmeyenin hali budur, dedi.

Heybedeki altınlar

Yalova'da bir imam vardı ki, Yahya Efendi'yi büyük bilir ve çok severdi. Zaman zaman ziyaretine gelirdi. Bu imamın çoluk çocuğu kalabalık olup, maddi sıkıntı içindeydi. Fakat o sabreder fakirliğini gizler, kimseye bir şey söylemezdi. Bir gün yine Yahya Efendi hazretlerini ziyarete geldi. Selam verip huzurunda oturdu. O sırada dergah تنها olup, kimseler yoktu.

Yahya Efendi ona;

- Ey temiz insan! Gel seninle bahçede biraz dolaşalım. Allahu Tealanın lütfunun sonu yoktur, buyurdu.

Beraberce çıktılar. Bir yere geldiklerinde, Yahya Efendi;

- Sen bize candan bağlısın. Şimdi sana Allahu Tealanın lütfuyla bir iş göstereceğim. Böylece gönlündeki fakirlik sıkıntısı kalmayacak. Fakirlik ateşini söndürmüş ve seni sevindirmiş olacağız, buyurdu.

Sonra yere esasını vurdu ve:

- Burasını kaz! dedi.

İmam Efendi orasını açtığı anda, içinden bir küp altın çıktı. Ona;

-Ne durursun, fakirlik hastalığına çaredir. Bunları sana sonsuz hazineler sahibi Allahu Teala gönderdi. İstedığın kadar al, buyurdu.

İmam Efendi bunları heybesine doldurdu. Yahya Efendi ona;

-Ey İmam Efendi! Dünya üzüntüsünü gönlüne sakın koyma. Bunları hayırlı işlere sarf edersin. Yalnız bu sırrı kimseye söyleme. Şayet anlatırsan o zaman bunlar elinden çıkar, aldırırsın, buyurdu.

İmam Efendi de;

-Efendim, ben bu işe çok şaştım! Bu kadar altınla memleketime nasıl dönerim. Yollarda haramiler, eşkıyalar var. Korkarım ki bunları benden alırlar. Nasıl varacağımı bilemiyorum, dedi.

Bunun üzerine Yahya Efendi;

-Sana kimse zarar veremez. Bu senin nasibindir. Var selametle git, buyurdu.

İmam Efendi veda edip yola çıktı. Hakikaten başına hiçbir şey gelmeden Yalova'ya vardı. Kendisini hanımı karşıladı. Heybedeki altınları görünce, hayretler içinde kaldı ve:

-Bunları nereden buldun? diye sordu.

O da;

-Bu işi sana açıklayamam. Sadece Allahu Tealanın ihsanı olarak bil! dedi.

İmam Efendi bundan sonra etrafına yardım etmeye başladı. Hem yedi hem yedirdi. Ömrü hayır yapmakla geçti.

İnsanlar onun hakkında;

-Nereden buluyor bunları? demeye başladı.

Bâzısı da;

-Birisinden emanet almış gâli !

Kimisi de;

-Anlaşılan define bulmuş, dedi.

Herbiri bir şey söyledi. Neticede İmam Efendi hastalandı. Hastalığı ilerleyince, komşularını başına çağırdı ve onlara;

-Size bu malı nereden bulduğumu açıklamak istedim. Bunun elime girmesine sebep, Yahya Efendi hazretleridir. Bugüne kadar kimseye söylemedim. Zira bana, söyleme gizle demişti. Şimdi ise ömrümün sonu yaklaştığından onun kerameti unutulmasın diye söylüyorum, dedi ve Kelime-i şهادet getirerek vefat etti.

Hıristiyan ve Hazret-i Ali'nin zırhı

Hazret-i Ali'nin, halifeliği zamanında, Kufe'de zırhı kayboldu. Bir müddet sonra bir Hıristiyan'ın yanında ortaya çıktı. Hazret-i Ali onu hâkimin huzuruna götürdü.

-Bu zırh benim malımdır; onu ne sattım, ne de birine bağışladım; şimdi onu, bu adamın yanında buldum, diye iddia etti.

Hâkim:

-Halife iddiasını söyledi, sen ne dersin? diye Hıristiyan'a sordu. O, bu zırhın, kendi malı olduğunu, aynı zamanda halifenin sözünü yalanlamadığını, söyledi.

Hâkim Hazret-i Ali 'ye dönerek

- Sen iddia ettin, bu şahıs ise inkâr ediyor. Bu durumda iddian için şahit getirmen lazım, dedi.

Hazret-i Ali güldü ve:

- Hâkim doğru söylüyor, şimdi şahit getirmem gerek, fakat hiç bir şahidim yok, dedi.

Hâkim, iddia edenin şahidinin olmamasına dayanarak, Hıristiyan'ın lehine karar verdi. O da zırhı aldı ve gitti.

Fakat, zırhın, kimin malı olduğunu daha iyi bilen Hıristiyan'ın, bir kaç adım yürüdükten sonra vicdanı uyandı ve geri dönerek

- Böylesine bir hükümet ve davranış şekli alelade insanların keyfinden değil, peygamberlerin hükümet tarzıdır, dedi ve:

- Zırh Ali'nindir' diye itiraf etti.

Kısa bir zaman sonra, onu, müslüman olarak Hazret-iAli 'ın sancağı altında, Nehrivan harbinde, savaşırken gördüler.

İsteseydin verilirdi

Herat şehrinde Abdullah zâhid isminde bir zat vardı. Senenin oruç tutması caiz olmayan beş günü hariç, otuz senedir bütün sene boyunca oruç tutardı. Herkes tarafından tanınır, sözleri kıymetli olup, dinlenirdi. Ahmed-i Nâmîki Cami hazretlerinin Herat'a geldiğini haber alıp, hanımına;

- Elbisemi getir. Üstad Ahmed hazretlerinin büyük veli olduğunu söylüyorlar. O gelmiş. Bakalım hali nasıldır? dedi.

Hanımı:

- Eğer onu denemek, imtihan etmek için gidiyorsan sakın gitme, çünkü o senin zannettiğin gibi değildir. Eğer sohbetinde bulunmak, sözlerinden istifade etmek niyetin varsa, git ve ne derse riâyet eyle. Eğer söylediklerine uymazsan ziyan edersin, dedi.

Zâhid kızıp;

- Haydi elbisemi getir! Sen böyle şeyleri bilmezsin, dedi.

Elbisesini giyip, Ahmed Cami'nin huzuruna gelip, selam verdi. Ahmed Cami selamını aldı ve:

- Bize selam vermeye niyet ettiğin zaman, hanımının sana ne söylediğini hatırlıyor muydun? Söz dinler misin? buyurdu.

Zâhid;

- Söylenilen söz doğru olduktan sonra niçin tutmayayım, niçin söz dinlemeyeyim, dedi.

Bunun üzerine Ahmed Cami buyurdu ki:

- Geri dön. Falan mahalleye git. Muhammed Kassab-ı Mervezi'nin dükkânında, kenarda çengelde asılı olan kuzu etini satın al. Bakkaldan da biraz pekmez ve yağ al. Kendi elinle evine götür. Çünkü hadis-i şerifte; "Bir kimse kendi ihtiyacını kendi taşırsa, kibirden uzak olur." buyruldu. Eti pişir, tathıyı da yanına alıp, hanımınla beraber ye. Sonra gusül eyle. Sonra, bu zamana kadar isteyip de elde edemediğin bir şey varsa, gel Ahmed Cami'ye talebe ol. Onun sözünden hiç çıkma! buyurdu.

Zâhid, bana yapamayacağım şeyleri söylüyor. Ben otuz senedir gündüz bir şey yemiyorum ki... diye düşündü. Bunun üzerine Ahmed Cami hazretleri;

- Zâhid, neler düşünüyorsun? Haydi! Bunlar kolaydır. Korkma! Eğer bunları yapmak sana çok zor geliyorsa Hâce Ahmed'den (kendisinden) yardım iste! buyurdu.

Zâhid kalktı ve Ahmed Cami hazretlerinin söylediklerini yerine getirdi. Eti pişirdiler. Tathı yaptılar ve yediler. Hamama gidip gusledince, şehrin dört duvarı arasında bulunan şeyler kendisine keşf olunmaya, onları görmeye başladı.

Sonra Ahmed Cami'nin yanına geldi. Ahmed Cami kendisine;

- Ahmed'in bunda kabahati yoktur. Eğer şehrin dört duvarı içinde olan şeylerin keşfini değil de, dünyanın dört bucağı arasında bulunan şeylerin keşfini isteseydin, elbette o da verildi.,buyurdu.

20 bin altın

Hazret-i Ebu Bekir bütün mal ve mülkünü sadaka verip, bir hırka ile evinde otururken, bir kimse gelip, kapıyı çaldı. Hazret-i Ebu Bekir dışarı çıkıp, kapıda duran kimdir diye baktı.

- Ne istersin

- Ya Ebu Bekir! 12 bin akçe borcum var. Bugün vermemin son günü. Muhakkak vermem lazım. Şimdi, benim bu borcumu ödeyip, beni kurtar.

- Görmez misin beni, bütün malımı, giyeceklerimi Allah yoluna verdim. Hatta arkamdaki elbise de bir fakire verdim. Şimdi bir hırka giyip, oturuyorum. Mal ve giyecek kalmadı. Senin borcunu nereden ödeyeyim?

- Biliyorum ve işittim ki, sende mal kaldı. Ümit ederim ki, benim bu borcumu ödeyesin.

Hazret-i Ebu Bekir'in yapacak bir şeyi kalmadı. Bir Yahudi'ye vardı. 12 bin akçe istedi.

- İnşallah yarın öğleden sonra malını vereyim.

- Ya Ebu Bekir, yarınki gün malımı bulup vermezsen, ne olur.

- Eğer yarın öğleden sonra senin malını bulup, vermezsem, kendimi sana köle eyledim. Dilersen satıp, parasını al, istersen beni köle gibi kullanırsın.

Bu sözleşme üzerine o Yahudi çıkarıp, Hazret-i Ebu Bekir'e 12 bin akçe verdi. Ebu Bekir de o akçeyi o borçlu fakire verip:

- Borcunu ver, dedi.

Kendisi, oturup, Allahu Teala hazretlerine tevekkül eyledi. "Yarın vaktinde ödemeği vaat ettiğim, bu borcu ben nereden alıp, ödeyeceğim," diye düşündü. Hiçbir çare bulamadı. Varrıp, o Yahudi'ye köle olayım diye kalbinden geçti. Bu şekilde düşünürken, Hazret-i Ayşenin evine vardı. Selam verip:

- Ya kızım Ayşe. Bilmiş ol ki, dün bir Yahudi'den 12 bin akçe alıp, bir fakirin borcunu ödedim. Bugün öğleden sonra, akçeleri ödemem lazım. Akçeleri bulup, ödemezsem, kendi nefsimi o Yahudi'ye verdim. Şimdi vacib oldu ki, kendimi o Yahudi'ye köle eyliyeyim. Ya kızım, ahiret hakkını helal eyle. Sağ ve asan ol. Ben gidiyorum.

Hazret-i Ayşe'nin kalbi mahzun olup, ağladı. İkisi beraber ağladılar. Hazret-i Ebu Bekir kızının yanından ağılıya ağılıya çıktı, gitti.

Hazret-i Ayşe ağlarken, gözünden bir damla yaş indi. Yere düştü. Hak Sübhane hü ve teala hazretlerinin kudretinden bir nurani cevher halk oldu. Hazret-i Ayşe bu cevheri görüp, sevindi. Babasını çağırdı. Hazret-i Ebu Bekir dönüp geldi.

- Ne dersin ya kızım!

- Allahu Teala bana merhamet eyledi. Gözümün yaşından bir cevher yarattı. Şimdi var, bu cevheri alıp, pazara götür, satıp, borcunu eda eyle.

Ebu Bekir de o cevheri alıp, pazara gitti.

Allah, Cebrail aleyhisselama emr eyledi ki:

"Ya Cebrail, Habibim ve Resulüm Muhammed Mustafa'nın zevcesi Ayşe'nin göz yaşından kudretim ile bir cevher halk eyledim. Kulum Ebu Bekir o cevheri, pazara satmaya gidiyor. Şimdi çabuk var. Cennette, kudret hazinemden 20 bin altın al. Bir nurdan tabak içine koyup, Ebu Bekir'in önüne var. O cevheri satın al. Bana getir ki, o cevher bana gerektir. Arşıma o cevheri koyayım ki, onun nuru arşımda ışık saçsın. Ve de mümin kullarımın kabri o cevher ile münevver olsun."

Cebrail aleyhisselam da yetişip, Cennetin hazinesinden 20 bin altını, bir nurdan tabak içine koydu. İnsan suretinde, Hazret-i Ebu Bekir'in pazar içinde önüne geldi.

- Ya Ebu Bekir! Elindeki nedir, satar mısın?

- Satarım.

- Kaça verirsin.

- 12 bin akçaya veririm.

- Bunun değeri 12 bin akça değildir. 20 bin altın vereyim.

- Eğer o fiyata alır isen sen bilirsin.

- Şimdi aç eteğini.

Ebu Bekir hazretleri eteğini açtı. Cebrail aleyhisselam eteğine altınları döktü. Hazret-i

Ebu Bekir alıp, evlerine geldi. Gördü ki, akça aldığı Yahudi kapı önüne gelmiş. Çağırıp der ki,
- Ya Ebu Bekir, gel akçamı ver; yahut kölemsin; seni hizmette kullanırım.

Ebu Bekir hazretleri, ardından varınca; o Yahudi ayak sesini duyup, arkasına baktı. Gördü ki, gelen Ebu Bekir'dir.

Yahudi'ye dedi ki,

- Aç eteğini.

Açtı. O 20 bin altını Yahudi'nin eteğine dökdü.

Yahudi dedi ki,

- Bu altın nedir.

- 20 bin altındır. Borcuna tut.

- Senin bana borcun 12 bin akçadır.

- Bu altın senin akçenin bereketidir.

Sonra o Yahudi altının birini eline aldı. Gördü ki, bir yanında, (Lâ ilahe illallah, Muhammedün resulullah) yazılmış. Diğer tarafında (Kulhüvallahü ehad suresi.) yazılmış. Kudret kalemi ile yazı yazılmış. Yahudinin kalbine bir hal gelip, dedi ki,

- Ya Ebu Bekir! Bildim ki, senin dinin haktır, gerçek evliyasın. Muhammed aleyhisselam da hak Peygamberdir.

Yoksul ve zengin

Resül-i Ekrem her zamanki gibi meclisinde oturmuş ve dostları da etrafında halka şeklinde, onu bir yüzük taşı gibi ortaya almışlardı. Bu arada eski elbiseli fakir bir müslüman kapıdan içeriye girdi. İslami adetlere göre herkes her hangi mevkide olursa olsun bir oturuma girince nerede boş yer bulursa hemen oraya oturmalıdır. 'Benim canım şurasını istiyor' görüşüyle özel bir yere oturmak gerekmez. O adam etrafına bakındı ve boş bir yer buldu; gitti oraya oturdu. Tesadüfen ileri gelen zenginlerden birisinin yanına oturmuştu. Zengin adam elbisesini toplayarak ondan bir az uzaklaştı. Bu hareketleri izleyen Resul-i Ekrem ona dönerek:

- Fakirliğinden sana bir şey geçer diye mi korktun?
- Hayır ya Resülallah.
- Servetinden ona bir pay düşer diye mi korktun?
- Hayır ya Resülallah.
- Elbiselerin kirlenir diye mi korktun?
- Hayır ya Resülallah.
- O halde niçin yanından uzaklaşıp bir kenara çekildin?

- Yanlış bir iş yaptığımı ve hata ettiğimi itiraf ediyorum. şimdi bu hatamın telafisi ve bu g n hımın keffaresi olarak servetimin yarısını bu müslüman kardeşime vermeye hazırım dedi.        onaya karşı yanlış bir hareket yaptım. Beni bağışlayın ya Res lallah.

- Eski giyimli adam: Fakat ben bunu kabul etmeye hazır değilim.

-Cemaat: Niçin?

-       bir gün beni de bir gururun sarmasından ve bir müslüman kardeşime, bu gün bu şahsın bana yaptığı gibi, aynı hareketi yapmaktan korkuyorum, der.

Ateşperest Komşu

Ahmed bin Harb hazretlerinin Behram adlı ateşperest bir komşusu vardı. Bu komşu bir defasında ticaret için bir yere mal gönderdi. Yolda hırsızlar mallarını alıp kaçtılar. Ahmed bin Harb durumu haber alınca, yanındakilere; "Haydi komşumuza gidelim. Başına gelen bu hal için üzülmemesini söyleyip onu teselli edelim. Her ne kadar ateşe tapıyorsa da komşumuzdur." dedi. Behram'ın evine gelince, kendilerini hürmetle karşıladı ve çok saygı gösterip ikramlarda bulundu. O günlerde çok kıtlık olduğundan bir şeyler yemek için gelmiş olabileceklerini de düşünerek ayrıca yemek hazırlamak istedi. Bunu gören Ahmed bin Harb hazretleri; "Zahmet etmeyiniz. Malınızın çalındığını duyduk. Üzülebileceğinizi düşünerek, halinizi, hatırnızı soralım diye geldik." buyurdular. Behram; "Evet öyledir, ama bunda üç şeye şükretmem lazım oluyor: Birincisi, başkaları benden çaldılar, ben başkalarından çalmadım. İkincisi, malımın yarısını aldılar, diğer yarısı bende kaldı. Ya hepsini alsalardı. Üçüncüsü, din bende kaldı, dünyayı aldılar." dedi.

Bu sözler Ahmed bin Harb'in pek hoşuna gitti ve yanındakilere; "Bu sözleri yazın. Bundan iman kokusu geliyor." dedi. Sonra Behram'a; "Niçin ateşe tapıyorsun?" diye sordu. Behram:

"Ona tapıyorum ki yarın beni yakmasın, kendisine yakmak için odun verdim ki beni Allahu Tealaya ulaştırırsın," cevabını verdi.

Ahmed bin Harb: "Çok yanılıyorsun. Ateş zayıftır. Ona tapmakla hesaptan kurtulmak mümkün değildir. Bir çocuk, bir avuç su atsa ateşi söndürür. Bu kadar zayıf bir şey başkasına nasıl kuvvet verebilir? Bir parça toprağı bile kendinden atamaz. Seni Tanrı'ya nasıl kavuşturur? Ateş cahildir. Bir şey bilmez, yakarken misk ile necaseti ayıramaz. Hepsini aynı anda yakar ve hangisinin daha iyi olduğunu bilmez. Sen ki, yetmiş senedir ona tapıyorsun. Ben de ömrümde bir kere ona tapmadım. Gel ikimiz de elimizi ateşe sokalım. Seni koruyup korumadığını gör." buyurdu.

Behram ateş getirdi. Ahmed bin Harb hazretleri elini ateşe sokup bir saat kadar bekledi. Eli hiç yanmadı ve acımadı. Bu hali gören Behram çok şaşırdı, kalbinde bir değişme hissederek:

"Size dört şey soracağım. Cevaplarını verirseniz iman edeceğim." dedi.

Ahmed bin Harb "Sor." buyurdu. Behram dedi ki:

"Allahu Teala, insanları niçin yarattı? Mâdem ki yarattı niçin rızık verdi? Mâdem ki rızık verdi.

Niçin öldürdü? Mâdem ki öldürdü. Niçin diriltecek?"

Ahmed bin Harb şöyle cevap verdi:

"Allahu Teala kendini tanımları için insanları yarattı. Razzâk, ziyadesiyle rızık verici olduğunu bilsinler diye onlara rızık verdi. Kahhar olduğunu anlamaları için onları öldürür. Kudretini tanımları için onları tekrar diriltir."

Behram bunları duyunca; "Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve Resulühü." diyerek müslüman oldu.